

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

“Fazlasıyla orijinal ve iyi kurgulanmış bir eser.”

Washington Post

wendy mass

PEGASUS

Ücretsiz PDF Kitap Alışveriş - <https://rantey.org>

Mia, Winchell ailesinin en normal görünen bireyidir. Kardeşi Zack yediği hamburgerlerin sayısının kaydını tutar. Ablası Beth her hafta saç rengini değiştirir. Babasıysa çatıdan inmeden sürekli evi tamir eder.

Ama Mia aslında çok sıradışı olduğunu fark eder. Herkesten sakladığı bir sırrı vardır. Onun için sesler, sayılar ve harfler renklidir. Bu sebeple okulda yaşadığı problemler onu sırrını açıklamak zorunda bırakır ve aklını yitirdiğini düşünmeye başlar. Tüm bunlar Mia'nın hayal ürünü olabilir mi?

Sorununun ne olduğunu anlamaya çalışan Mia'yla birlikte renkli bir dünyayı keşfetmeye hazır olun.

“Mia'nın dünyayı kendine özgü algılayışı heyecan verici.”

School Library Journal

“Gerçekçi karakterleri ve diyaloglarıyla merak uyandıran bir hikâye.”

Publishers Weekly

“Birinci ağızdan anlatımla bir gizeme ışık tutan etkileyici bir öykü.”

Booklist

“Yazar Mia'nın sıradışı renk algısını yakından anlamamızı sağlayacak bir üslup kullanmış. Umut verici bir hikâye.”

Kirkus Reviews

“Bu etkileyici deneyimin eşsiz anlatımından keyif almamak mümkün değil. Mutlaka okunmalı.”

VOYA

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-561-5

9 786052 995615

Kapak Tasarımı: Alison Impey

Kapak © Hachette Book Group, Inc., 2010

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rantey.org>

Pegasus Yayınları: 2006
Çocuk: 267

Mango Şeklinde Bir Boşluk

Wendy Mass

Özgün Adı: A Mango-Shaped Space

Editör: Pervin Salman
Düzeltili: Esengül Aydın Yalçın
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Fatma Can

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Kasım 2018
ISBN: 978-605-299-581-5

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2018
Copyright © Wendy Mass, 2003

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

 pegasusyayinlari pegasusyayinevi pegasusyayinlari

Wendy Mass

Mango
Şeklinde
Bir Boşluk

İngilizceden çeviren:

Esra Çiftci

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Aramıza yeni katılan Joseph'e, çoktandır aramızda olan büyükannem ile büyükbabama ve Merlin'in anısına...

Giriş

Ucube. UUUCUUBEEE.

Bu sözü ilk duyduğum günü hiç unutmayacağım. Karatahtanın önündeydim. Beş yıl önceydi, sekiz yaşındaydım. (Benim gibi matematik özürlü olanlar için söyleyeyim şimdi on üç yaşındayım.) Dersler bittikten sonra sahneleyeceğimiz Noel gösterisi için çoban kız kostümümü giymiştim ve tahtada matematik problemi çözmeye çalışırken üçüncü sınıf arkadaşlarım beni izliyorlardı. Standart beden kostüm bana büyük gelmişti çünkü sınıftaki en kısa boylu çoban bendim. Bu yüzden kostümün kollarını kıvrıp duruyordum. Tebeşir tozu burnumu kaşındırıyordu. Sandaletin içindeki ayaklarım donuyordu ki naçizane fikrime göre Kuzey Illinois'daki kimse aralık ayının ortasında sandalet giymek zorunda kalmamalı. Yirmi dördü dokuzla çarpmam gerekiyordu. Yeterince yavaş yazarsam, problemi çözmeden zilin çalacağını düşündüğümü hatırlıyorum. Sadece beş dakika daha oyalanmalıydım. Sonra kimse işlemi yapamadığımı bilemezdi.

Pürüzsüz tebeşiri parmaklarımın arasında yuvarlıyor ve tüm sınıfın gözlerini sırtıma diktiğini düşünmemeye çalışıyordum. Odaklanmış görüneceğimi umarak etrafa bakınırken tahtadaki çıkıntıda birkaç parça renkli tebeşir olduğunu fark

ettim. Biraz daha oyalanabilmek için, beyaz tebeşiri bırakıp tahtadaki her bir rakamı kendi renginde yeniden yazmaya başladım.

“Mia!”

Öğretmenim Bayan Lowe’un seslenmesiyle korkup arkamı dönerken tebeşir tahtada tiz bir ses çıkararak koyu kırmızı zikzak çizdi. Sınıf arkadaşlarım gürültüden dolayı inlediler. “Resim dersinde değiliz,” dedi öğretmenim uzun ve ince parmağını bana doğru sallarken, sanki bunu bilmiyormuşum gibi. “Sadece beyaz tebeşiri kullan.”

“Ama doğru renkleri kullanmak daha iyi değil mi?” diye sordum. Diğer çocukların da bana katılacağından emindim.

Sınıf kıkırdadı ve bana değil de öğretmene güldüklerini düşünerek sıırıttım.

“Doğru renklerle neyi kastediyorsun?” diye sordu Bayan Lowe. Gerçekten şaşırmış ve biraz da sinirlenmiş gibiydi. Şimdi de *ben* şaşırmıştım. Ne demek istediğim belli değil miydi? Sınıf arkadaşlarıma bana yardım ederler diye baktım ama şimdi onların da ifadeleri değişmişti. Sanki birden başka bir kafa çıkarmışım gibi bana aval aval bakıyorlardı. Ellerim biraz titremeye başladı ve hızla açıklamaya giriştim.

“Renkler. Rakamların renkleri işte... İkinin pembe olması, yani tabii ki *bu* pembe tonunda değil de, pamuk şeker pembesi; dördün bebek mavisi olması gibi. Ben... Ben matematik problemini rakamların doğru rengini kullanarak daha kolay çözebileceğimi düşünmüştüm. Haksız mıyım?” Sınıf arkadaşlarıma –arkadaşlarıma– bana arka çıkmaları için yalvarıyordum.

Sınıf arkadaşlarımin kahkahası bu kez kulağa pek arkadaş canlısı gelmiyordu. Yanaklarımin yandığını hissettim. Sonra

o sözcüğü duydum. Arka sıradan biri yüksek sesle fısıldadı. *Ucube. UUUCUUUBEEE.*

“Neden bahsediyorsun, Mia?” diye sordu öfkesi yüzünden okunan öğretmenim. “Rakamların *renkleri* olmaz; onların şekilleri ve sayısal değerleri olur, o kadar.”

“Ama renkleri de var,” diye fısıldadım. Sesim çok uzaktan geliyor gibiydi.

Bayan Lowe ellerini beline koydu. “Yeter artık. Son kez söylüyorum, rakamların rengi yok. Şimdi, işlemi çözecek misin?”

Gözlerimi ona dikip başımı iki yana salladım. Birden kendimi küçücük hissettim, tenim geriliyor ve gerçekten küçülüyormuşum gibi. Başım uğulduyordu. Bu nasıl olabilirdi? Herkes bana oyun mu oynuyordu? Tabii ki rakamların renkleri vardı. Harflerin ve seslerin de renkleri olmadığını mı söyleyeceklerdi yoksa? *A* harfinin uçuk ayçiçeği sarısı olmadığını, tiz ses çıkaran tebeşirin havada kırmızı keskin çizgiler çizmediğini mi söyleyeceklerdi? Tebeşiri tahtadaki çıkıntıya bırakırken ilk kez gergin olduğumda ellerimin titrediğini fark ettim. Kollarım iki yanda, kostümümün kolları dizlerime kadar inmiş halde öylece durdum. Rengârenk bir dünyada yaşayan tek kişi ben miydim? Dünyanın düz olduğunu söyleyip söylemeyeceklerini merak ettiğim için bekledim.

Kâğıttan, uyduruk bir uçak burnumun ucundan geçti.

Bayan Lowe beni Müdür Dubner’ın odasına gönderdiğinde renkli tebeşir kullanma sebebimi bir kez daha tekrarladım. Anne ve babam bir saat sonra okula geldiklerinde, pilim bitmişti. Orada oturup “tuhaf davranışım” hakkında konuşmalarını dinledim. Müdüre isminin yeni istiflenmiş taze saman rengine olduğunu söylemek istediysem de ça-

bucak fikrimi değiştirdim. Sekiz yaşındayken bile, bir sorun olduğunu ve onun ne olduğunu çözene kadar başımı daha fazla belaya sokmamam gerektiğini bilecek kadar akıllıyım.

Bu yüzden her şeyi uydurmuş gibi davrandım. Orada durup, “Aptalcaydı,” “Sadece takılıyordum,” gibi sözler söyledim. En az yirmi kez, “Özür dilerim,” dedim.

Müdür beni anne ve babama teslim etti, onlar da beni eve götürdü. Hemen aptal sandaletlerimi çıkarıp spor ayak-kabılarımı giydim ve evimizin arkasında koşuya çıktım. Soğuk umurunda değildi. Tüm bu haksızlık üzerine kara kara düşünmekle meşguldüm zaten.

Noel gösterisinde bir çoban kız eksikti.

Bayan Lowe bir hafta boyunca bana tahta silgilerini temizletti ve anlamsız sözlerimle vakitlerini aldığım için sınıftan özür dilettiler. Bunlar onun sözleri, benim değil.

Kısa sürede herkes o günü unuttu. Benim dışımda herkes. Ben de sırrımı saklamayı öğrendim. Ama şimdi on üç yaşındayım; her şey değişmek üzere.

Ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Birinci Bölüm

En yakın arkadaşım Jenna Davis birlikte dik ve kuru otlarla kaplı dağ geçidinden inerken, “*Merdivenden düşen Amy’nin A’sı*,” dedi. Annesi onu evimize oyun oynamaya getirdiğinde beş yaşındaydık ve o zamandan beri etle tırnak gibiyiz. Barbie ve Ken bebeklerimi kırmadan bükebildiğimiz kadar büke-rek oynadığımız oyunlar sayesinde yakınlaşmıştık. Şöyle söyleyeyim, Ken yakın zamanda çocuk sahibi olamayacak ve konu burada kapansın lütfen.

Odanın duvarında asılı posterden ezberlediğimiz korkunç tekerlemeyi, “*Ayıların saldırısına uğrayan Basil’in B’si*,” diye devam ettirdim. Alfabedeki her bir harf, tuhaf bir şekilde ölen bir çocuğun adının ilk harfi şeklinde her dizede yer alıyordu. Bu posteri seviyordum çünkü herkese göre siyah beyazken, benim zihnimde renkliydi.

“Dışarısı daha mı sıcak ne?” diye sordu Jenna nefes nefese. Kaygan yokuşta tökezlememeye çalışıyordu.

Yüzümden süzülen ter cevap için yeterliydi. Ağustos çok çabuk gelmişti ve sekizinci sınıfa başlamamıza sadece birkaç hafta kalmıştı. Biraz daha güneyde yaşasaydık çalılar kovboy filmlerindeki gibi yanımızdan yuvarlanarak geçerci. Güneşin ağarttığı uzun çimenlerin ve kuru toprağın üstünde o bildik

yoldan sendeleyerek inerken, nemin arttığını ve fırtınanın yaklaştığını hissedebiliyordum.

Jenna'yla ben on üç yaşında olduğumuz için yaz kampına katılamayacak kadar büyüktük. Zaten taşrada yaşadığımız için temiz hava soluyorduk. Hâlâ keşfetmediğimiz birkaç santim toprak parçası kalmış gibi yaparak kendimizi eğlendiriyorduk. Her gün tepeleri, aralarındaki vadileri, dağ geçidini ve ormanı keşfe çıkıyorduk. Geçen yaz, yarısı bir çalılığın altına gömülü bir ok ucu bulmuştuk. Babam bu okun Abraham Lincoln'ün gençliğinde savaştığı Kara Şahin Savaşı'ndan kalma olabileceğini söyledi. Bu yıl tek bulduğumuz bilindik yabani otlar, bilindik böcekler ve bilindik bizdik. Yine de keşfe çıkınca vakit geçiyordu. Bugün rüzgârın olmaması vadinin karşısındaki Roth'ların çiftliğinden gelen gübre kokusundan kurtulduğumuz anlamına geliyordu. Buna minnet duyulurdu.

Küçükken, yaz aylarında hep şimdiki gibi kuru olan dağ geçidinin bizi başka bir yere yönlendireceğini düşünürdük. Maceraların, kılıçların ve Narnia¹ kitaplarındaki gibi konuşan hayvanların bulunduğu sihirli bir yere... Bazen Jenna'yı çalılarının ardından gizli geçitler gözetlerken yakalıyordum. Üç sene önce yalnızca kadınların yakalandığı bir kanserden ölen annesine ulaşabilmek için bir yol arıyordu. Bayan Davis, Jenna'nın gibi kırmızı saçları ve çilleriyle çok tatlı ve sevimliydi. Ama Jenna benim gibi kısa boylu ve Bayan Davis ise gerçekten uzun boyluydu. Jenna'nın annesi ölmeden önce bize dostluk bilekliği getirmişti; onları bileğimizden hiç çıkarmıyorduk. Bileklikleri taktığımız sürece

1 C. S. Lewis'in fantastik romanındaki kurgusal ülke. (ç.n.)

aramıza hiçbir şeyin giremeyeceğini söylemişti. Annem artık bileğimi sıkan bilekliği kesmek için bana her yalvardığında bunu ona açıklardım. Gri ve yıpranmış olmasından, hatta birazcık kokmasından kime neydi?

Rüzgâr belli belirsiz esmeye başladı ve büyük, yeşil bir yaprak terli bacağıma yapıştı. Hareket etmeden on ikiye kadar saydım ve yaprak uçup yere kondu. Yaprığın rengi Jenna'nın ismiyle aynı renkti; biraz sarıya çalan açık, yanardöner bir yeşil tonundaydı. Sanırım Jenna'ya hemen ısınmamın sebebi biraz da adının rengini sevmiş olmamdı. Ama bunu ona asla söyleyemedim, ablam Beth'e de adının koyu kahverengi bataklık rengine olduğunu söyleyemeyeceğim gibi. Beth on altı yaşında ve anne babamızın sabrını sınaama sürecindeydi. Normal insanların iç çamaşırlarını değiştirdiği sıklıkta saç rengini değiştiriyordu. Eskiden, o liseye başlayıp da beni mikrodalgadan çıkmış aşırı sıcak patlamış mısır gibi bırakmadan önce daha yakındık. Yaz için evden gitmeden önce saçlarımı sarıya boyarsam, erkeklerin dikkatini çekebileceğimi söylemişti. Ona teşekkür edip sıkıcı kahverengi saçlarımdan memnun olduğumu söyledim. Ailemizdeki tek gerçek sarışın Zack'ti. On bir yaşına henüz girdi ve adı da narbülbulü yumurtası rengine. Zack'in bir sürü tuhaf fikirleri vardı. Ömrü boyunca tam olarak kaç tane McDonald's hamburgeri yediğini söyleyebilirdi. Duvarında detaylı bir skor tahtası vardı. Bir keresinde yerel gazeteye haber olmuştu.

Jenna durup ayaklarımı işaret etti. "Bağcıkların bağlı değil," dedi. "Hayret!"

Ayakkabılarımı çıkarıp bağcıklarını birbirine bağladım ve omzuma astım. Yalınayak olmayı tercih ederdim. Her gece duş tekne ayak parmaklarımdan akan çamurla anında

kahverengiye dönerdi. Beth benden sonra duşa girmek istemezdi.

Jenna bir şeyler söylemeye başladı ama tepemizde uçan helikopter sesini bastırdı. Uğultulu ses anında görüşümü kahverengi çizgiler ve yarıklarla kapladı ve yukarı baktığımda babamın helikopterini gördüm. Babam küçük çiftlik aletleri satar ve tamir ederdi; uzak yerlere gitmek için helikopteri kullanırdı. Uzun saçlarımız yüzlerimize vururken Jenna'yla ona el salladık ama büyük ihtimalle bizi görmedi. Zack küçükken, babamın eve geri dönerken yolunu kaybedeceğinden korkardı. Helikopter ne zaman havalansa zırl zırl ağlardı. Sonunda babam beni, Beth'i ve Zack'i alıp helikoptere bindirmiş ve bize iniş sahasını saptamanın ne kadar kolay olduğunu göstermişti. Beth yolculuk boyunca kusmuştu ve o zamandan beri helikoptere hiç binmedi.

Jenna birbirimizin sesini tekrar duymaya başlayınca, "Hiç onunla uçmaktan korktun mu?" diye sordu. "Bu şey parçalanacakmış gibi duruyor."

Dağılan saçlarımı atkuyruğuma sokarken, "Eğlenceli," dedim ona. "Yüksekteyken bir kuş gibi hissediyorsun. Her şey farklı görünüyor. İstedğin zaman bize eşlik edebileceğini biliyorsun."

Yüzünde korku dolu bir ifade belirdi. "Ben almayayım, teşekkürler."

Jenna yıllardır teklifimi kabul etmemişti.

Dağ geçidi boyunca yürümeye devam ederken, "Mezarlığa daha gitmedin mi?" diye sordu.

"Hayır, henüz değil. Resmi bitirmem gerekiyor." Büyükbabamın ölümünün birinci yıldönümünde ona hediye götürmem Jenna'nın fikriydi. O, annesine her yıl bir şeyler

götürür, annesi de ona mezarından hediyeler verirdi. Aslında tam olarak öyle değildi. Bayan Davis uzun süre yaşayamayacağını anlayınca hediyeler biriktirmiş ve hayatıyla ilgili uzun mektuplar yazmıştı. Bunları saklaması için anneme vermişti ve her yıl Jenna'nın doğum gününde, annem paketlerden birini Jenna'ya postalıyordu. Bir gün hediyeler bitecekti ve doğrusunu söylemek gerekirse o seferki çok üzücü bir doğum günü olacaktı.

Cevabı bildiği halde, "Resmi görebilir miyim?" diye sordu.

"Tamamlanmadan göstermenin uğursuzluk getirdiğini biliyorsun."

"Neden bu kadar batıl inançlısın?" diye sordu. Terli alnını silerken yüzünde kir izleri kaldı. "Erkek kardeşinin batıl inançlarının seni deli ettiğini sanıyordum."

"Evet, deli ediyor," diye ısrar ettim. "Onun yarısı kadar bile batıl inançlı değilim. Bir kara kediye rastlasa günün geri kalanında kendini odasına kilitler. Peki ya merdiven altından geçmeye ne demeli? Babamın merdiven altından geçtiğini görürse, onu evin etrafında geri geri yürütür. Hem de *iki kez*. Zack babama, uğursuzluğun geçtiğinden emin olmak istiyorsa bir köpek görene kadar parmaklarını çaprazlamasını söylüyor."

"Ama köpeğiniz yok ki."

"Biliyorum."

"Merdiven olayı da nedir?"

Omuz silktim. "Hiçbir fikrim yok. Ama altından geçmek istemezsin."

Jenna dirseğindeki yaranın kabuğunu kaldırırken, "Ailende bir sürü tuhafılık var," dedi.

Kendime özgü tuhaflığımı bilmiyordu bile. Herkes gibi o da üçüncü sınıfta yaşadığım olayı unutmuşa benziyordu. Gerçi benim için hava hoştu tabii.

“Biliyor musun,” dedi Jenna eğri büğrü bir dalın üzerinden dikkatle geçerken, “babam bir ruhun cennete ulaşmasının tamı tamına bir yıl sürebileceğini söyledi. Belki de bu yüzden büyükbabanın resmini bitirmen bir yılını almıştır.”

Büyükbabamın ruhuyla ilgili benim de bir teorim vardı ama bunu kimseye anlatmamıştım. Ne de olsa sır saklamakta iyiydim. “Ondan olabilir,” diye cevapladım. “Haydi, geri dönelim de işim daha fazla uzamasın. Resmi akşam yemeğinden önce mezarlığa götürmek istiyorum.”

Jenna birlikte yokuş yukarı çıkarken, “Hızlı bir SO görevine vaktimiz var mı?” diye sordu.

Günün en iyi tarafı olan SO görevimizi yerine getirmekten nefret ediyordum. Suç Ortaklığı. Bu terim de Jenna’nın annesinden bir başka hediye idi. Bu terimi, Jenna mutfaklarındaki inek şeklindeki kurabiye kavanozundan çeyreklik çaldığı sırada, beni gözcülük yaparken yakaladığında uydurmuştu. O olaydan sonra daha dikkatli olmayı öğrenmiştik. Beşinci sınıftayken, Beth’in pijama partisinde gardırobuna saklanmıştık. Bir sürü ilginç dedikodu duymanın yanı sıra bebeklerin nasıl yapıldığıyla ilgili şeyler de öğrenmiştik. Bir süredir merak ettiğimiz sorularımıza cevap almıştık böylece. Jenna’yla birlikte bunu en başarılı görevimiz olarak görüyorduk.

“Bugün maalesef yapamam,” dedim ona.

“Ah, sorun değil. Zaten aklıma iyi bir görev gelmemişti. Bu kasaba çok sıkıcı.” Ayakkabısının burnuyla toz kaldırıp yüksek sesle iç çekti.

Eve gitmek normalden daha uzun sürdü çünkü Davis'lerin arazisinden geçmemiz gerekmişti. Bu araziyi Jenna'nın babası ekip biçiyordu; soya fasulyeleri ve bu civardaki en tatlı mısırı yetiştirirdi. Babam arazimizi pullukla sürüp helikopteri için iniş sahası haline getirmişti. Jenna'nın babası, babamın tembel olduğunu düşünüyordu çünkü babam haftada yalnızca üç kez uçar ve yemek vakti geri gelirdi. Babam da Jenna'nın babasının kendi işine bakması gerektiğini söylerdi.

Ev görüş alanımıza girince, "Baban sizin evle uğraşmaktan ne zaman vazgeçecek acaba?" diye sordu Jenna. Şehirdeki herkes, ailemin geri kalanı da dahil, bu sorunun cevabını öğrenmek istiyordu. Helikopter arkaya park edilmişti ve babam çoktan çatıya dayalı merdivenin yarısına tırmanmıştı bile.

"Vazgeçeceğini sanmıyorum," diye cevapladım dürüstçe.

Genişleyen evimiz bu civarda çok meşhurdur ve her zaman dikkat çekerdik. İnsanlar ilk olarak bakakalıyordu. Bir yukarı, bir aşağı bakıyorlardı. Hatta bazen bunu tekrarlıyorlardı. Evimiz genişleyen, daralan ve kendini yeniden yaratan bir yaratık gibiydi. Her bir santimi babam ve büyükbabam tarafından ödünç alabildikleri, takas edebildikleri veya bulup buluşturdukları türlü keresteler kullanılarak inşa edilmişti. Evin nasıl tasarlanacağı konusunda bir türlü anlaşamamışlar, dolayısıyla ikisi de ayrı ayrı çalışıp sonunda ortada buluşmuşlardı.

Bu yöntem, hiçbir yere varmayan birtakım kapıların ve sanki evin içinde gizli geçitler varmış gibi duvarlara giren merdivenlerin ortaya çıkmasıyla sonuçlanmıştı. İşte Jenna'yla birlikte Beth'in dolabının arkasına böyle varabilmıştık; örümcek ağı kaplı tüneller sanırım işe yarıyordu. Babam helikopterini kurcalamadığı zamanlarda genellikle bir merdivene

çıkıp çatıyla uğraşırdı. Ona Casper adını takmıştım çünkü babamı neredeyse hiç yerde görmezdik. O da bana Yabani Çocuk der çünkü sürekli çıplak ayakla oraya buraya koşturur, toprağı ayaklarımın altında hisser ve yağmur tahmininde bulunurdum.

“Selam Bay Winchell,” diye bağırdı Jenna.

Babam bize çekiç tutan elini salladı. Ağzı çivi doluydu.

“Hoşça kalın Bay Winchell,” diye bağırdı Jenna bu kez, daha küçük ve çok daha normal evine doğru yol alırken.

Babam yine el sallamaya çalıştı, biraz sendeledi ve sonra hızla dengesini tekrar sağladı.

“Daha ne kadar orada duracaksın?” diye seslendim.

“Annen beni zorla aşağı indirene kadar.”

“Harika,” diye homurdandım. Belli ki annem Beth’i havaalanından eve getirene kadar en az birkaç saat daha çekiç sesi duyacaktım. Beth tam altı haftadır Kaliforniya’daki üniversite hazırlık programındaydı. Makale yazmanın zorlukları üzerine yazdığı makaleyle tam burs kazanmıştı. Bu, Zack’in fikriydi. Bana soracak olursanız, çok erken dönüyordu. Etrafta patronluk taslayan birilerinin olmaması güzeldi.

Çekiç sesleri başladı ve gri benekler gözümün önünde belirdi. Çiviye vuran çekicinin rengi ve şekli varlığımın bir parçası haline geldiğinden neredeyse farkına bile varmadım. Renk patlamalarının ötesini görebiliyordum ancak yine de dikkatimi dağıtıyorlardı. Daha güzel bir renk olsaydı, bunu çok dert etmezdim.

Spor ayakkabılarımı giyip mutfağın arka kapısına yürüdüm; tahta kalasların, çekiçlerin, çivilerin ve aşırı korkunç görünümlü bir zincirli testerenin yanından dikkatle geçtim. Her zamanki gibi havada, kıyafetlerimde ve boğazımda ta-

laş tozunun kokusunu alıyordum. Buralarda talaş tozuna rastlamamanız imkânsızdı ve benim için, üçüncü sınıftan beri aklımdan çıkmayan çok renkli tebeşir tozuyla çoktan kaynaşmış durumdaydı.

Odama çıktım ve asıl adı Muhteşemango olan kedim Mango'yu aradım. Genellikle yatağımın ayakucunda, eski Winnie-the-Pooh bebek battaniyemin üzerinde uyurdu ve günbatımında yürüyen solmuş Pooh ile Piglet'i tamamen kaplardı. O sırada orada olmasa da en sevdiği oyuncaklarını ardında bırakmıştı: ağzında taşımayı sevdiği pelüş Tweety'yi. Ona seslendim ve uzaktan portakallı gazoz renginde bir miyavlama sesi geldi. Sesi Beth'in odasına kadar takip ettim ve minik gri-beyaz haini Beth'in yastığının üstünde dertop olmuş buldum. Onu kucağıma alıp gözücuyla Beth'in komodinine baktım. Beth Kaliforniya'ya gittiğinde günlüğünü yanlışlıkla ortada bırakmıştı. Günlüğü ilk fark ettiğimde, okumamı *istemiş* olabileceğini düşünmüştüm. Sonra onu gizlice gözetlediğimi bildiğine ve bir şekilde bana tuzak kurduğuna karar verdim.

Mango'yu ait olduğu yere, battaniyemin üstüne bıraktım. Tam kapıyı kapatıyordum ki Zack ayağını kapı aralığına koydu.

"Bir saniye, Mia," dedi kapıyı açarken. "Bir şey yapmam gerek."

"Benim odamda mı bir şey yapman gerekiyor?" diye sordum anında şüphelenerek. Zack yıkıcı evresini henüz atlatmıştı. Yıllardır evde hiçbir şey güvende değildi. Eşyaları parçalarına ayırmakta çok iyiydi ama onları eski haline döndürmek konusunda aynı beceriyi gösterdiği söylenemezdi.

"Endişelenme," diye ısrar etti. "Sadece bir saniye sürecek."

“Bir şartım var,” dedim onu kapı aralığında kısıtırarak. “Merdiven altından geçmenin neden uğursuzluk getirdiğini söylersen odama girebilirsin.”

Gözlerini devirdi. “Çok kolay. Çünkü merdiven altından geçerken merdiven, yer ve duvar arasında kurulan kutsal hayat üçgenini bozmuş olursun.”

“Ne?” Tedbiri elden bırakmamı fırsat bilip yanımdan hızlıca geçerek odama girdi. Doğrudan duvardaki saat koleksiyonuma yöneldi. Peşinden gittim ve minik ellerinde birkaç kol saati tuttuğunu fark ettim. Saatlerin ikisi babama, biri anneme, biri de Beth’e aitti.

“Bunlarla ne yapıyorsan...”

“Şişşt,” diyerek sözümü kesti. “Hata yapmamam lazım.” Ona mesaj vereceklermiş gibi saatlerimin kadrانlarına baktı.

“Ne hatasından söz ediyor...”

“Şişşt!” Gözleri ahşap guguklu saatten, fosforlu yıldız şeklindekine; büyük dijital saatten, tren şeklindekine; oradan da zamanı sesli söyleyen elektronik saate kaydı. Bu saatleri birinci sınıftan beri topluyordum. Her Noel bir saat alma hakkım vardı.

“Bu kol saatlerini hata yapmadan ayarlamam lazım,” diye açıkladı Zack. Senkronize edilmiş saatlerime göre ayarlamak için kol saatlerinin kurma kollarını hızlıca çeviriyordu. “Yoksa bazılarımız geçmişte bazılarımız gelecekte yaşar. Hem de aynı evde! Bu çok kötü olur.”

“Bir iki dakikadan ne çıkar ki?”

“Uzay-zaman sürekliliğinin kıvrımlarıyla ilgili bir farklılık doğurur,” diye cevapladı, sanki bunu bilmem gerekiyormuş gibi.

“Bunu nereden öğrendin? Kulağa *Uzay Yolu*’ndanmış gibi geliyor.”

Başını sert bir şekilde iki yana salladı. “NASA’nın internet sitesinde okudum.”

Tahmin etmeliydim. Zack internet bağımlısıydı. “Bilgisayarda okuduğun her şeye inanamaz...”

Cümlemi bitiremedim çünkü o anda tüm saatler beşiydi. Guguk kuşu dışarı fırlayıp gugukladı. Yüksek sesle. Tren, düdüğünü çaldı. *Gerçekten* yüksek sesle. Tüm alarmlar her zamankinden daha gürültülü bir şekilde aynı anda –uğuldayarak, ahenk içinde ses çıkararak, şingirdayarak– çalmaya başladı. Babam çekiçle vurmaya devam ediyordu. Annem, Beth’le havaalanından döndüklerini haber vermek için garajın önünde korna çalıyordu. Beth ön kapıyı bir hışımla açıp bavulunu yere bıraktı. Mango yatağın altına koştu. Bense üzerime yağan renkleri durdurmak için ellerimle kulaklarımı tıkayıp gözlerimi kapadım.

İşe yaramıyordu. Görüşüm bulanık mor üçgenler; yeşil dalgalar; havada süzülen siyah noktalar; önümde, odamda ve hayalimde dönen, üzerime çullanan, girdap oluşturan farklı tonlardaki küçüklü büyüklü renk toplarıyla kaplıydı. Hazırlıklı olsaydım, bu saldırıyı bertaraf edebilirdim ama böyle bir şeyi beklemediğim için boğuluyormuşum gibi hissediyordum.

“Neyin var?” diye bağırdı Zack. Yere çömeldim.

“Neden her şey bu kadar gürültülü?” Bu gürültüde sesimi duyurmaya çalışıyordum.

Bir saniye sonra sesler kesildi. Korna sesi ve çarpan kapılar yoktu; yalnızca her zamanki çekiç sesi vardı. Renkler ve şekiller hızla gözden kayboldu; yeniden nefes alabildi-

ğimi hissettim. Gözlerimi açtığımda Zack'ın kaygıyla ve şaşkınlıkla gözlerini bana diktiğini gördüm. Ayağa kalktım ve saatlerden birinin arkasını çevirdim. Sesi sonuna kadar açılmıştı. Diğerleri de son ses açtı. Hepsini duvardan indirip yatağıma bırakırken elim hafifçe titriyordu.

“Anlamıyorum. Alarmları hiç kurmam ki.”

Zack odadan sinsice çıkmaya çalıştıysa da onu kolundan yakaladım. İtiraf edene kadar onu da bırakmadım.

“Tamam, sen eve gelmeden önce alarmları kurdum ve odamdan duyabileyim diye seslerini birazcık açtım.”

“Odan Alaska’da bile olsa duyabilirdin!” Onu koridora itip kapımı kilitledim.

“Hey,” dedi kapıma sertçe vurarak. “Odana izinsiz girmeyeyim diye yaptım bunu.”

“Alarmları kurarken de odama izinsiz girmiş olmuyor musun?”

Sessizlik. Sonra, “Onu boş ver, senin neyin var?” diye sordu.

Onu duymazdan geldim, alarmları kapatıp saatleri yerlerine astım. Yelkovan ve akrebinin sessizce ilerlemesini izledim. Zack nasıl bu gürültüden etkilenmezdi? Ya ben topluluk içindeyken böyle bir olay meydana gelseydi? Okulda koridorda çömelip büzülseydim epey gülünç görünürdüm.

Öylece durup derdime yanarken, Mango saklandığı yerden gizlice bakıp etrafı kolaçan etti ve sonra tereddütle ortaya çıkıp bacaklarıma dolandı. Onu kaldırıp resim malzemelerimi koyduğum dolaba yöneldim. Bitirmem gereken bir resim vardı ve büyükbabamı ziyaret etmem gerekiyordu. Resim yaparken hep müzik açardım ama ilk defa renklerin

beni boğacağından korkuyordum. Bir daha asla öylesine kontrolden çıkmış hissetmek istemiyordum.

Resmi bitirmeye çalıştıysam da odaklanamadım. Etraf aşırı sessizdi. Hatta çekiç sesleri bile kesilmişti. Bir zamanlar büyükbabamın çok sevdiği bir Mozart eserini seçtim, fikrimi değiştirmeden önce de sesini kısıp “Oynat” düğmesine bastım. Anında renkler usulca üzerime aktı, beni canlandırıp hâlâ onlardan zevk alabileceğimi bana hatırlattı. Kemanın parlak ambar kırmızısı, flütün gümüşü maviye çalan beyazı ve Fransız kornosunun okul servisi sarısı... Hepsi birbirinin üzerine yayıldı, değişti, yer değiştirdi. O an sadece bana ait oldular.

İkinci Bölüm

Eserime hayranlıkla bakmak için geri çekildim. Büyükbabam mavi-gri gökyüzünün ardından beni seyrediyormuş gibi görünüyordu. Yuvarlak yüzünde, gelmesi uzun süren bir şeyi bekliyormuş gibi bir ifade vardı.

Ama hâlâ bir şey eksikti. Resme dikkatle bakarken sonunda neyin eksik olduğunu fark ettim. Fırçamı temizleyip gri ve beyaz boyları hazırladım. Fırça darbesi üstüne fırça darbesi sonucunda büyükbabamın sağ omzuna tünemiş Mango çıktı ortaya. O küçük yere Mango'yu yavru kedi boyunda çizerek sığdırabildim. Geri çekilip resmi inceledim, son halinden memnundum. Koca bir senenin sonunda resim tamamlanmıştı. Mango, büyükbabamın omzuna bir yapbozun son parçası gibi oturmuştu. Mango'yu ilk bulduğum yeri düşününce, tabloda da yerini bulmuş gibi geldi.

Suluboyalarımı toparlarken odanın bir ucunda Mango'nun hırıltıyla soluduğunu duyuyordum. İlk gün de böyle hırıltıyla solumuştu, sarı-turuncu soluğu etrafını sarmıştı. Büyükbabamın cenazesinin olduğu gündü. Tüm aile mezarın etrafında duruyorduk; el ele tutuşmuş ağlayarak büyükbabamı ebediyete uğurluyorduk. Taşrada yaşadığımız için küçük hayvanları ebediyete uğurlamaya alışkınız ama öyle

zamanlarda bir kokarcanın ya da keseli sıçanın ardından gözyaşı döken genelde yalnızca Zack olur. Bu defin ise tamamen farklıydı. Bölgenin papazı –kendisiyle daha önce bir kez karşılaşmıştım– son duasını ederken etrafa göz atmış ve ufak bir yavru kedi görmüştüm. Mezardan doksan santim kadar ileride oturuyordu ve yuvarlak, sevecen ve bilmiş gözleri büyükbabamınkilere benziyordu. Onu anında sevmiştim.

Annemler iki hafta aralıksız yalvarmam sonucunda “evde hayvan beslenmez” kuralını kaldırmıştı. Herkes ona Mango adını verme sebebimin turuncu gözleri olduğunu düşünüyordu ama alakası yoktu. Adını Mango koymuştum çünkü mırlama, hırıltı ve miyavlama sesleri sarı ve turuncunun farklı tonlarındaydı. Tıpkı mangonun farklı mevsimlerdeki renkleri gibi.

Hırıltıdan dolayı onu hemen veterinere götürmek zorunda kalmıştık. Mango yirmi dakikalık yolculuk boyunca iki kez kusmuştu ve annem bu durumdan hiç hoşnut değildi. Veteriner, Mango’nun akciğerlerinden birinde derin bir yırtıkla doğduğunu söylemişti ve bu da tedavi edilemezdi. Bir ay daha yaşarsa, vücudunun muhtemelen bunu telafi edeceğini ve iyi olacağını da söylemişti.

Bu, bir sene önceydi. Mango hâlâ hırıldıyor ama hâlâ yanımda.

Aşağıya inip Beth’e hoş geldin desem iyi olacaktı. Ama aslında yemekten önce büyükbabama hediyesini vermek için mezarlığa gitmek istiyordum. Resmi nazıkçe şövaleden kaldırdım ve babam kapımı tıklatırken neredeyse yere düşürüyordum. Resmi tekrar şövaleye koyup kilitli kapıyı açtım.

“Beth’i eczaneye götüreceğiz,” dedi kirli ellerini temizlemek için solmuş kot pantolonuna sürerken. “Gelmek ister misin?”

Omzumun üstünden şövaleyi ve boyaları işaret ederek, “Odamı temizleyip toparlamam gerekiyor,” dedim. Nedense resmin büyükbabama hediye olduğunu söylemek istemedim. O günün büyükbabamın ölüm yıldönümü olduğundan söz etmeyince ona hatırlatmak istemedim.

“Görebilir miyim?” deyip içeri girdi ve resmi dikkatle inceledi.

“Çok güzel olmuş.” İçten söylemiş gibi gelse de söz konusu anne babalar oldu mu gerçeği söyleyip söylemediklerini anlamak zordu. “Renklerden anlıyorsun.”

Keşke renklerle kurduğum gerçek ilişkiyi bilseydi! “Teşekkürler,” diye cevap verdim.

“‘Gözler kalbin aynasıdır’ derler biliyorsun. Bu gözlerde büyükbabanı görebiliyorum.” Zack doğana kadar bir lisede fen bilgisi öğretmeni olan annem gibi kitapkurdu olmasa da babam da önemli şeyler bilirdi.

“Çok ilginç,” dedi resme daha yakından bakarken. “Mango ile büyükbabanın gözlerini aynı şekilde yapmışsın.”

Fark etmesine sevinerek kendi kendime gülümsedim. Tam o sırada, Beth aşağıdan seslendi, babam bir çocukmuşum gibi başımı okşayıp aşağıya inmeye hazırlandı.

Uzun koridora adımını atmadan, “Yağmur yağacak,” diye uyardım onu. Mango da peşinden gidiyordu.

Güldü ve gökyüzünde bir bulut bile olmadığını söyledi. Ama Beth’e şemsiye almasını söylediğini duydum.

Ön kapı çarparak kapanır kapanmaz, tuvali aldım, spor ayakkabılarımı giyip arka kapıdan dışarı çıktım. Büyükbabam evimizin seksen metre ilerisindeki tepede bulunan küçük mezarlıkta gömülüydü. Üç yaşındayken kaybettiğim büyükannemin yanında yatıyordu. Onlar babamın anne

ve babasıydı ama annem de onlarla çok yakındı. Annemin anne babası hâlâ hayattaydı ve Florida’da yaşıyorlardı ancak uçağa binemedikleri için onları göremiyorduk. Bence konu o kadar da basit değildi; “kendinden düşük statüde biriyle evlenmek” ve “çiftlik hayatındaki kültür eksikliğiyle” bir ilgisi olmalıydı, her ne anlama geliyorlarsa artık. Annem bunlardan hiç söz etmezdi.

Jenna’nın annesi de aynı mezarlığa defnedilmişti ve büyükbabamın mezarına gitmeden önce onun mezarını da ziyaret etmek istiyordum. Hâlâ kısmen ıslak olan resmi kendimden uzakta tutmaya dikkat ederek mezarlığa giden yolu yarıladığımda, Mango’nun beni takip ettiğini fark ettim. Bana yetişmesini bekledim ama sürekli dikkati dağılıyordu. Orada bir kedinin dikkatini çekecek çok fazla şey vardı. Dönümlerce bakımsız arazinin ekosistemi ürpertici sürünge varlıklar, birbirinden farklı küçük hayvanlar ve büyükbabamın anlattığı masallara göre bir zamanlar bu toprağı süren insanların ruhlarıyla tamamlanıyordu.

Bir keresinde, büyükbabam Zack’le beni ormanda büyük bir çalılığa yarı gömülü kocaman bir yeşil köpüğe götürmüştü. O zaman altı yaşında olan Zack o şeyin Ay’ın Dünya’ya düşen bir parçası olduğunu söylemişti. Büyükbabam, Zack’i doğrulamış ve köpükten bir parça koparmıştı. Bense köpüğün çürüyen eski bir kanepenin dolgusu olduğunu biliyordum ama çaktırmamıştım. Büyükbabam bir tür paha biçilemez mücevhermiş gibi elinde tuttuğu o bir parça köpük için kısa bir konuşma yapmıştı. “Bu yoldaki kılavuzunuz olarak, bu küçük ay parçasını size vermek benim için bir şereftir,” demişti saygılı bir ses tonuyla. Sesi derinden geliyordu. Parçayı ikiye ayırıp bize yumurta büyüklüğünde

birer parça uzatmıştı. Köpük yumuşak ve nemliydi, yeşil renk parmaklarıma bulaşmıştı. Onu küçük bir kutuya koyup çalışma masamın ekmecesinin en dip köşesine saklamıştım. Zack'in kendisinininkini ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Büyükbabamın ruhunun, bazen ağaçların arasında bir an gördüğüm hayaletler gibi ormanda dolanmadığını biliyordum. Ruhunun bir parçası yanı başımda, Mango'nun içinde zarar görmeden saklanıyordu. Bunu minik kedi yavrusunu o gün büyükbabamın mezarında oturup bana büyükbabamın gözleriyle bakarken gördüğüm an anlamıştım. İnsanların ruhlarının öldükten sonra bedenlerinden ayrıldığına gerçekten inanırım. Büyükbabamın bir parçası Mango'nun içindeydi, bir parçası da cennette bykannemle dans ediyordu (ki büyükannem iyi dans ederdi) ve geri kalanının nerede olduğunu yalnızca büyükbabam biliyordu. Bu sadece benim kişisel fikrimdi tabii.

Son tepeyi çıkarken büyükbabamın mezarını net bir şekilde görebiliyordum çünkü mezarın etrafındaki çimler diğerklerinininkinden daha kısaydı. Mezar taşları güneşin son ışıklarıyla parılıyordu. Büyükbabamın mezarında ışıldayan bir şey olduğunu gördüm. Ona uzandığımda, büyükbabamın en sevdiği biranın şişesi olduğunu fark ettim. Babam büyükannemin mezarına iek koyarken şişeyi burada bırakmış olmalıydı. Her zaman, "Hepimiz sıramız geldiğinde gideceğiz," dese de onları çok özlediğini biliyordum. Alın yazısıymış filan. Pek inançlı bir aile olmasak da konu ölüm olunca açık görüşlü olmak gerekiyordu. Ölüm hakkında çok düşünmemeye gayret ediyordum. Vedalarla aram iyi değildi. Beni hznlendiriyorlardı.

“Selam büyükbaba,” diye fısıldadım resmi mezarın üstüne bırakırken. “Sana hediye getirdim.” Mango hemen resmin yanına gelip kenarını kokladı. Sonra da onu yakalayamadan resmin üzerinde gezindi. Patilerindeki boyayı temizlemem gerekecekti. Resimdeki pati izlerini boyamaktan söz etmiyorum bile.

Etrafımızdaki hava çok nemliydi ve siyaha çalan mor bulutlar tahmin ettiğimden daha hızlı üstümüze çöktü. Küçükken yağmur yağdığında dışarı koşar ve yağmur suyunun üstümden akıp gitmesine izin verirdim. Sonra bir gün şimşegin bir ağacı neredeyse ikiye böldüğünü görmüştüm. Bu olay, sağanak yağışlarda hoplayıp zıplama eğlencemi yerle bir etti. Mango’nun kuyruğu yere yakındı, bu da fırtınanın yaklaştığının işaretiydi.

Çiçekleri büyükannemin mezarına hızla serip büyükbabama onu özlediğimi ve resmi beğenmesini umduğumu söyledim. Resmi almak için eğilecektim ki tuvalin üzerine yağmur damlaları düştü. Mango ağaçların altına sığınmak için yanımdan ayrıldı ve ben de rüzgâr etrafımda bir kamçı gibi eserken donakaldım. Gök gürültüsü havayı bir dizi kömür karası sarmalla doldurdu. Kısa bir süreliğine de olsa beni yere sermeye çalıştıklarını düşündüm. Resmi büyükbabamın mezarında bırakarak birden dönüp eve koştum.

Yabani Çocuk kendini göstermişti.

Ormanın kenarından Mango’ya seslendim. Şimdi orman aşırı derecede karanlıktı; yağmur fena bastırmıştı ve hâlâ gök gürlüyordu. *Ya bir ağaca şimşek düşerse, ya o ağaç da Mango’nun üzerine devrilirse? Ona seslendiğimi duyabiliyor mu acaba?* diye düşündüm. Ne yapacağımı bilmiyordum. Bir

sonraki gök gürültüsü kafamı toparlamamı sağladı ve eve koşmaya başladım.

Eve geri döndüğümde, üç şeyin farkına vardım: İliklerime kadar ıslanmıştım. Kedim *ve* resmim yanımda değildi. Neden kendi tavsiyeme uyup yanıma şemsiye almamıştım? Kimse görmeden üst kata çıkmaya çalıştım ama bu akşam şansım yoktu.

“*Sana ne oldu böyle?*” diye sordu Beth. Babamın arkasından ön kapıdan girerken şemsiyesini kapatıyordu. “Berbat görünüyorsun.”

“Ben de seni gördüğüme sevindim,” dedim titreyerek.

Eğilip bana sarıldı. Sevgi dolu, gerçek bir kucaklaşmaydı bu. Makyaj yapmamıştı ve saçlarını kabartıp spreylemek yerine atkuyruğu yapmıştı. Onu on iki yaşından beri ruhsuz gördüğümü hatırlamıyordum. Makyajsızdı, saçını spreylememişti ve yeni pirsingi filan da yoktu. Üstüne üstlük bana sarılmıştı. Tüm bu olanlar çok esrarengizdi ve Beth kendisi gibi davranmıyordu. Bir şeyler dönüyor olmalıydı.

“Kaliforniya’dan getirdiklerimi görmek ister misin?” diye sordu yukarıya çıkarken.

Gerçekten de beni odasına davet etmişti. Bu tuhaf davranışın farkında olup olmadığını anlamak için babama baktım. Gözleri sevinçle parlıyordu ve sanırım biraz yaşarmıştı. Babam annemden daha duygusaldı. Olimpiyatlarda ve tebrik kartı reklamlarında ağlardı. Zack de ona çekmişti. Aramızda ölü bir böceğe cenaze töreni düzenleyebilecek tek kişi oydu. Diğerlerimiz böceklerin kaderinin farklı yazıldığına inanıyorduk.

Beth’in arkasından yukarıya çıktım ve gerçek Beth’in her an ortaya çıkıp odasına izinsiz girdiğim için bana bağırmasından çekinerek odasına adım attım. Bavullarından

birini karıştırdı ve büyük bir plastik torba çıkarıp içindekileri yatağa boşalttı.

Yatağa yaklaşınca gözlerim fal taşı gibi açıldı. Minik çiçekler ve otlarla dolu torbaların, bir seramik kadehin ve teneke kâsenin yanında her boyutta rengârenk mumlar vardı.

“İyi cadı mısın yoksa kötü cadı mı?” diye sordum parmaklarımı pürüzsüz kadehin üzerinde gezdirirken.

“Çok komik,” deyip kadehi elimden aldı. “Bu yaz doğanın gücüyle irtibata geçmeyi öğrendim, o kadar. Zack daha sonra yatağımın yerini değiştirmeme yardımcı olacak.”

“Yatağının yerini değiştirmene mi? Neden?”

“Böylece yüzüm kuzeye dönük olacak. Kuzey Kutbu’nun manyetik çekimiyle alakalı. Uyurken seni güçlendiriyor.” Bunu mantıklı bir şeymiş gibi söylemişti. “Zack’in daha sonra senin yatağının yerini değiştirmeye de yardımcı olacağından eminim.”

“Ama sen hep Zack’in batıl inançlarının gülünç olduğunu söylersin,” diye hatırlattım ona yatağından uzaklaşırken. Tuhaf nesnelerden uzaklaşırken. Ablam olduğunu söyleyen o yabancından uzaklaşırken.

“Öyle derdim,” diyerek kabul etti ve mumları odaya yerleştirmeye başladı. “Ama artık işin içinde biraz gerçeklik payı olduğunu biliyorum.”

“Bir köpek görene kadar parmaklarını çapraz yapmanın nesinde gerçeklik payı var?” diye mırıldandım kapıya ilerlerken.

“Bir saniye bekle,” dedi Beth. “Bu gece saçımı boyayacağım o yüzden banyodan uzak dur, tamam mı?”

Belli ki Beth o kadar da değişmemişti. “Bu sefer hangi renge boyayacaksın?” diye sordum.

“Bilmek istiyorsan söyleyeyim,” dedi, saçlarını atkuyruğu yaptığı tokasını çıkarırken. Güzel saçları sırtına döküldü. “Bu sefer kırmızıya boyayacağım. Kızıkların doğayla daha iç içe olduğunu keşfettim. Sen de yapsan...”

“Ah, hayır,” diyerek sözünü kestim. “Ben doğaya mümkün olduğunca yakınım. Banyoyu tepe tepe kullan.” Doğada kırmızının nadiren bulunduğunu ve yeşili deneyebileceğini söylemeyi düşündüysem de yeni bir konu açmak istemediğime karar verdim.

“Halıma su damlatıyorsun,” dedi Beth. Odadan hızla çıktım ve kapıyı arkamdan kapadı.

“Hey!” Beth iki saniye sonra tekrar koridorda belirdi. Bu kez elindeki günlüğünü bana doğru sallıyordu. “Ben yokken günlüğümü okudun mu?”

Eski Beth kesinlikle geri dönmüştü. Bir an okumuş olmayı diledim. Onu günlüğünü okumadığıma ikna ettim ve beni daha fazla sorgulamasın diye odama koştum. Islak kıyafetlerimi hızla çıkarıp eşofmanlarımı giydim ve sessizce merdivenlerden indim. Karanlık bulutlar ortadan kaybolmuştu ve artık yağmur yalnızca çiseliyordu. Her ihtimale karşı şemsiyemi aldım ve kimseye görünmeden kaçmak için en iyi seçeneğimin arka kapı olduğunu düşündüm. Fakat köşeyi dönüp mutfığa girecekken anneme rastladım. Bu evde çok fazla insan vardı!

Annelere has bir tonda, “Hava kararıyor Mia,” dedi. “Nereye gidiyorsun?”

Tereddüt ederek, “Mezarlığa gidiyorum,” dedim.

“Yarın gidersin,” dedi buzdolabından çıkardığı bir kâse salatayı bana uzatırken. “Büyükbaban bir yere kaçmıyor ya.”

İtiraz etmeye çalışsam da annem hemen ses tonuyla uyumlu anne bakışını attı. Bakış ve ton bir araya gelince mağlubiyetim kaçınılmaz oldu. İç çekip pes ettim; büyük ihtimalle resmin şimdiye kadar tamamen mahvolduğunun farkındaydım. Salata kâsesini tezgâha bırakıp annem sofrayı kurmamı istemeden önce mutfaktan çıkmak için arkamı döndüm. Kapıdaki metal sinekliğe vuran tanıdık pati sesleri beni durdurdu.

Mutfak kapısını açtım ve Mango içeri girdi. Neredeyse kuruydu. Yağmur yağarken kuru kalabilmek kedilerin hiçbir zaman çözemeyeceğim özelliklerindendi. Kaçtığı için özür dilemek yerine mama kabına yönelip kabı doldurmamı bekledi.

“İşin bittikten sonra sofrayı kurar mısın Mia?” dedi annem bana gözücuyla bakarak. Kedi mamasını yere dökmediğimden emin olmak için beni izlediğini biliyordum. Epey düzenli biri olmama rağmen, asla annem kadar düzenli olabileceğimi sanmıyordum. Pizza yerken bile çatal bıçak kullanırdı. Bu çok utanç vericiydi. Bu konuda babamla tamamen zıtlardı. Babama pasaklı diyemezdim ama bazen dışarıyı beraberinde getirirdi ve annem elinde paspasla peşinden gitmek zorunda kalırdı.

“Fırtına dindikten sonra teleskopumla biraz vakit geçirmeyi umuyorum,” diye ekledi dolabın arkasında bir şeyler ararken. “Benimle Kraliçe Takımyıldızı’na bakmak ister misin? Sistemindeki yıldızlardan biri süpernova patlaması geçirecek. Böylece normalden yirmi kat daha parlak olacak.”

“Olabilir,” diye cevapladım. Patlayacak bir yıldız için heyecanlanmak benim için zordu. Bir yıldızın süpernova olması, astronotlara göre o yıldızın *ölmesi* demektir. Büyük ölçekli mutsuzluk... Ama annemin bilim kafadarlarıyla ta-

kılmayı özlediğini ve bahçede misafir ağırlamayı sevdiğini biliyordum.

“Markete gidip makarna almam gerekecek.” Annem dolap kapağını kızgınlıkla çarpınca, kocaman kahverengi bir yuvarlak ortaya çıktı; bu da bana Beth’in eski hulahopunu hatırlattı. Altı yaşındayken bir yarışmada kasabadaki tüm çocuklardan daha uzun süre hulahop çevirdiği için yirmi beş dolar kazanmıştı. Beth kazanmayı severdi.

“Neden sadece hamburger yemiyoruz?” diye önerdim daire ortadan kaybolurken. “Dondurucuda biraz var.”

“Bu, Beth’in evde ilk gecesi,” dedi annem, kapının yanındaki askıdan anahtarlarını alırken. “Ve Beth hamburger yemiyor.”

“Ne? Ne zamandan beri?” diye sordum annemin peşinden koridora giderken.

“Görünüşe bakılırsa şu andan itibaren,” dedi annem. Sesinden gergin olduğu belli oluyordu. “Yüzü olan bir şeyi asla yemeyeceğini söylüyor. Ya da *bir zamanlar* yüzü olan şeyleri.”

Et hakkında hiç böyle düşünmemiştim. Böyle düşünmeye başlamak da istemiyordum. Eve dönüş yolunda mezarlıkta durmaya onu ikna edeceğimi düşünüp annemden beni de yanında götürmesini istedim. Arabadayken okul için defter ve yeni kıyafet almam gerektiğini hatırlattı.

“Daha bir haftam var,” dedim. İyi bir müşteri değildim. Bir alışveriş merkezine hapsolacağıma açık havada olmayı tercih ederdim.

“Her zaman olduğu gibi yine son dakikaya bırakma da,” diye uyardı. “Yedinci sınıfta giydiğin kıyafetlerin artık kü-

çük geliyor. Okul başladı mı alışveriş yapamayacak kadar meşgul olacaksın.”

Sekizinci sınıftan gerçekten çok korkuyordum. Bu sene yabancı dil dersimiz olacaktı ve cebire hazırlık dersi de cabasıydı. Kesinlikle kalacağım o ders. Ne kadar çalışırsam çalışayım matematik dersini beceremiyordum; İspanyolca öğrenmek daha da kötü olmalıydı. Bana göre sorunum belliydi. Renklerimle alakalı olmalıydı. *Arkadaş* sözcüğü kırmızı parıltısı olan turkuvaz rengindeyken *amigo*² kahverengi benekli, bozulmaya yüz tutmuş muz rengindeydi. Bu iki sözcüğü bağdaştıramıyordum.

Kasada makarna için ödeme yapmayı beklerken, sonunda ertesi gün okul gereçlerini almak için alışverişe çıkmayı kabul ettim. Annem kararımdan memnun bir halde arkasına döndü ve arkamızda bekleyen kadınla sohbet etmeye başladı. Oğlu, eteğinin arkasından bakıyordu. Zack’in beş yaşındaki halini hatırlattı bana.

“Selam,” dedim ona doğru eğilip yumuşak bir sesle. “Adın ne?”

“Billy Henkle,” diye cevapladı utangaç bir fısıltıyla. “Senininki ne?”

“Mia Winchell,” diye cevap verdim.

Kıkırdadı ve annesinin arkasına saklanmayı bıraktı. “Mia güzel isim.”

“Teşekkürler,” dedim bir Winchell gibi gülümseyerek. Ailemin boy ortalaması uzun olmayabilirdi ama güzel dişlerimiz vardı ve onları elimizden geldiğince göstermeye çalışırdık.

2 (İsp.) Arkadaş. (ç.n.)

“İsmin turuncu çizgileri olan mor renkte,” diye açıkladı. Artık sesi daha kendinden emin çıkıyordu. “İsmini çok sevdim.”

Gülümsememi bozmadan başımı iki yana salladım ve “Hayır, şapşal şey, ismim elma şekeri kırmızısı, biraz da açık yeşil tonu var,” dedim. Sonra söyledikleri kafama dank etti. Gülüşümden eser kalmadı ve kalbim küt küt atmaya başladı.

“Bir dakika, ne dedin sen?” diye sordum ona.

Çocuk cevap veremeden annesi dönüp gözlerini devirdi. “Aldırış etmeyin,” dedi bana. “Fazla aktif bir hayal gücü var.”

Billy annesinin eteğinin arkasına geri dönüp başını kenardan uzattı. “Mia mor ve turuncu,” diye fısıldadı. “Kırmızı ve yeşil değil.”

Konuşamayacak kadar serseme dönmüştüm. Hareket edemeyecek kadar afallamıştım. Nabzım kulaklarımda atıyordu. Annem yiyecek için ödeme yapıp çoktan çıkışa yönelmişti. Onu takip etmek için kendimi zorlasam da kapı arkamdan kapanırken geri dönmekten kendimi alamadım. Annesinin Billy’yi hikâyeler uydurduğu için azarladığını duydum. Sınıf arkadaşlarımdan bana kahkahalarla güldüğü gün aklıma geldi. *Ucunubeee*. Hayatımın ilk sekiz senesini sorgulamama sebep olmuşlardı ve şimdi de bu küçük çocuk son beş senemi sorguluyordu bana. Yalan söylemiyorsa, gerçekten ismimi mor ve turuncu görüyorsa, o zaman hakkımda bildiğimi düşündüğüm her şey yanlış olmalıydı.

Üçüncü Bölüm

Uyuyamıyordum. Yatakta dönüp duruyordum. Mango da benimle birlikte dönüp duruyordu. Billy'yi yanlış mı anlamıştım acaba? Annesi haklı mıydı? Hep bir şeyler uydurup duruyor muydu yoksa? Ne de olsa ismimin mor ve turuncuyla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Güneş panjurdan içeri süzülüyor ve cevap bulmaktan çok soru sormama sebep oluyordu. Neden dünyayı benim gibi gören tek kişi beş yaşındaydı? Belki de herkes dünyayı beş yaşındayken bu şekilde görüyordu ve ben de bu alışkanlığı bırakamamıştım. Billy'yi bulmayı denemeli miyim? Peki, annesine ne diyecektim? Tüm bu hisler, çalkalanmış bir gazlı içecek kutusunun ağzında biriken köpük gibi göğsümde yükseliyordu. *Fokur, fokur, fokurduyordu.*

Uyuma fikrinden vazgeçip kimsecikler uyanmadan resmimi kurtarmaya karar verdim. Dün akşam marketten eve dönerken annemden mezarlıkta durmasını istemeyi tamamen unutmuştum.

Çimenler hâlâ çiyle kaplıydı, bu yüzden kaymamak için dikkatli olmam gerekiyordu. Mezarlığa vardığımda aniden durunca kaydım. Yalnız değildim. Jenna ve babasının her çarşamba sabahı buraya geldiğini unutmuştum. Ailesi vadinin diğer tarafında yaşayan Bayan Roth'la konuşuyordu.

Roth'lar 1800'lerden beri burada yaşıyorlardı ve mezarlık-taki mezar taşlarının yarısı onların atalarına aitti. Roth'lar bildiğim tek Yahudi aileydi ve her sene vadide yaşayan diğer aileleri Hanuka³ mumları yakmak için evlerine davet ederlerdi. Bazen endişelenmeyelim diye Mango'nun avlularında olduğunu söylemek için bizi ararlardı. Mango'nun Roth'ların dişi kedilerinden birine vurgun olduğunu düşünüyordum. Bayan Roth mezarların arasında gezinmek için geri çekildi, birkaç metrede bir durup ailesinin mezar taşlarının üzerine küçük taşlar koyuyordu.

Büyükbabamın mezarının başındayken Jenna yanıma geldi. Yorgun görünüyordu. Çilleri bile yorgun ve solgun görünüyordu.

“Resmini gördüm,” dedi. “Onu yağmurda dışarıda bırakmak ilginç bir tercih gerçekten.”

Resme bakıp iç çektim. Renkler birbirine karışmıştı ve Mango yavru bir kediden çok, gözleri olan bir damlayı andırıyordu. Tuvalin geri kalanı buruşmuş olsa da büyükbabamın yüzü zarar görmemişti.

“Hak ettim bunu,” dedim tuvali yırtılmasın diye dikkatle kaldırırken. “Yağmurun oyununa geldim.”

“Düzeltebilecek misin sence?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. Hâlâ Billy'yle dün geceki tanışmamız üzerine düşünmüyor olsaydım, resim konusunda daha üzgün olurdu. Hikâyenin tamamını ağzımdan çıkarmamak için kendimi zor tuttum.

“Yazık olmuş,” dedi Jenna. “Çok uğraştın. Görünüşe göre resim bozulmadan önce gerçekten iyiymiş.” Gözlerini

3 Musevi bayramı. Işık Bayramı olarak da anılır. (ç.n.)

kısararak resme bakıp, “Büyükbabanın omzundaki şey bir sıçan mı?” diye sordu.

“Neden büyükbabamın omzuna bir sıçan çizeyim ki?”

“Nereden bileyim? Belki de sıçanları seviyordu.”

“O bir sıçan değil, Jenna. Yavru Mango!”

“Ah,” dedi gülümsememeye çalışarak. “Özür dilerim.”

Zavallı Mango bir sıçana benzetilmişti. İyi ki bunu duyacak kadar yakınımızda değildi. “Gitmem gerekiyor,” dedim Jenna’ya. “Annem beni okul alışverişine çıkaracak da.” Sözcükler ağzımdan çıktığı anda onları söylediğime pişman oldum. Nasıl yapmıştım bunu, hem de mezarlıkta! Jenna’ya artık annesiyle birlikte yapamayacağı bir şey daha söylemek en son isteyeceğim şeydi. “Neden sen de bizimle gelmiyorsun?” dedim hızla.

Ellerini ceplerine sokup başını iki yana salladı. “Günü babamla geçireceğim. Dün gece ikimiz de iyi uyuyamadık. Klimamız bozuk da.”

Eşinin mezarının başında duran Jenna’nın babasına baktım. Topuklarının üstünde ileri geri sallanıyordu ve Chicago Bears takımının kepi gözlerini örtüyordu.

Ne diyeceğimi bilemiyordum. İkimiz de gözlerimizi yere diktik.

“Babamın yanına dönsem iyi olacak,” dedi Jenna. “Seni sonra ararım.”

“Şey, bu gece bizde kalmak ister misin?”

“Sana haber veririm.”

Uzaklaşırken onu izledim. Ne derse desin –hatta bir şey söylemese bile– bu ziyaretler onun için zor olmalıydı. Hemen eve döndüm. Dönüş yolunda başkalarından gizlediğimiz şeyleri düşündüm. En yakın arkadaşlarımızdan bile.

Okul birkaç gün sonra açılacaktı ve yaz mevsiminin son günlerinin tadını çıkarmaya çalışıyordum. Gerçekten. Köşe başında Zack'le birlikte kurduğumuz limonata standında kullanmak için limon sıkıyordum.

Beth, "Neden siz de herkes gibi toz limonata kullanmıyorsunuz?" diye sordu mutfaktan geçip kilere giderken. Kilerden aldığı birkaç sandviç poşeti ve bir keçeli kalemle yanımıza geldi.

"Bizimkisi kaliteli bir işletme," diye yanıtladı Zack, limonataya kattığı şekeri uzun bir kaşıkla dikkatlice karıştırırken.

"Poşetler ne için?" diye sordum onları tezgâhın üstüne seren Beth'e. Zack, Beth'in söyleyeceklerini dinlemek için karıştırmayı bıraktı.

"Bilmek istiyorsan söyleyeyim, üzerinde çalıştığım büyük bir proje için otları sınıflandırıyorum."

Zack'le birbirimize şaşkınlıkla baktık.

"Beni bir kurbağaya dönüştürürsen, seni annelere söylerim," dedi Zack, kaşığı önünde bir kılıç gibi tutarak.

Beth homurdanıp bize sırtını döndü. Limonata yapmaya devam edip onu büyüleriyle baş başa bıraktık.

Yalnız kaldığımızda Zack'e, "Bu limonun sarısı sana bir şey hatırlatıyor mu?" diye sordum.

"Nasıl? Ne gibi?"

"Ah, bilmem. A harfi veya 4 rakamı gibi?"

Karıştırmaya ara verdi. "Neden bahsediyorsun?"

"Boş ver."

Bana deliymişim gibi bakıyordu ama bir sonraki limonu kesip sıkmaya başladı. Sadece emin olmak istemiştim.

Üç saat sonra mutfağa geri döndük. Terlemiş, güneşte yanmış ve sadece dört dolar kazanmıştık. Annem Mango'nun veteriner randevusuna yetişmek için on beş dakika içinde çıkmamız gerektiğini hatırlattı. Yatağımın altında saklanan Mango'yu bulmak bile on dakikamı aldı. Bu ziyaretin rutin bir kontrol olduğunu açıklamış olmama rağmen beni anlamamış gibi davranıyordu. Sonunda ona su sıktım ve kenarında uzay gemisine binmiş bir yavru kedi resmi olan karton kedi taşıma çantasına koştu. Arabada huysuzlanmadı; aksine şehre giden yolda yüksek sesle şikâyet edip durdu. Her tiz miyavlamada önümde Fanta turuncusu halkalar dans ediyordu ama bunu dert etmiyordum.

Annem süpermarketin önünden geçerken bir kez daha Billy'yi düşündüm. Belki de markete gidip kasiyere Henkle ailesini hatırlayıp hatırlamadığını sormalıyım. İşe yarar mıydı acaba? Çocuğun deli olma ihtimali beni ondan *daha az* deli yapmıyordu ki.

Veterinerin bekleme odasındaki gürültü sokağa taşıyordu. Cam kapıyı itip açarken, basık yüzlü ufak bir köpek siyah çizgilerle bana havladı. Üç kedi güvenli sayılabilecek uzaklıktaki kafeslerinden tısladı. Mango'yu sakinleştirmek için taşıma çantasını kucağıma koydum. Çantanın üstündeki deliklerin birinden burnunu çıkardı ve ben de sıranın bize gelmesini beklerken burnunu okşadım. Annem geldiğimizi danışmaya haber verdikten sonra yanıma oturup veterinerin bekleme odasını saran o daimi kokuyu duyunca burnunu kırıştırdı.

Ön kapı açıldı ve okuldan tanıdığım Roger Carson adlı çocuk içeri girdi. Annesi ve babası peşinden geliyordu, Roger ise eski püskü tasmalı Golden Retriever'ıyla yürüyordu. Onu pek tanıımıyordum ama ilkokul boyunca iki ayağına farklı

renk çoraplar giymişti. Ayaklarına baktım. Bugün iki çorabı da beyazdı. Beni fark etmedi. Gözlerini köpeğinden ayırmıyordu. Köpek çok yaşlı görünüyordu. Başını bile zar zor dik tutuyordu.

Carson'lar köpeklerinin etrafında toplandı ve onu okşayıp severken hiçbirimize bakmıyorlardı. Roger ve anne babasının saçları ile köpeğin tüylerinin sarının farklı tonlarında olduğunu fark ettim. Evcil hayvanların genelde sahiplerine benzediğini duymuştum. Mango'ya bakınca bu teorinin kediler için geçerli olmadığına karar verdim, ne de olsa saçlarım ne gri ne de beyazdı. Veterinerin asistanı aceleyle dışarı çıktı ve bekleyenlerin arasından Roger'ın ailesine muayenahaneye kadar eşlik etti. Babası, Roger'a muayenahaneye girmek istediğinden emin olup olmadığını sordu. Roger başını kaldırmadan evet dercesine salladı ve muayenahanenin kapısı arkalarından kapandı. Bir dakika sonra içeriden bir inleme ve açık mavi bir çığlık sesi geldi. İnleyen köpek, çığlık atansa Roger'dı.

Roger, "Canının yanmayacağını söylemiştin!" diye bağırdı hepimizin duyacağı kadar yüksek sesle. "Ama şimdi canı yanıyor. Titriyor! Uykuya dalacağını ve bir şey hissetmeyeceğini söylemiştin!"

"İğne girdiği için tepki veriyor sadece," dedi Roger'ın babası; kalın sesi duvarın ardından duyuluyordu. Veteriner teselli edici bir sesle bir şeyler söyledi ama ne söylediğini duyamadım. Roger'ın hıçkırıkları yüksek ve net bir şekilde duyuluyordu. Havuz gibi maviydi.

Dehşete kapılarak Mango'nun kutusuna daha sıkı sarıldım. Nefesim kesildi. Bekleme odasındaki herkes hayvanlarına sıkıca sarıldı. Annem uzanıp elini elime koydu. Gözlerimi

kapadım. *Köpek cennetinin ruhları, Roger'ın sarı köpeğinin ruhunu ebediyete uğurluyorum. İyi bir köpekti ve çok sevildi.* Roger ve ailesi yüzleri sıırıslıkla, kırmızı ve tıknafes bir halde odadan çıkana kadar hareket etmeden oturdık. Odaya köpekle girmiş ama köpeksiz çıkmışlardı. Roger boş tasmayı sıkıca kavrayıp göğsüne bastırdı. Bu kez beni fark etti ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Ağzımı açıp bir şeyler söylemek istesem de yapamadım. Sanki *Aman Tanrım* dediğimi anlamış gibi bana hafifçe başını salladı. Nefes alamayacakmış gibi hissediyordum.

Eve dönüş yolunda annemle pek konuşmadık. Mango iğne olurken çok cesurdu. Hâlâ hırıldadığı için doktor biraz endişelenmiş gibiydi. Mango'ya ciğerlerini güçlendirmeye yardımcı olacak yeni çıkan bir ilaç verdi ve her gece içirmemi söyledi. Bu ilacın onu yorgun düşürebileceği konusunda beni uyardı.

“O köpek çok yaşlıydı,” dedi annem aramızdaki sessizliği bozarak. “Ve muhtemelen çok hastaydı.”

Arabanın dışındaki şehir taşraya dönüşürken, “Biliyorum,” dedim boş tasmayı hayal ederek. “Ama yine de.”

Annem, “Biliyorum,” dedi.

Okul servisi pazartesi günü Harrison Ortaokulu'nun önünde durunca, deprem, tsunami veya çığ yüzünden okulun ilk günden tatil edilmesi için dua ediyordum. Bu üçü de bana uyardı. Bu sene okulda sözü geçenlerdendim aslında, okulu sekizinci sınıflar yönetirdi. Ama kimseyi yönetmek istemiyordum. Ve kesinlikle cebire giriş ve İspanyolca dersleri almak da istemiyordum. Sonunda ortaokullu olduğu için

sevinçli olan Zack servisin merdivenlerinden koşarak indi. Son sınıf öğrencisi olduğum için asıl heyecanlı olması gereken bendim, Zack ise korkudan koltuğuna sınıyor olmalıydı. Zack'in ardından isteksizce servisten inerken arkasından ters ters baktım. Jenna'yla birlikte okul merdivenlerinin önünde dururken birbirlerini kesenleri inceledik. Belki de kıyafet seçimimi daha dikkatli yapmalıydım. Beyaz şortuma ve mavi tişörtüme baktım. Süslü olmasam da en azından her şeyim temizdi. Saçlarımı ise toplamıştım. Jenna'nın, üzerinde minik pembe çiçekler olan bir elbise giymesine şaşırmıştım. Onu elbiseyle gördüğüm zamanlar bir elin parmağını geçmezdi. Sandaletleri bile biraz topukluydu.

Jenna iç çekerek, "Aynı okul, aynı yüzler," dedi.

İki amigo kızın birbirlerine doğru koşup cıyaklayarak kucaklaşmasını izledik.

Jenna başını iki yana salladı. "Okulun ilk gününde amigo kıyafetlerini giymek zorunda olduklarını sanmıyorum. Daha ortada maç bile yok yanı."

"Okul ruhu sanırım," dedim kalabalığı yarıp okula girerken. "Senin şu amigo kız fobini unutmuşum."

"Amigo kız fobim yok," diye ısrar etti Jenna. "Sadece bu konseptin cinsiyetçi ve aptalca olduğunu düşünüyorum."

O sırada, bizim sınıftan iki çocuk pantolonlarını yukarı çekerek yanımızdan koşup geçtiler. "Yeni amigo kızı gördün mü?" dedi biri diğerine. "Çok s-e-k-s-i. Seksi!"

Jenna cevap vermek için ağzını açsa da çocuklar çoktan ilerlemişlerdi. Ne söyleyebilirdi ki zaten?

Dolabına vardığımızda, "Okuldan nefret ediyorum," diye mırıldandı.

"Hayır, etmiyorsun."

“Eh, en azından okulun ilk gününden nefret ediyorum. Herkes birbirini etkilemeye çalışıyor.”

“O yüzden mi elbise giydin?”

Eteğini düzelterek, “O kadar kötü mü?” diye sordu.

“Hayır, güzel,” dedim. “Sadece bunu daha önce üstünde görmemiştim.”

Jenna evden getirdiği yemeği dolabına koyarken, “Babam aldı,” dedi. “Biliyorsun, okulun ilk gününde özen gösterilir. Üstümü değiştiririm diye yanımda şort ve tişört getirdim.”

“Elbise kalsın üstünde, değiştirme,” dedim ona zil çalırken. “Sakin öğle yemeğine bensiz gitme.”

Ders programıyla ilgili bilgi verecekleri ilk dersin yapılıacağı sınıfa koştururken, “Gider miyim hiç?” diye seslendi.

Bilgilendirme dersinden sonraki ilk dersim Amerikan tarihiydi. Tarih en sevdiğim derslerden biriydi çünkü bu derste başarılıydim. Bir olayın tarihini öğrendiğimde o tarihi renklerinden kolayca hatırlayabiliyordum. İsimleri de aynı şekilde hatırlıyordum.

Amerikan tarihi öğretmeni Bayan Morris’in aşırı tuhaflığı hakkındaki dedikoduları duymuştum ve artık bu dedikoduların gerçek olduğunu söyleyebilirdim. Mikroplardan tuhaf bir şekilde korkuyordu ve sınıfa girer girmez ahkâm kesmeye başlamıştı.

İlk olarak karatahtanın önünde durup çift odaklı gözlüğünün ardından bize baktı. Sonra, “Ön sırada oturanlar, kitaplarınızı alıp arka sıralara geçin. Burayı boş bırakacaksınız,” dedi. Ön sıradaki çocuklar söyleneni yerine getirdi ve bir çocuk en son kontrol ettiğinde bitlenmemiş olduğunu mırıldandı.

Sonra Bayan Morris masasına gidip iki tel sepeti işaret etti. “Her gün ödev kâğıtlarınızı koymanız için bu iki sepet

olacak. Nezleyseniz, ödevinizi üzerinde “hasta” yazan sepete koyacaksınız. Dersten önce ellerinizi yıkayacaksınız. Sabunla. Size abartılı gelebilir ama temizlik imandan gelir.” Konuşmasına dair en kötü şey sesiydi. O kadar tiz ve çatallıydı ki arkasında pas renkli sarmallar yağmur olup yağıyordu.

Bir sonraki dersim edebiyattı. Edebiyat öğretmenim Bay Siedler’ı hemen sevdim. Öğretmenlikte ilk senesi olduğunu söyledi ve epey heyecanlı görünüyordu. Arkamda oturan ve babası kasabadaki en büyük nalbur dükkânının sahibi olan Michelle, kulağımın dibinde cak cak sakız çiğniyordu. Öğretmenimiz masasındaki çekmecelerde yoklama listesini ararken, hafifçe omzuma dokunup sırasının üstündeki kitabı gösterdi. Kesekâğıdıyla kaplanmış kitabın kapağında *Edebiyat Dersi* yazıyordu.

“Yaz tatili için okuma ödevimiz mi vardı?” diye sordum endişeyle.

Başını iki yana sallayıp kurnazca sıırttı. “Bu bir ders kitabı değil,” diye fısıldadı. “*Müstebcen* bir kitap. İnsanları kandırmak için kapladım.”

İçim rahatlamıştı. “Ne kadar güzel,” deyip önüme döndüm. Kendime hatırlatma: *Sakın Michelle’le çalışma arkadaş olma*. Öğretmen, okuma listemizdeki ilk kitabı, *Sineklerin Tanrısı*’nı, almamız için hepimizi masasına çağırdı. Neden sineklerle ilgili bir kitap okumamızı istediğini anlayamadım.

Öğle yemeğinde bir grup çocuk yemekhanedeki yemeklerden en iğrenç karışımı yiyeceği üzerine iddiaya girdi. Sonra biri on sent yuttu ve revire gitmek zorunda kaldı. Jenna’yla birlikte dördüncü sınıftan beri yemek yediğimiz kız grubuyla oturduk. En yakın arkadaş olmalarına rağmen birbirleriyle yarışan Kimberly ve Molly’yle, bir de sessiz ve

çok ciddi olan Sara'yla beraberdik. Her zamanki gibi Sara biz masaya oturduğumuzda çoktan burnunu kitaba gömmüştü. Kimberly matematik sınıfına dahil edildiğinden ve seneye lisede tüm dokuzuncu sınıf öğrencilerinden daha önde olacağından bahsediyordu. Karşılık verip vermeyeceğini görmek için Molly'ye baktım ve yaz boyunca büyüyen göğüsleriyle meşgul olduğunu fark edince şaşırdım. Vücudunu saran kolsuz tişörtünden anladığım kadarıyla göğüslerini saklama niyeti de yok gibiydi. Jenna'nın da Molly'nin göğüslerine baktığını gördüm. Molly pipet bulmak için ayağa kalktı ve yemin ederim ki her masadan en az bir erkek ona baktı. Kimberly sivri çenesini ileri uzattı; mutlu görünmüyordu. Sara'nın yüzündeysen hoşnut bir gülümseme vardı.

Molly'nin masaların oluşturduğu labirentin arasından yürüyerek geçişini izliyordum ama onu topaklanmış yulaf ezmesi gibi bir araya gelen renk cümbüşünün arasından görebiliyordum. Yüz çocuğun gürültü ve kahkahaları ile CD çalarların linolyum duvarlardan yankılanan sesleri havayı renk kolajlarıyla kaplıyordu. Bu da rahatlamamı ve arkadaşlarımla konuşmamı zorlaştırıyordu. Bir seçenek daha vardı, o da dışarıda tek başına oturmak ama bunu da yapmak istemiyordum.

Öğle yemeğinden sonra Sara'yla cebire giriş dersinin yapılacağı sınıfa yürüdüm. Ona yetişmek için hızlanmam gerekiyordu. "Hey Sara, iki adım ileri bir adım geri yürüsek sence de eğlenceli olmaz mı?"

Temposunu zerre kadar düşürmedi. "Neden öyle yapalım ki?" diye sordu. "O zaman geç kalırız. Dürüst olmak gerekirse Mia, iyi bir ilk izlenim bırakmak için sadece bir şansın var."

Kim böyle şeyler söylerdi ki? Yavaşlasam da Sara yıldıırım hızıyla yürümeye devam etti. Zil çalmadan hemen önce sınıfa vardığımda, öğretmen çoktan tahtaya denklem yazmaya başlamıştı bile. Şimdiden mahvolmuştum. Denklemi nasıl çözeceğimi bilemiyordum. Normalde “x” parlak bordo rengindedir, olgunlaşmış bir vişne gibi. Ama burada “x” bilinmeyen bir rakamı simgeliyordu. Fakat ben “x”e bordodan başka bir renk veremiyordum ve bordo renkli bir rakam da yoktu. Rakamın rengi olmayınca nasıl devam etmem gerektiğini bilemedim. Grinin tonlarında kayboldum ve hayal kırıklığı içinde çığlık atmak istedim. Defterime yazdığım problemi çözmeye çalışıyormuş gibi yaptım. Tüm sınıf cevabı söylemek için ellerini kaldırırken, ben defterime sadece $x=İMDAT$ yazmıştım.

O pek bilindik kafa karışıklığı ve öfke kombinasyonu içimde bir kez daha fokurdamaya başladı. *Lıkır lıkır, fokur fokur, cızır cızır.*

İspanyolca dersi de cebirden farksızdı. İngilizce sözcükler ile yeni öğrendiğim İspanyolca sözcüklerin renklerini eşleştirmeye çalışıyordum. Merhaba ve *hola* ses olarak benziyordu, tamam. *Anne* ve *madre* de idare ederdi, en azından hatırlayabileceğim kadar benziyorlardı. Ama çocuk ve *chico* hiç benzemiyordu. Kız ve *chica* ile iyi ve *bueno* da hiç benzemiyordu. *Adiós* ve hoşça kal iftihar listeme giriyordu. En azından bunları biliyordum.

Günün tek iyi tarafı son dersimdi. Resim odasına girip çalışma tezgâhlarından birinin taburesine oturur oturmaz kendimi evimdeymiş gibi hissettim. Geçen sene ve ondan önceki sene de olduğu gibi, tüm resim dersi öğrencileri öğretmen tarafından seçilip onaylanıyordu. Hep aynı çocuklar

öğretmenin onayından geçiyordu. Sınıfı incelerken, genç bir kadın koca bir kitap yığınıyla içeri girdi. Ona Karen diye hitap etmemizi söyledi. Sadece Karen. Minik sarı benekli, erik renginde bir isim. Onun öğretmenimiz olduğunu anlamam bir dakikamı aldı. Yanımda oturan kız elini kaldırdı ve kitapları dağıtan Karen başını kaldırıp ona baktı.

Kız çekinerek, “Şey, Bayan Simpson’a ne oldu?” diye sordu.

Ben de aynı şeyi merak ediyordum. Bayan Simpson neredeyse otuz yıldır bu okulun resim öğretmeni idi.

Karen etrafa baktı ve sonra iç çekerek, “Bayan Simpson şu anda daha iyi bir yerde,” dedi.

Yanımdaki kız korkuyla, “Öldü mü?” diye çılgılık attı.

Herkes nefesini tutmuş bekliyordu. Bense masanın kenarına tutunuyordum.

Karen başını iki yana salladı. “Hayır, hayır. Şimdi lisede öğretmenlik yapıyor. Benim öğretim metodum onunkinden biraz farklı ama eğleneceğinizi düşünüyorum.”

Herkes derin bir oh çekti. Bayan Simpsons’ın lisede daha mutlu olacağını düşünüyordum. Ortaokulda hormonların zıvanadan çıktığıyla ilgili söylenirdi hep. Ama lisedekilerin hormonlarının bizimkinden kötü durumda olabileceği de bir gerçek.

Karen yeni resim kitabına bakmamızı ve stilini taklit edeceğimiz ressamı seçmemizi söyledi. Başkalarının stilleri üzerine çalışırken kendi stilimiz hakkında çok şey öğrenebileceğimizi de ekledi. Çoktan bir stilim olduğunu düşünüyordum ama sanırım başkasınınkini çalışmaktan zarar gelmezdi. Sayfalara göz gezdirdim ama hiçbir şey dikkatimi çekmiyordu.

Dersler bittikten sonra, dolabımız olacak kadar büyüdüğümüzden beri her gün yaptığım gibi Jenna’yla dolabının

orada buluştum. Hâlâ elbisesini değiştirmemişti ama sandaletlerini çıkarmış, beden eğitimi dersinde giydiği spor ayakkabılarıyla duruyordu.

“Artık bununla işim yok,” dedi ve tek bir hareketle iki yıldır dolabının içinde duran posterini yırttı. “Erkek pop gruplarının modası çoktan geçti. O zamanlar aklım neredeymiş?”

Tarih dersinin yapıldığı sınıfın önünden geçtiğimiz sırada Jenna içeri doğru eğilip buruşuk posterini çöp tenekesine attı. Ona yaklaşip kulağına fısıldadım: “SO.”

Başını sallayıp talimatlarımı bekledi.

“Sen burada, kapıda bekle,” dedim ona. “Biri gelirse okul çantayı yere at.”

“Tamam, ama acele et. Okulun ilk gününden servisi kaçırmak istemiyorum.”

Bir sağa bir sola baktım, sınıfa hızlıca girip öğretmen masasına yöneldim. Hızlı bir manevrayla hasta ve sağlıklı sepetlerini değiştirdim.

Döndüğümde, “Görev başarıyla tamamlandı,” diye açıkladım. Dönüp servislerin bizi aldığı yere koştuk. Servisimizi bulduk ve ilk binen Jenna oldu. Merdivenin son basamağına ayağımı atmıştım ki küçük birine ait bir sesin, “Selam Mia!” diye bağırıldığını duydum. Tam vaktinde dönüp Billy Henkle’in yanımızdan geçen arabanın camından heyecanla bana el salladığını gördüm. Ortaokulda ağabeyi veya ablası olmalıydı! Kendime gelip Billy’ye el sallayana kadar servis şöförü kapıyı arkamdan kapadı. Jenna arka taraftan bir koltuk seçti ve ben de yanına geçtim. Billy’yle hiç tanışmamışım gibi davranmak ve renklerimi unutmak daha kolay olurdu. Otobüs taşraya yol alırken öyle yapmaya karar verdim. O kadar normal olacaktım ki insanlar sözlükte *normal* sözcüğünün karşısında adımları görecektlerdi.

Dördüncü Bölüm

Okul başlayalı iki hafta olmuştu ve şimdiden iki matematik testinde başarısız oldum. Açık mor renkli sıfır aldım. Öğretmenimin verdiği notu arka cebime saklamıştım ve onu annemlere vermem gerektiğini biliyordum. Bunun yerine mutfak masasına oturup kendimi ödevimin kalanını bitirmeye zorladım. Zack altıncı sınıf matematiğinden kalanlı bölme işlemi ödevini yaparken şarkı mırıldanıyordu. Beth ödevi olmadığını iddia etti ve ay ışığında ot toplamak için dışarı çıktı. Daha önce Beth'i ormanda gördüğümü bile hatırlamıyordum. Açık havada yapılan aktivitelere pek düşkün biri değildi ki bu epey üzücüydü çünkü evimiz tarlalar ve ormanlarla çevriliydi. Mango kucağımda yatıyor, onu okşarken mırıliyordu.

Sineklerin Tanrısı'nın üçüncü bölümünü bitirdim ve kitabın sineklerle bir alakası olmadığını anladım. Elimde olmadan esnedim. Okumak beni her zaman yorardı çünkü kendimi sözcüklerin gökkuşağımsı renklerine kaptırdığım için bazen sayfaları tekrar tekrar okumak zorunda kalırdım.

"Esnerken ağzını kapasan iyi edersin," dedi Zack.

"Neden? Yanımızda kimse yok ki."

Omuz silkip ödevini yapmaya devam etti. “Ne de olsa senin ruhun, benim değil ya.”

“Benim ruhum mu?” diye sordum. “Ne zamandan beri ruhlarla ilgili bir şeyler bilir oldun?”

“Ah, ruhları bilirim,” dedi ciddi bir şekilde. “Esnerken ağzını kapatmazsan, ruhunun dışarı fırlayacağım da biliyorum.”

Gözlerimi ona diktim. “Bunu da nereden öğrendin? Yine internette mi?”

“Bu herkesçe bilinen bir gerçektir,” diye cevapladı.

“Çok tuhafsin Zack.”

“Teşekkürler.”

“İltifat etmedim,” dedim.

“Bana göre iltifat ama,” dedi.

Önümdeki matematik denklemlerine geri döndüm. Tam beş dakika boyunca gri girdaplara baktıktan sonra kalemimi tiksintiyle odanın öbür ucuna fırlattım. Mango kucağımdan atladı ve uzanıp kendisini yalayana kadar isteksizce kalemin peşinden gitti. Aptal bir insan değildim. Olmadığımı biliyordum. Neden şu temel matematik problemini çözemiyordum ki? Zack bana şaşkın şaşkın bakıyordu.

“Ters giden bir şey mi var?” diye sordu. En azından böyle söylediğini sanıyordum. Hayal kırıklığı her şeyin önüne geçerek göğsümdeki şu tuhaf ağırlığa odaklanmama neden olmuştu. İçimdeki fokurdama baş edemeyeceğim kadar güçlenmişti. Yüzeye çıkacağını hissedebiliyordum. Fokur fokur kaynıyor, köpürüyordu ve *GÜÜM!* Normal biri gibi davranmak buraya kadarmış! Pek işe yaradığı söylenemezdi.

Sandalyemi geriye itip bana kurumuş kanı anımsatan paslı kırmızı gıcirtıyı önemsemeyerek oturma odasına yürüdüm. Kanepede oturan annem ve babam, Beth’in yeni

hobisiyle ilgili endişelenip endişelenmemek konusunda bir karara varmaya çalışıyordu. Beni gördüklerinde konuşmayı kestiler.

Tamam. Derin nefes al. İşte oldu. Söyleyiver işte. Keşke büyükbabam orada olsaydı. Böyle bir durumda ne yapılması gerektiğini iyi bilirdi.

“Size bir şey söylemem gerekiyor.” Sözcükler ağzımdan çıkınca, dudaklarımı bir kez daha oynatmam imkânsızlaştı.

Devam etmemi bekliyorlardı ve ben de neredeyse korkudan vazgeçecektim. Ama *GÜÜM* sesi hâlâ kulaklarımda çınılıyordu. Herkesin unuttuğunu umduğum hayatımın olayını onlara hatırlatmaktan başka çarem yoktu. Derin bir nefes daha aldım. “Üçüncü sınıfta müdürün odasına gelip beni almak zorunda kaldığınız o günü hatırlıyor musunuz?”

Birkaç saniyeliğine düşündüler. Sonra babam, “Tebeşirle ilgili bir şey miydi?” diye sordu.

“Evet,” dedim. “Tebeşir.” Tam o anda tebeşirin tadını ağzımda hissettim. Boğazım gıcıklandı.

“Ee?” diye sordu annem.

“Şey, herkese bu olayı uydurduğumu söylediğimi de hatırlıyor musunuz?”

“Hayal meyal,” dedi annem. “Ne demeye çalışıyorsun Mia?”

“Eee, demek istediğim,” diye başladım, artık geri dönemeyeceğimi bilerek, “yalan söylemiyordum. Benim için rakamların *gerçekten de* renkleri var. Harflerin ve seslerin de.”

Şu bildik “Mia bir kafa daha çıkardı” bakışıyla bana bakıyorlardı, yine de konuşmaya devam ettim. Konuşurken odada dört dönüyordum. Her bir sözcük beni biraz daha rahatlatıyordu.

“Eskiden bu renkleri herkesin gördüğünü sanırdım; sonra üçüncü sınıfta bunları bir tek benim gördüğümün farkına vardım.” Bir an Billy aklıma geldiyse de işleri daha fazla karıştırmak istemedim. En azından onun hikâyesini öğrenene kadar. “İki testten zayıf not aldığımı görmeden önce bunu bilmeniz gerektiğini düşündüm.” Elimi cebime attım, buruşmuş not kâğıdını çıkarıp anneme uzattım. “Bunu imzalaman gerekiyor.”

Karşılarındaki koltuğa pat diye oturdum. İkisi birlikte notu okurken verecekleri tepkiyi bekledim. Bu bekleyiş uzun sürmedi.

“Tüm bunları matematikte sorun yaşadığını anlatmak için mi uydurdun?” diye sordu annem kaşlarını çatarak. “Çünkü üçüncü sınıfta olan şey o zaman da komik değildi, şimdi de komik değil.”

“Bu bir şaka değil anne,” diye cevapladım dişlerimi sıkarak.

Babam beni bir an inceledi. “Halüsinasyon gördüğünü mü söylüyorsun yani?”

Başımı iki yana salladım. “Bu öyle bir şey değil.”

“*Halüsinasyon görmek* var olmayan şeyleri hayal etmek demektir,” diye ekledi babam.

Sabırımı yitirmemeye çalıştım. “Sözcüğün ne anlama geldiğini biliyorum. Fakat hayal kurmuyorum baba. Renklerin en az bu ev kadar gerçek.”

“Ne tür renklermiş bunlar?” diye sordu annem. Hâlâ yalan söyleyip söylemediğimden emin olamadığını anlayabiliyordum.

Bunu tanımlayabilmenin en kolay yolunu düşünmeye çalıştım. “Her harfin ve rakamın bir rengi var,” diye açıkladım. “Mesela ‘k’ harfi onu düşündüğümde, okuduğumda

veya duyduğumda turkuvaz renginde. Orada, kafamın içinde duruyor, gün gibi ortada.”

Gözlerini dikmiş bana bakarlarken kıvranmaya başladım.

Artık saklanacak şey kalmadığını düşünerek, “Seslerin de renkleri var,” diye ekledim. “Tiz sesler, en parlak renkleri verir. Bir ses duyduğumda, o sese uygun rengi ve şekli...”

“Şekil mi?” diye araya girdi babam.

“Evet, şekil,” dedim. “Renkler sarmal, yuvarlak veya zikzak gibi geometrik şekiller halinde belirir. Bazen de bir parça puslu, renklendirilmiş hava gibi.”

“Bu, görüşünü engelliyor mu?” diye sordu annem telaşla. “Canın yanıyor mu?”

İki soruya da başımı iki yana sallayarak cevap verdim. “Hayır, gerçekten de böyle bir şey değil. Şey gibi...”

Daha cümlemi bitiremeden annem babama, “Hepsi senin suçun,” dedi.

“Benim suçum mu?” Babam kanepeden ayağa fırladı. “Bu konuda beni nasıl suçlayabilirsin?”

“60’lı yıllarda kullandığın uyuşturucular yüzünden olmalı,” diye suçladı.

“Ne uyuşturucusu?” dedi konuşurken tükürükler saçan babam. “60’larda uyuşturucu kullanmadım ki.”

“Ee, ben de kullanmadım.”

“Ben sana kullandın dedim mi hiç?”

Konuşma beklenmedik bir yöne kaymıştı ve başım bir pinpon topu gibi bir sağa bir sola dönüp duruyordu.

“Ağabeyin uyuşturucu kullanıyordu,” dedi annem bir şey ispatlamaya çalışır gibi. Sorgulamaktan vazgeçeceği yoktu.

“Bunun benimle ne alakası var? Veya Mia’yla?” diye sordu babam.

“Belki de içine çekmişsindir ve bu da senden Mia’ya geçmiştir,” dedi annem. “Ya da, ya da...”

“*Ya da* belki de bu, deli teyzen Polly’nin suçudur,” diye cevapladı babam. “Belki de Mia’ya ondan geçmiştir.”

“Polly teyzem deli değil,” diye savundu annem. “Sadece birazcık tuhaf biri. Bunun onunla bir ilgisi...”

“Benim deli olduğumu düşüneceğinizi tahmin etmiştim,” dedim sesimin titremesine engel olmaya çalışarak. Birbirlerine ters ters baktılar ve sonra ifadeleri yumuşadı.

“Deli olduğunu düşünmüyoruz Mia,” dedi babam tekrar yerine oturarak. “Sadece anlayamıyoruz.” Uzanıp ellerimi ellerinin arasına aldı. “Bunun ne zaman başladığını hatırlıyor musun?”

“Kendimi bildim bileli böyleyim,” dedim tepkilerinden çekinerek.

“Bunun sebebini bildiğimden eminim,” dedi annem heyecanlı. “Kesin eskiden oynadığın Legolar yüzünden oldu. Renkli harfli olanları hatırlıyor musun?”

“Nasıl?” dedim.

“Muhtemelen bebekken harfleri renkleriyle ezberledin,” dedi. “O zamandan beri de renkleri harfler ve numaralarla bağdaştırıyorsun.”

Bir an bunun üzerine düşünüp sonra başımı iki yana salladım. “Bu yüzden olamaz,” dedim. “Bu, durumumu açıklamı...”

“Bir koşu bodruma inip Legoları getireyim,” dedi söylediklerimi umursamayarak. “Kesin eski oyuncak sandığının içindedirler.”

Ben onu durduramadan çoktan harekete geçmişti. Babamla birbirimize bakakaldık. O dönene kadar zaman çok yavaş geçti.

Annem kucakladığı birkaç tozlu Legoyla döndü. Birini önümde havaya kaldırıp gösterdi. Parçanın her tarafına açık kırmızı k harfi kazınmıştı. “Ne renk bu?” diye sordu.

“Kırmızı,” dedim.

“Gördün mü?” dedi neşeyle. “Haklıyım!”

“*Parçadaki k harfi kırmızı,*” diye tekrarladım. “Ama zihnimde koyu gri, babamın helikopteri gibi.”

Annem cevap vermedi. Sadece parçayı elinde evirip çevirdi.

“Hımm,” dedi babam uzun bir duraksamadan sonra, “Doktor Randolph’u ziyaret etmemiz gerekecek. Eminim yardımcı olacaktır.”

Doktor Randolph senelerdir biz çocukların suççeğinden tutun da kırık kemiklere kadar pek çok hastalığını tedavi etmişti. İyi niyetli biriymi ama yaşlanmıştı ve biraz unuttu. Son birkaç yıldır bana Beth diye hitap ediyordu. Hatta bir keresinde Zack’e bile Beth dediğini duymuştum ama Zack bunu inkâr ediyordu.

“Baba, Doktor Randolph’a son gittiğimizde artık yeteneklerini sergileyemediğini söylemiştin.”

“Boş ver o söylediğimi,” dedi. “Bir yerden başlamamız gerek. Onu hemen arayacağım.”

Mutfağa gidip üzerinde acil numaraların asılı olduğu dolabı açtı. Annem ise gördüklerimi görmeye çalışır gibi hâlâ Lego parçasına bakıyordu. Bir şeyi başkalarından ya da benim durumumda *herkesten* farklı görmenin ne kadar sinir bozucu olduğunu bildiğimden onun için üzülüyordum.

Gidip Mango'ya ilacını vermem gerekiyordu. Ayağa kalktım. Annem gözlerini parçadan ayırıp bana ciddiyetle baktı.

"Neden bunu daha önce bizimle paylaşmadın?" diye sordu. Kalbi kırılmış gibiydi.

Boğazım düğümlendi. "Denedim, ta üçüncü sınıfta. Kimse bana inanmamıştı, hatırlamıyor musun?"

"Bunu bizimle şimdi paylaşmana sevindim," dedi bana sarılmak için uzanarak. İşte bu iyi geldi. Annem genelde duygularını kolay ifade edebilen insanlardan değildi.

"Ne olduğunu bulacağız," diye bana söz verdi. "Endişelenme."

Başımı salladım ve ışığa tuttuğu k harfiyle onu baş başa bıraktım.

Mango yatağımın üstünde uyuyor, ünlü mango hırıltısıyla mutlu mesut hırılıyordu. Ton balığı çeşnili ödül mamasını açtığım gibi ayağa fırladı. Renklerim olmasaydı, Mango'nun hırıltıları huzur veren mango solukları olmadan hırıltı olarak kalırdı. İyi notlar almak için bundan vazgeçmeye değer miydi? Sanırım başka seçeneğim yoktu. Ne de olsa herkes renkleri görmeden de hayatına devam edebiliyordu. İçinde ilaç olduğundan şüphe etmeden mamayı silip süpürdü. Bana güveniyordu. Ona içinde ilaç olmayan birkaç ödül maması da verdim, sonra yüzüme esnedi ve iğrenç ton balıklı nefesini elimi sallayarak dağıtmaya çalıştım.

O gece erkenden yattım ve rüyamda Doktor Randolph'un Mango'yu bir yığın tozlu Legoya dönüştürdüğünü gördüm. Ne zaman parçaları üst üste dizsem, biri gelip tekrar yere seriyordu.

Bunu kimin yaptığını görecektir kadar hızla arkamı dönemiyordum.

Sabah annem ve babam hâlâ Doktor Randolph'tan gelecek haberi bekliyorlardı, böylece beni okula gönderip göndermeyeceklerine karar verebileceklerdi. Okul servisinde resim kitabımı gelişi güzel açtım ve karşıma daha önce hiç görmediğim bir ressam çıktı. Anında bu adamın benim için biçilmiş kaftan olduğunu düşündüm. Adı Kandinsky'ydi ve resimlerinde kullandığı şekiller benim sesleri duyduğumda gördüğüm şekillere çok benziyordu. Çizdiği şekiller bükülmüş ve birbirine geçmişti, tıpkı benim pek çok farklı enstrümanla çalınan müzikleri duyduğumda gördüklerim gibi. Kullandığı renkler genelde gördüklerimden daha düz ve ana renkler olsa da epey yakındılar.

Tarih dersinde dörtlü gruplara ayrıldık ve her grubun notlar verilmeden önce büyük bir proje sunması gerektiğini öğrendik. Proje, Amerikan tarihinde Amerika'nın unutmayı tercih edeceği bir olay üzerine olmalıydı. Jonah Finley ve Laura Hoffson'la beraber Roger Carson da benim grubumdaydı. Sınıfta her zaman sorulara cevap vermek için ilk Laura gönüllü olurdu. Roger'la birbirimize baktık ve hızla gözlerini sırasına indirdi. Konu belirlemek için okul dışında da bir araya gelmemiz gerekiyordu. Notumuzun yarısı bu ödeve bağlıydı ama kimse plan yapmaya meraklı görünmüyordu. En hevessizimiz ben olabilirdim. Not verme dönemi Şükran Günü'ne kadar sürecekti ve daha çok vaktimiz vardı.

Öğle yemeğinde Jenna, kasım ayındaki doğum gününde kızılı-erkekli bir parti yapmayı planladığını söyledi. Rehber öğretmen masamıza geldiğinde, Molly davet edilmesi gerektiğini düşündüğü çocukları işaret etmeye başlamıştı.

Öğretmen, “Mia Winchell sensin, değil mi?” diye sordu bana.

Şaşırmış bir halde başımı salladım. Yanlış bir şey mi yapmıştım acaba? Tarih ödevimi yanlış sepete mi koymuştum?

“Annen geldi,” diye bilgilendirdi beni. Sonra sesini alçaltıp, “Doktor randevun varmış,” dedi.

Rehber öğretmen beni beklerken kitaplarımı topladım.

“Bir şey yok,” diyerek arkadaşlarımdan içine su serptim. “Görüşürüz.”

Annem beni okulun girişindeki merdivenlerde bekliyordu ve Doktor Randolph’un beni hemen görmeyi kabul ettiğini söyledi. Nedense arabanın ön koltuğunda Beth oturuyordu, yeni boyadığı kırmızı saçları günışığında doğal olmayan bir şekilde parlıyordu.

“Onun burada ne işi var?” diye sordum.

Annem arka kapıyı açarken, “Kollarında ve bacaklarında kızarıklıklar var,” diye bilgilendirdi beni. “Ona iyi davran.”

İçeriye girip öne eğildiğimde Beth’in iki koluna da çizgili diz altı çorabı geçirdiğini gördüm. “Ee, ot toplama nasıl gidiyor Beth?”

“Kes sesini.”

“Büyü yapıp kızarıklıklarını iyileştirsene!”

“Anne!” dedi Beth.

“Mia,” diye uyardı annem.

Arkama yaslandım. “Özür dilerim.”

Beth omzunun üstünden bana baktı. “Doktor Randolph’a niye gidiyorsun? Hasta görünmüyorsun.”

Ne söyleyeceğimi bilemedim. Neyse ki annem imdadıma yetişip sadece genel bir sağlık kontrolü yaptıracağımı söyledi. Beth ikna olmuşa benzemiyordu ama konuyu kapa-

tıp çorapların üstünden elini kaşımaya başladı. Annem ona kaşınmaya devam ederse kollarının yara olacağını söyledi. O da hemen kaşınmayı bıraktı.

Doktor Randolph'un bekleme salonu bana veterinerin bekleme salonunu hatırlattı. Hayvanlar yerine çocuklarla doluydu sadece. Annesinin kucağındaki bir bebek kıyameti koparıırken, yürümeye yeni başlayan bir grup çocuk oyuncak trenler ve Legolarla oynuyordu. Tiz çığlıkları yumuşatmak için kulaklarımı kapatmam odanın karşısından gelen gümüş renkli mızrakları durdurmuyordu. Keşke herkes onları görebilseydi. En azından kulaklarını kapatan tek kişi ben değilim. Muayenehaneye girmekten ve her şeyi bir kez daha açıklamaktan korkuyordum.

Üçümüz karmaşadan olabildiğince uzağa oturduk. Beth yine kaşınmaya başladı. Ona çok yaklaşmamaya dikkat ediyordum.

Beth, "Neden bizi hâlâ bebek doktoruna götürüyorsun?" diye sordu anneme. Ben de aynı şeyi merak ediyordum.

Annem kaşlarını çattı. "Doktor Randolph çocuk hastalıkları uzmanı," dedi. "Bu da her yaştan çocuğu tedavi ettiği anlamına gelir. Bu yaş aralığına on altı yaşındakiler de girer, on üç yaşındakiler de."

Sonunda sıra Beth'e geldi ve annem de muayenehaneye gitmek için ayağa kalktı.

"Sorun yok," dedi Beth ona. "Kendi başıma yapabilirim." Annem derin bir nefes alarak geri oturdu.

"Bu arada Mia, bu sabah matematik öğretmeninle konuştum."

Spor ayakkabılarımla oynayan yeni yürümeye başlamış çocuğu umursamamaya çalıştım. "Öyle mi? Ne dedi?"

“Başka pek çok derste iyi olduğun için matematikte neden bu kadar problem yaşadığını anlayamıyor. Kendini geliştirmezsen seneye yaz okuluna gitmen gerekeceğini söyledi.”

“Şaka yapıyorsun herhalde.”

“Keşke öyle olsaydı.”

“Ne yapacağım?” diye sordum. Hiçbir şey yaz okulundan daha kötü olamazdı.

Annem, “Çaresine bakacağız,” diye söz verdi. “Ödevlerini birlikte yaparız.”

Bunun işe yaramayacağını ona söylemeye cesaretim yoktu. Denklemleri çözmek için yapmam gerekenleri biliyordum ama nasıl oluyorsa kafam karışıyor, işlemin sonunu getiremiyordum.

On dakika sonra elindeki reçeteyi sıkıca tutan Beth pembe bir losyonla kaplanmış halde yanımıza döndü. Mutlu görünmüyordu. Hemşire başını kapıdan uzatıp içeri girmemi işaret etti. Annemin yanıma gelmesini bekledim. Oraya asla tek başıma giremezdim.

Muayenehanede bizi Doktor Randolph karşıladı. Muayene masasına oturup beni muayene etmesini bekledim. Bunu daha önce de yapmıştı. Dosyama gözden geçirdikten sonra bana döndü.

“Selam Mia,” dedi halden anlayan doktor gülüşünü takınarak. “Bugün nasılsınız?”

Anneme baktım ve o da doktorun sorusuna cevap vermem için işaret etti.

“İyiyim,” dedim, adımlı hatırladığı için rahatlayarak.

“Baban bana durumunu anlattı,” dedi. “Ve kabul etmeliyim ki bu durum kafamı karıştırdı.”

Benim omuzlarım, anneminse yüzü düşüverdi.

“Ama bu sorunu çözmek için elimden geleni yapacağım,” dedi ve kendimi biraz olsun umutlanmaktan geri alamadım.

Genel muayeneyle devam etti; kulaklarımı, gözlerimi, boğazımı ve reflekslerimi kontrol etti. Soğuk bir stetoskopla akciğerlerimi ve kalbimi dinledi; hatta hissedip hissetmediğimi görmek için ayaklarımı bile gıdıkladı. Gıdıklandım.

Sonra regl görmeye başlayıp başlamadığımı sordu.

Yüzümün yanmaya başladığını hissettim. Bunun konuyla ne ilgisi olduğunu anlayamadım. “Hayır,” diye cevapladım bakışlarımı kaçırarak. Sınıfımdaki çoğu kız çoktan regl olmuştu ama bence o eşiği geçip kadınlığa adım atmanın bir acelesi yoktu. Bu durumun Beth’i daha iyi bir insan yapmadığı belliydi. Beşinci sınıfta erkekler sınıftan çıkarılıp top oynamaya gönderilmiş ve kızlar da kadın olmak hakkında bilgilendirilmişti. İşte o gün, Jenna’yla birlikte regl olmamaya karar vermiştik. Şimdiye kadar her şey yolundaydı.

Doktor Randolph dosyasına not alıp başını kaşdı. Sonra kilomu ve boyumu ölçtü, omurgamın düzgün olup olmadığını görmek için eğilmemi istedi. Durmadan anneme bakıyordum ama o, “sabırlı ol” ifadesini takınmıştı.

Doktor birdenbire kapıyı açıp sonra hızla kapadı. Annemle birlikte yerimizden zıpladık.

Doktor Randolph bana döndü. “Ne gördün?” diye sordu.

Bunun bir test olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı. “Kahverengi halkalar gördüm,” dedim ona.

“Nerede?” diye sordu.

“Yaklaşık doksan santimetre ötemde, havada.”

“Boşlukta öylece asılı mı duruyorlardı?” diye sordu.

Biraz olsun şüphelendiği sesine mi yansımıştı ne? “Orada asılı duruyorlar,” dedim.

“Hâlâ oradalar mı?” diye sordu. Gözlerini kırpıştırarak anneme baktı.

“Hayır,” dedim. “Renkler ve şekiller yalnızca iki saniye kadar görünüyor, tabii gürültü devam etmezse.”

“Doktor sözcüğü ne renktir?” diye sordu.

Tereddüt etmeden cevapladım. “Çoğunlukla pembemsi mor çünkü bu ‘d’ harfinin rengi, ama diğer harflerin renkleri sözcüğe altınımsı bir renk katıyor. Ha, bir de pütürlü gibi.”

“Başka?” diye sordu bitkin bir halde.

Biraz düşündüm. “Hepsi bu kadar.” Kollarımı kavuşturup bir sonraki soruyu bekledim. Ama soru sormak yerine annemle birlikte koridora yöneldi. Testi geçip geçemediğimi merak ettim.

Bir dakika sonra geri döndüler. “Evet, Beth,” diye söze girdi Doktor Randolph, “sanırım yapılacak en iyi şey...”

Annemin bakışlarını önemsemeyerek, “Mia,” diye düzelttim onu.

“Efendim?” dedi.

“Adım,” dedim anlaşılır bir biçimde, “Mia.”

“Ah, tabii öyle,” diyerek kendini savundu. “Şimdi, biraz önce annene de söylediğim gibi, sanırım yapılacak en iyi şey bir psikoterapistte görünmen. Sana yardım edebileceğinden emin olduğum genç bir hanımın iletişim bilgilerini annene verdim.” Bunu dedikten sonra dışarı çıkıp bize koridora kadar eşlik etti.

Başım aşağı düştü. Kendimi içimdeki hava yavaşça sızıp gidiyormuş gibi sönük hissediyordum. “O da deli olduğumu düşünüyor,” dedim anneme bekleme odasındaki kargaşaya katılırken.

Beth duymasın diye, “Hayır, öyle düşünmüyor,” dedi sessizce. “Sadece yardımcı olmaya çalışıyor.” Beth bizi görünce hemen ayağa kalktı. Arabaya yürürken cildine sürülen losyon pul pul dökülüyordu. Kendi derdime yanmasaydım, Beth’in haline üzülebilirdim.

Okulun girişine yürürken, “Doktor Randolph deli olduğumu düşünmüyorsa, neden beni terapistle gönderiyor?” diye sordum anneme. “Televizyon izliyorum. Terapistlerin ne yaptığını biliyorum.”

“Doktor Randolph sadece iyileşmeni istiyor. Bunun bir sonraki adım olduğuna inanıyor.”

“Bana yine Beth dedi,” diye hatırlattım ona.

“Daha kötüsü olabilirdi,” dedi gitmek için arkasını dönerken. “Sana Zack de diyebilirdi.”

Şu noktada bana deli dışında her tür yakıştırmamanın yapılmasını tercih ederdim. Kendime deli demem ile bir doktorun bunu söylemesi arasında çok fark vardı.

Altıncı dersin sonunda zil çalarken ağır ön kapıyı çekip açtım. İzdihamı karışıp beden eğitimi dersine gittim. Koşu pistinde koşmak bana her zaman kendimi iyi hissettirirdi. Beden eğitimi kıyafetlerimi hızla giyip sahaya ilk ben vardım. Deli olabilirdim ama en azından hızlı koşabiliyordum. Sonunda diğer çocuklar da tek sıra halinde dizildiler ve koşu pisti doldu. Roger’ın yanından geçerken iki farklı renkte çorap giyme alışkanlığını bıraktığına karar verdim. Tam bu gözlemi yaptığım sırada sert bir şekilde düştü. İki çocuk onu pistten çıkardı ve Roger aksayarak içeri girdi. Gündelik

kıyafetlerimi giydikten sonra, onu açık tribünde sol ayak bileğine buz tutmuş otururken gördüm.

“İyi misin?” diye sordum.

Başını kaldırıp baktı ve yüzünü buruşturdu. “Bileğimi fena incittim. Burkulabilirdi.”

“Beden eğitimi dersinden kurtulmanın daha kolay yolları var.”

Gülümsedi. Yakın zamanda diş tellerini çıkarmış olmalıydı çünkü dişleri çok düzgün görünüyordu.

“Tarih dersi projesi için bir araya gelmemiz gerekiyor,” dedi, kaymaya başlayan buz torbasını sabitleyerek. “Sana telefonumu vereyim, böylece konuşup plan yapabiliriz.” Boşta kalan elini okul çantasına sokup kurşunkalem aradı. Çantasında *Narnia Günlükleri* serisinden bir kitabın karton kapaklı baskısı olduğunu fark ettim.

Kitabı çıkarıp üzerine koyduğu kâğıda telefon numarasını yazarken, “Okudun mu?” diye sordum.

“En az on kere,” dedi numarasının yazılı olduğu ufak kâğıdı bana uzatırken. “En sevdiğim kitaplardır. Seriyi okudun mu?”

“Sadece ilk kitabı okudum,” dedim. “Okuma meraklısı değilim.”

Hayal kırıklığına uğradığı yüzünden belli oluyordu. Nendense kendimi açıklama ihtiyacı hissettim. “Bazen okumak zor geliyor, hepsi bu. Sevmediğimden değil.”

“Ah,” dedi Roger, ne söyleyeceğini bilemediği çok belliydi. Çalan zil ikimizi de korkuttu.

“Bu akşam proje için beni ara, tamam mı?”

Spor salonundan aceleyle çıkarken başımı salladım. Onu yakın zamanda arayacağımı sanmıyordum.

Servisle eve dönerken Jenna, bana doktora neden gittiğimi sormamak için kendini zor tutuyordu. Havadan bahsediyor, artık biraz serinlemesi gerektiğini söylüyordu. Beden eğitimi öğretmenin, kızları voleybol oynayan erkeklere tezahürat etmeye zorladığını ve öğretmen hakkında şikâyetle bulunacağını söyledi.

Şoför bizi durağımızda indirdiğinde daha fazla dayanamayıp, “Kötü bir şey olsaydı bana söylerdin çünkü en iyi arkadaşlar birbirlerine her şeylerini anlatır, öyle değil mi?” dedi.

“Bunu sonra konuşabilir miyiz?” dedim. “Biraz uzun hikâye ve resim projeme de başlamam gerekiyor.”

“Bana tek bir şey söyle: Hasta mısın?”

“Hayır, hasta değilim.” *Yoksa hasta mıydım?* “Söz veriyorum, her şeyi sonra anlatacağım.”

“Sonra derken ne zaman?” dedi.

“Bu hafta sonu,” dediğimi duyar gibi oldum.

“Tamam,” dedi isteksizce. “Sözüne güveniyorum.”

Unutmasının mümkün olup olmadığını düşünerek, “Biliyorum,” dedim. Hayır, mümkün değildi.

Eve vardığımda odama kapanıp şövalemi kurdum. Tam o sırada babam çekiçle çalışmaya başladı. Kandinsky’yi taklit edeceksem, şekilleri ortaya çıkarmalıyım. Radyoda *heavy rock* kanalını açtım, bir yandan da teybe gök gürültülü fırtına kaydının bulunduğu bir kaset taktım. Her zamanki gibi şekiller kendiliğinden geldiler ve ben de resim yapmaya başladım. İyi ki bu ödev erkenden verilmişti. Ne de olsa beni tedavi edecek bir doktor bulduğumda, renklerim ve şekillerim devamlı benimle olmayacaklardı. Onları zürriyet için saklamalıyım. Bu sözcüğü de daha yeni öğrendim,

tarihte senden sonra gelecek nesiller anlamına geliyormuş, özgürlük değil. Ona *bürriyet* deniyor.

İyice odaklandım ve uçup giden görüntülere yetişmek için hızla resim yaptım. Bir tanesini aklımda tutmaya çalışır çalışmaz, ortadan kayboluyor ve başka bir şekle bürünüyordu. Bir saatin sonunda geri çekilip kaydettiğim gelişmeyi hayranlıkla izledim. Resmim gerçekten de Kandinsky'nin eserlerine benziyordu. Ama tüm bu gürültüden onun başının ağrımadığından emindim! Tuvalde hiç boşluk kalmayana kadar boyadım, boyadım. Müziği kapadığımda oluşan sessizlik beni epey rahatlatmıştı. Yatağıma uzanıp sessizliğin içime hafif bir rüzgâr gibi sızmasına izin verdim.

Cumartesi geldi çattı. Öğleden sonra, Jenna ona olanları anlatmamı sabırsızlıkla bekliyordu. Gri gökyüzü biraz endişe vericiydi. Ormanın en uç noktasındaki en sevdiğimiz kütüğü bulana kadar gökyüzüne bakıp durdum. Birkaç yaz önce ağacın yumuşak kabuğuna babamın çakısıyla kazıdığımız, *Mia ve Jenna'nın Kütüğü*, *Uzak Durun*, yazısında parmaklarımı gezdirdim. İlk SO görevlerimizden biri babamın alet edevat dolabından çakıyı almak ve sonra kimse fark etmeden yerine koymaktı.

Jenna bacaklarını öne arkaya, sağa sola sallıyor, tek kelime etmeden konuşmamı bekliyordu. Detaylara girmek zorunda kalmamak için ona iyileştigimi söyleyebilseydim keşke ama henüz bir terapistte görünmemiştim bile. Görünüşe bakılırsa şehirdeki pek çok insanın da ruhsal sorunları vardı çünkü pazartesiye kadar randevular doluydu.

Karıncaların sıra halinde ayağımın dibindeki karınca yuvasına girişlerini izledim ve Jenna'yla birbirimizi ezelden beri tanıdığımızı kendime hatırlattım. Bana kendi kız kardeşimden bile yakındı. Hatta çok daha yakın. Ağzımı açıp konuşmaya başlamak için kendimi zorladım. Renkler gördüğümü ve herkesin benim gibi onları gördüğünü sandığımı, sonra kimsenin öyle görmediğini öğrendiğimi ve bunun sonucunda kendimi çok yalnız ve tuhaf hissettiğimi bir solukta anlattım. Üçüncü sınıfta eve gönderildiğim o gün yalan söylemediğimden söz ettim. Jenna bir şey söylemeyince lafı uzattım, ellerim havada anlattıkça anlattım. "Adının ıslak çimen renginde ve dokusunda olduğunu sana hep söylemek istemişimdir. Ve soyadının nane şekeri gibi morumsu pembe ve beyaz olduğunu. Çimen ve nane şekeri, sence de güzel değil mi?" Bunu söylerken Jenna'nın ne kadar havalı olduğunu fark ettim ve bunca yıldır ona neden bunları söylemekten korktuğumu düşündüm. Cevap vermesini bekledim. Sonunda verdiği cevap yüzünden neredeyse kütükten düşecektim.

Gözyaşlarına boğuldu.

"Jenna?" dedim gözlerimi fal taşı gibi açarak. "Neyin var?"

Yüzünü çevirip elinin tersiyle gözlerini sildi. Yanaklarından süzülen yaşları görebiliyordum. Burnunu çekip tekrar gözlerini sildi. Kendimi çok çaresiz hissettim. Sonunda tekrar bana döndü.

"Yıllardır bunu benden sakladığına inanamıyorum," dedi. Sesinde alışık olmadığım bir sertlik vardı. "Seninle her şeyimi paylaştım. Her şeyimi! Neden bana söylemedin?"

Tepkisi karşısında şaşkınlığa uğradığım için ağzımdan tuhaf sözcükler çıktı. “Ama kimse bilmiyor ki... Herkesten gizledim. Kendime saklamaya alıştım. Lütfen kişisel algı-lama.” Neredeyse ona yalvarıyordum.

Ayağa kalktı. “Nasıl kişisel algılamayayım? En iyi arkadaşım olduğunu sanıyordum.”

“Öyleyim zaten,” diyerek hızla kütükten kalktım. “Ve sen de benim en iyi arkadaşımsın. Biz Suç Ortaklarıyız!” Gözlerim yaşlarla doluydu. Konuşmamız beklediğim gibi sonuçlanmamıştı. Başım fırıl fırıl dönüyordu.

“Belki de en iyi arkadaş ne demek bilmiyorsundur,” deyip benden bir adım uzaklaştı.

Ağzım açık kaldı. “Belki de *asıl* sen bilmiyorsundur. Her-kesten çok senin anlayacağını düşünmüştüm.”

“Eh, anlamıyorum demek ki,” dedi kızgın bir şekilde. “Bana neden üçüncü sınıfta söylemediğini anlayamıyorum. Veya dördüncü sınıfta. Ya da yedinci sınıfta. Her zaman seninle dünyaya karşı durmuştuk. Kesin bana anlatmaya tenezzül etmediğin bir sürü şey vardır.”

“Yok işte,” diye ısrar ettim. Jenna’yla daha önce hiç kavga etmemiştik. Hiç. Ellerimin titremeye başladığını hissediyordum.

“Eve gitmeliyim,” dedi Jenna birden. Evimize giden yolda hızla yürümeye başladı. Ormanın girişine koştum ve dönüp bana bakmasını bekledim ama bakmadı. O kadar şaşkındım ki ne hissedeceğimi bilmiyordum. Eve yürürken kızgın olmaya karar verdim. Ertesi sabah fikrimi değiştirip kırılgan olmayı seçtim. Pazartesi günü okuldan sonraysa, Jenna tüm gün beni umursamadığı için kalbimin çok ama çok kırıldığına karar verdim.

Beşinci Bölüm

Annem beni terapistin muayenehanesine sokarken Jenna'yla kavgamızı zihnimde başa sarıp tekrar tekrar oynatıyordum. Bu bekleme salonu, Doktor Randolph'unkinden tamamen farklıydı. Burada ağlayan bebekler, kaşınan kız kardeşler yoktu. Doktorun programı güya doluydu ama oda bomboştu ve bir mezar kadar sessizdi. Büyük boy koltuklar beyazdı; manzara resimleriyle kaplı duvarlar da beyazdı; pelüş halı ise hepsinden beyazdı. Yanımda üzüm suyu getirmedığım için delicesine mutlu oldum.

Duvardaki dergilikte, altında değişik isimler yazan bir dizi lamba düğmesi vardı. Annem "Finn" yazan düğmeyi bulana kadar hepsine göz gezdirdi ve sonra düğmeye bastı.

"Bu da ne için?" diye sordum fısıldayarak. Bu sessiz ve beyaz mekânda gürültü yapmaya korkuyordum.

"Doktor Finn geldiğimizde bunu yapmamı söylemişti," dedi annem. "Düğmeye bastığımızda odasındaki ışık yanıyor ve böylece geldiğimizden haberdar oluyor."

Koltuklardan birine oturup içine gömüldüm. Ayaklarım yere değmiyordu bile. Burası delilere uygun bir yer değildi sanki. En azından üzüm suyu olan delilere. İzlendiğimize dair tedirgin edici bir his vardı içimde. Duvarda bir geyik

başı olsaydı, gözlerinin hareket ettiğine yemin edebilirdim. Ellerim yine uyuşur gibi oldu.

“Anne,” diye fısıldadım koltuğumun derinliklerinden, “sence bize odaklanmış gizli kameraları var mıdır? İçeri girmeden nasıl insanlar olduğumuzu anlamak için kullandıkları kameralar?”

“Sanmıyorum,” diye cevapladı. “Keşke gevşeyebilsen. Doktor Finn sadece seninle konuşmak istiyor.”

“En azından *biri* benimle konuşmak istiyor,” diye mırıldandım.

“Ne demeye çalışıyorsun?” diye sordu annem konforlu koltuğunda bana dönerek. “Seninle konuşmayan da kim?”

İç çekip, “Jenna. Cumartesiden beri benimle konuşmuyor. Olanları anlattım ve sanırım ona daha önce bahsetmediğim için tepesi attı. Bugün bana okulda tek kelime bile etmedi,” dedim.

“Jenna’nın ne kadar hassas olduğunu biliyorsun,” dedi annem. “Göreceksin, yelkenleri suya indirecektir.”

Annemin dediği gibi olmazsa ne yapardım bilemiyordum. Jenna sahip olabileceğim en iyi arkadaştı. Bileğimdeki dostluk bilekliğini ileri geri büktüm. Molly, Kimberly ve Sara okul arkadaşı olarak iyilerdi ama okul dışında fazla vakit geçirmemiştik. Birbirimizden epey uzakta oturuyorduk. Mango’nun da yanımda olmasını, beyaz halının üzerinde kirli patileriyle iz bırakmasını dilerdim. Onu o hafta pek görememiştim. Sanırım son zamanlarda Roth’ların evinde takılıyor ve muhtemelen onların yeni kedisi Işıltı’yı kokluyordu. Hangisinin daha utanç verici olduğunu bilemiyordum: Mango’nun bir kediye âşık olması mı yoksa kedinin adının Işıltı olması mı?

Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve otuzlu yaşlarının sonlarında, uzun boylu bir kadın içeri girdi. Bana doğru yürüyüp elini uzattı.

“Sen Mia olmalısın,” dedi. Sesi çok tatlıydı ve bana kremşantiyi düşündürdü. Bu da bana o gün öğle yemeği yiyemeyecek kadar üzgün olduğumu ve bir şeyler yemenin iyi geleceğini hatırlattı.

Başımı salladım.

“Ben Bayan Finn,” dedi elimi sıkamak için eğilirken. “Haydi, odama gidip birbirimizi daha yakından tanıyalım.”

“Doktor Finn demek istediniz, değil mi?” diye sordu annem.

Bayan Finn gülümseyerek, “Ben bir psikoterapistim, psikolog değil. Çoğu insan bu hataya düşüyor. Sizi temin ederim ki hastayı aynı ölçüde önemsiyoruz,” dedi.

Hâlâ koltuğun içine gömülüydüm ve ayağa kalkmak için iki elimi birden kullanmam gerekiyordu. Annem kapıya kadar peşimizden geldi fakat Bayan Finn onu durdurdu.

“Genellikle anneler olmadan daha verimli geçiyor,” dedi. Annemin orada kalmaktan başka seçeneği yoktu. Kapı aralığında durup arkama yalvaran gözlerle baktım ama annem bana el sallamakla yetindi.

Yalnız ve güvensiz hissederek, Bayan Finn’i bekleme salonuna çok benzeyen odasına kadar takip ettim. İki oda arasındaki tek fark, odanın duvarlarında çerçevelenmiş diplomaların ve maun ağacından yapılmış koca bir masanın üzerinde bir kâse jelibonun olmasıydı. Bayan Finn’in oturmamı, gevşememi ve kendimi evimdeymiş gibi hissetmemi söylediği konforlu koltuğun yanına bir kâğıt mendil kutusu yerleştirilmişti. Kâğıt mendiller kötüye işarettti. Ya

ağlamamı ya da hapşırmamı bekliyor olmalıydı. En azından bu kez oturduğumda koltuğun içine önceki kadar çok gömülmedim. Ayak parmaklarım kilime değiyordu. Otuz santim ötemdeki jelibonlara ağzımın suyu akarak baktım. Karnım gurulduyordu.

“Şimdi Mia,” diye söze girdi Bayan Finn sert bir ses tonuyla. Kremşantinin tüm izleri ortadan kayboldu. “Doktor Randolph beni durumunla ilgili bilgilendirdi. Belki de birlikte renkleri görmene neyin sebep olduğunu bulabiliriz.”

Temkinli bir şekilde başımı salladım.

Devam etti: “Çok açıksözlü biriyim. Başka bir terapist sessiz kalmayı tercih edebilir ama ben gözlemlediğimi dile getiririm, anlaştık mı?”

“Anlaştık.”

“Annene ve babana kızdığın zamanlarda renkler görüyor musun?”

“Genellikle anne ve babama kızmam,” dedim ona dürüstçe ve gözlerim jelibonların bulunduğu kâseye kaydı. “Sinirlendirmek, ablamın yapacağı türden bir şey.”

“Mia, burada söylediğin her şeyin gizli kalacağını hatırlatmak isterim.”

Başımı salladım. Ne yazık ki tek sırrım çoktan ortaya çıkmıştı.

“Hiç uyuşturucu kullanıp kullanmadığını sormam gerekiyor,” dedi Bayan Finn. Gözlerime, “Sıkıysa yalan söyle,” der gibi bakıyordu. “Yan etki olarak renklerin ortaya çıkmasına sebep olacak herhangi bir şey kullandın mı?”

Şaşırp kaldım ve hiç uyuşturucu kullanmadığımı söyledim. Hasta olduğumda ilaç almayı bile sevmezdim.

Not defterine bir şeyler karaladı.

“Peki, Mia, ailenin kaçınıcı çocuğusun?”

“Bir ablam, bir de erkek kardeşim var. Onlar benim gördüklerimi görmüyor.”

Kalemini çalışma masasına hızlı hızlı vurarak, “Ortanca çocuk sendromunu biliyor musun?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. *Sendrom* sözcüğüyle biten hiçbir şeyi sevmiyordum.

“Bakalım açıklayabilecek miyim,” dedi. Birden sesi yine huzur verici oldu. “Ortanca çocukların talihsiz bir durumu var. İlk çocuğa mahsus ayrıcalıklara sahip olamadıkları gibi ailenin bebeğine has özel ilgiyi de göremiyorlar. Söylediklerimi anlayabiliyor musun?”

Savunmaya geçmiş gibi görünmemeye çalışarak, “Ne demek istediğinizi anlıyorum,” dedim. “Ama benim ailemde böyle bir durum söz konusu değil. Anne babamız bizlere farklı davranmaz.”

“En büyük oda kimin?” diye sordu Bayan Finn açık açık.

“Beth’in,” diye cevapladım. “Ama tek sebebi dünyaya ilk gelenin o olması; yani bilirsiniz ya işte, benden önce doğduğu için.”

“Peki, annen en çok hanginizle vakit geçiriyor?”

“Sanırım Zack’le,” dedim mağlup hissederek. “Ama bunun da sebebi Beth’le benim tek başımıza yapabildiklerimizi Zack’in yapamıyor olması. Daha on bir yaşında.”

“Demek istediğimi anlıyor musun?” diye sordu arkasına yaslanarak. “Ortanca çocuklar genellikle haklı olarak kendilerini ihmal edilmiş hissedebilirler. Ya da diğer çocuklar kadar özel olmadıklarını, onlar kadar sevilmediklerini düşünebilirler. Böyle olduğunda, ortanca çocuklar sıklıkla rol yapar.”

“Rol yapmak mı?” diye tekrarladım şüpheyle.

“Bir çocuk anne babasının dikkatini çekebilmek için ayrıntılı bir plan tasarlayabilir,” diye açıkladı. “Onu diğer kardeşlerden farklı kılacak bir plan.”

Konuşmanın varacağı yer pek hoşuma gitmemiştii.

“Mesela,” diye devam etti, “anne babasına sürekli renkler gördüğünü söylemek gibi. Kimsenin, erkek ve kız kardeşlerinin bile, göremediği renkler.” Öne doğru eğilip cevabımı bekledi.

Gitgide daha yakından tanıdığım kalp kırıklığını hissettim. Bana inanmayan bir doktor daha. Suçu ispatlanana dek masum olmaya ne olmuştu?

Sakin kalma savaşıımı kaybetmek üzere olduğumun bilincinde, “Sebebi bu değil,” dedim. “Tüm bunları dikkat çekmek için uydurmuyorum. Dikkat çekmekten *hoşlanmam zaten*. Sadece neyim olduğunu çözmek istiyorum.”

Düşünceli bir şekilde başını sallayıp birkaç not daha karaladı. “Söyle bana Mia,” dedi, “sık sık sebepsiz yere moralin bozulur mu?”

“Hayır.”

“Uykunu alıyor musun?”

“Evet.”

“Arkadaşlık kurmada güçlük çektiğin oluyor mu?”

“Hayır.” Arkadaş kalmak için aynı şey söylenemezdi ama bunu ona söylemedim.

“Bu renkler ve şekiller sana gerçek mi geliyor?”

“Çok gerçek.”

Gözlerini ayırmadan bana baktı. “Peki, o zaman, annenle kısa bir süre konuşabilir miyim? Bir de o neler söyleyecek bakalım.”

Beni odasından çıkarırken, kâsedan üç jelibon yürüttüm.

Hâlâ boş olan bekleme odasına vardığımızda, annem terapistin peşinden gitti. Bayan Finn'in kapıyı içeriden kapadığını duyana kadar bekledim. Sonra da koridorda parmak ucunda yürüyüp odasının dışında durdum.

Kulağımı kapıya değdirmeden başımı olabildiğince yaklaştırdım. Duyduğum ilk şey annemin çığlığıydı: "Beyin tümörü mü?"

Geriye sıçrayıp sırtımı duvara dayadım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Bayan Finn beyin tümörüm olduğunu mu düşünüyordu? Pembe dizilerdeki karakterler genç ve hâlâ güzelken ölmeden önce başlarına bu gelmez miydi? Ağzıma attığım üzüm aromalı jelibon birden tatsız geldi.

"Sebebin bu olmadığından eminim, Bayan Winchell," dedi anneme ve farkında olmasa da bana. "Bir nörolog, beyin tümörlerini tespit etmekten çok daha fazlasını yapar. Mia'nın sorunu gerçekse ve hayal kurmuyorsa o zaman bir nöroloğun, beyin fonksiyonlarını test etmesi gerekir."

İçim rahatlasa da şaşkınlığımı koruyarak güvenli bulduğum derin koltuğuma geri döndüm. Beni tekrar içine çekti ama bu kez umursamadım. Demek bir doktor daha muayenenin ardından beni başka birine yönlendirecekti. Kendimi neden böyle bir duruma sokmuştum ki?

Annemin sehpa da açık bıraktığı dergiyi elime aldım ve resimsiz bir sayfa açtım. Metni okurken zihnimde renkli bir gökkuşağı oluştu. Gözlerimi kapatıp renklerin kayboluşunu izledim. Gözlerimi tekrar açtığımda tüm harflerin, basıldığı gibi siyah olacağını hayal ettim.

Gözlerimi açıp sayfaya diktim. Siyah harfleri gördüm. Ama aynı zamanda pembe, yeşil, mor ve sarı harfleri de görüyordum. Şaşırdığımı söylesem yalan olurdu.

Annem odadan başını çıkarıp bekleme odasına baktı. “Haydi, gidelim Mia.” Kendimi itip koltuktan kalkana kadar, annem koridoru yarılarmıştı. Ona yetişmek için acele ettim.

“Ee, neler oldu?”

Bana bakmak için arkasını dönmeden, “Bayan Finn, Şikago Üniversitesi’nden bir nöroloğun telefon numarasını verdi. Tetkikler yapacak,” dedi.

“Ne tür tetkikler?” diye sordum arabaya giderken. “Beynimle ilgili bir sorun mu var?”

Sonunda durup bana döndü. “Beyninde hiçbir sorun yok Mia.”

Arabanın yanında durup çantasında anahtarlarını ararken, aklından geçenleri anlamaya çalıştım. “Ama emin değilsin, değil mi?”

Çantasına gömüldü. “Sanırım değilim.”

“Anne?”

“Ne?” diye cevap verdi. Pek terslemedi ama tersleyecekmiş gibi konuşuyordu.

“Anahtarı kapının kilidine yerleştirdin zaten,” deyip kilitlen sarkan anahtarları işaret ettim.

Bu olaydan sonra pek konuşmadık. Eve dönüş yolunda ona bakıp durdum. Yüzünde kıvranıyormuş gibi bir ifade vardı. Bu da beni her şeyden daha çok endişelendiriyordu. Başım ağırlaşmıştı. Güneş siperliğini açıp gözlerimi küçük aynaya diktim. Beynimi sadece fikirlerimin kaynağı olarak düşünmüştüm. Şimdiyse başımın içinde tıngırdayan kocaman,

ağır bir şeydi; hamur gibi, gri ve ne bileyim, *beyinimsi* işte. Parmaklarımı kafatasımın üzerinde gezdirdim.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu annem yan yan bakarak.

“Bir yerde doktorların insanların kafalarındaki şişkinliklere dokunarak rahatsızlıklarının ne olduğunu söylediklerini okumuştum.” Aramaya devam etsem de olağandışı bir şey hissetmedim.

“Endişelenme Mia. Her şey yoluna girecek.”

“*Sen* endişelenmezsen ben de endişelenmem.”

“Endişeli değilim ki,” dedi.

“O zaman ben de değilim.”

“Güzel.”

“Güzel,” diye tekrarladım.

“Demek ki ikimiz de endişeli değiliz,” dedi.

“Doğru.”

Sonra birbirimize baktık ve ağzımızın kenarı seğirmeye başladı. Gülmeye başladım ve annem de bana katıldı. Gülmek, ağlamaktan iyidir.

“Beyninde tümör yok!” dedi annem beni uyandırmak için sarsarak. Babam da arkasında duruyordu ve yüzü sevinçle parlıyordu.

“Ne?” Gözlerimi ovuşturup duvar saatlerime baktım. 06.10. Mango yatağımın ayakucunda esneyip gerindi.

“Nereden biliyorsun? Daha tetkikler yapılmadı ki.” Birden paniğe kapıldım. Yatakta doğrulup annemin geceliğinin koluna yapıştım. “Yoksa tümörüm vardı da doktor beynimin hafıza kısmını çıkarıp aldı mı acaba?”

Kahkaha attılar. “Hayır, tümörün yoktu,” dedi annem. “Az önce nörologla konuştum.”

“Sabahın altısında mı?”

Yatağın kenarına oturdu. “Bir konferans için Avrupa-da’yımış, orada öğlen oldu. Dün ona bıraktığım mesajı almış ve endişelerimizi gidermek istemiş. Bu semptomları başka nörolojik rahatsızlık geçirmeden kendini bildin bileli gösterdiğin için epilepsi ve tümör gibi hastalıkları eledi.”

Rahatlayıp yastığıma yaslandım. “Başka ne dedi?”

“Yaptığım açıklama sonucu durumundan emin olduğunu söyledi ama ilk olarak seninle tanışmak istiyor. Haftaya dönecek ve babanla birlikte seni doktora götüreceğiz.”

Tekrar doğruldum. “Bir dakika, ortanca çocuk sendromuyla ilgili bir şey söylemedi, değil mi?”

Bana tuhaf tuhaf baktılar ve annem başını iki yana salladı.

“O zaman ne olduğunu öğrenmek için bir hafta daha beklemem mi gerekiyor?”

“On üç yıl bekledin, öyle değil mi?” dedi babam kapıyı arkalarından kapatırken.

“On üç buçuk,” diye fısıldadım. Mango göğsüme tırmandı ve yüksek sesle mırlarken onu okşadım. Her mango renkli nefes bana beyin tümöründen ölmeyecek olsam da hâlâ neyim olduğunu bilmediğimi hatırlatıyordu. Aynı zamanda en iyi arkadaşım hâlâ benimle konuşmuyordu. Birkaç dakika daha Mango’yla öylece uzanıp harekete geçme zamanının geldiğine karar verdim.

Bay Davis beni içeri aldı ve Jenna'nın hâlâ odasında olduğunu söyledi. Kapıyı tıkladı Jenna'nın içeri girmemi söylemesini bekledim.

"Ah, demek sensin," dedi. Yatağının yanında, okul kitaplarını daha önce görmediğim ufak ve mor bir sırt çantasına sıkıştırmaya çalışıyordu. Eskiden ufak sırt çantaları olan insanlarla dalga geçerdik ama o da almıştı. Fakat ona geçen Noel aldığım pijamayı giymişti. Bu da iyiye işaretti.

"Burada ne işin var?" diye sordu.

"Lütfen konuş benimle." Yatağına oturdum. "Buna dayanamıyorum."

Teslim bayrağını çekerek sırt çantasını bıraktı. "Ne söylememi istiyorsun?"

Sabahtan beri ikinci kez rahatlama dalgası hissettim. En azından artık tepkisiz kalmıyordu. "Kavga etmek istemiyorum. Bana neden kızdığını da anlıyorum." Sonra kendime hâkim olamayıp, "Ama gerçekten yanımda olmana ihtiyacım vardı," diye mırıldandım.

"Bu mu özrün?" diye sordu Jenna. Kollarını önünde kavuşturdu.

Vereceğim cevabı düşünürken yapacak daha iyi bir şeyim olmadığı için atkuyruğumu çekiştirdim. "Bu yarım bir özür. Diğer yarısı senden gelmeli."

"Sır saklayan sensin," dedi sert bir şekilde.

Derin bir nefes aldım. "Dinle Jenna, sana söyleyemediğim için üzgünüm. Ama bahsedemezdim işte. Şimdiyse bu konu hakkında konuşmaya ihtiyacım var. Hem de *seninle*. Tabii benim bilmediğim yeni bir en iyi arkadaşın yoksa. Sana bu sırt çantasını veren kişi gibi mesela."

“Bu saçma şeyi mi? Babamın bir arkadaşı verdi. Babama en azından bir kere takacağımı söz verdim.”

Çantayı Kimberly, Molly veya Sara’nın hediye etmediğini öğrenince, kavgalı olduğumuz dönemde en yakın arkadaşımı elimden almaya çalışmadıkları için sevindim.

Jenna dolabından kıyafetleri çekip aldı ve yatağın üstüne serdi. “Ben de daha fazla tartışmak istemiyorum. Ama önemsedığın birinin bir sorunu olduğunu öğrenmenin nasıl hissettirdiğini bilmiyorsun. Bunu daha önce de yaşadım ve inan bana, gerçekten korkunç bir şey.”

Utanarak yere baktım. “Bu açıdan düşünmemiştim. Seni endişelendirdiysem gerçekten özür dilerim.”

“Ben de kaba davrandıysam özür dilerim,” diyip volta atmaya başladı. “Ama dün sen okuldan erkenden çıktıktan sonra kötü bir şey yaptım.” Suçlu hissettiği yüzünden okunuyordu. Eli kurabiye kavanozunda yakalandığı zamanki gibi bakıyordu. Derin bir nefes aldı. “Şey, Kimberly neyin olduğunu sorup duruyordu. Başta bilmediğimi söyledim çünkü bilmiyordum ama sonra öğrendiğimde sana o kadar kızgındım ki... Şey, ona gerçeği söyledim. Renkler gördüğünü söyledim.”

“Bunu nasıl yaparsın?” Dehşet dolu bir karanlık bulut üzerime çöktü.

“Gerçekten çok üzgünüm.”

“Başka kim biliyor? Dur bir dakika, Kimberly biliyorsa, herkes biliyor demektir!”

“Herkesin bildiğini sanmıyorum...” dedi Jenna. Sesi git-tikçe kısıldı ve benden başka her yere bakıyordu. Üçüncü sınıftaki kahkaha bir kez daha kulaklarımda çınladı. Üzerinden zaman geçmesi kahkahayı daha güzel hale getirmiyordu.

“Elimde olsa yaptığımı geri alırdım,” diye ısrar etti Jenna.

Hâlâ ihaneti yüzünden canım yanıyorken, “Olan olmuş. Sekizinci sınıftakilerin üçüncü sınıftakiler kadar acımasız olacağını düşünmüyorum,” dedim soğukça. *Hı hı, tabii.*

“Kimse seninle dalga geçmeyecek,” dedi Jenna. “Sadece meraklanıyorlar, o kadar.”

“Göreceğiz bakalım.”

Jenna’lardan hışımla çıkıp hızla eve yürüdüm. Birdenbire eve dönme isteğiyle dolmuştum. Okulda herkesin arkamdan konuşacağını düşünmekten bile nefret ediyordum. Bundan kaçınmak için çok çabalamıştım ama sonra bunu ortaya çıkaran kişi ne yazık ki Jenna oldu.

Arka kapıdan eve girdiğimde, Zack mutfak masasına oturmuş omlet yiyordu. Onu orada görmek bana tuhaf geldi. Hayatım her saniye değişirken, Zack için her şey dünkü gibiydi. Yanından geçerken bir avuç tuzu omzundan arkaya attırınca hepsi üzerime geldi.

Ceketimdeki minik kristalleri silkelerken, “Hey!” dedim.

“Pardon,” dedi Zack. “Seni görmemiştim.”

“Annem görmeden temizlesen iyi edersin. Mango yalamasın.”

“Sakin ol,” diyip lavabodan bir sünger aldı. “Tuzu dökersen, kötü ruhları yatıştırmak için sol omzundan biraz tuz serpmen gerekir. Bunda abartılacak bir şey yok.”

“Kötü *tuz ruhlarını* mı?”

“Geç dalganı geç,” dedi Zack. “Ama Beth bunun doğru olduğunu biliyor.”

“Beynini yıkıyorsun,” diye suçladım onu. “Eskiden böyle değildi.”

“Hey, Vudu Cadısı bana geldi, ben ona gitmedim,” dedi, koca bir parça kızarmış ekmeği ağzına tıkarken.

Mutfaktan çıktım ve Zack arkamdan boğuk bir sesle, “Bu arada, Mango’yu bulamazsan, muhtemelen duvarların içinde saklanıyordur,” diye seslendi.

Hepimiz gibi Mango da evin birbirine bağlanmayan kuytu köşelerini keşfetmişti. Mutfğa döndüm. “Neden saklanıyor?”

“Sanırım annem onu korkuttu. Koridoru süpürüyordu ve Mango’yu koltuğa işerken yakaladı. Onu süpürgeyle kovaladı ve o zamandan beri Mango’yu görmedim.”

Duyduklarıma inanamayarak, “Mango koltuğa mı işedi?” diye sordum.

“Evet. Son zamanlarda biraz tuhaflaştığını fark etmedin mi?”

“Nasıl tuhaflaştığını?”

Zack omuz silkti. “Evde kuyruğu aşağıda, sinsi sinsi yürüyor. Çok uyuyor.”

“Mango hep çok uyur,” diye kızdım. “İlaçları onu yorgun düşürüyor.” O sırada Mango ağır ağır yürüyerek odaya girdi ve doğruca mama kabına gitti. Zack omuz silkti.

Eğilip onu inceledim. Zavallı Mango. Belki de ortanca kedi sendromuyla cebelleşiyordu ve dikkat çekmek için işemişti. Süpürgeyle kovalanmak umduğu türden bir ilgi değildi belki de.

“Servisin gelmesine beş dakika var,” diye bağırdı annem üst kattan.

Zack’in karşısına oturup ona doğru eğildim. “Hey, bana dereceyi hastaymışım gibi ayarlamayı gösterebilir misin? Bugün okula gitmek istemiyorum da.”

“Ah, řu dereceyi ampule tutma numarasını diyorsun,” dedi sevinçle. “Hep işe yarar. Ama yalnızca doktora götürölmeýi dert etmediğın zaman kullanmalısın.”

Hızla sandalyeyi itip ayağā kalktım. “Aman, boş ver,” dedim. Acele ettiğim için tuzluğū devirdim. Devrilen tuzluğū kaldırıp duraksadım. Oflayarak elime birazcık tuz döküp sol omzumun üzerinden serptim. Tuz ruhları olsa da olmasa da bugün şansım yaver gitmek zorundaydı.

Zack gururla gülümsedi. “Endişelenme, ben temizlerim.”

Mango’ya fazladan ödöl maması verdim, okul çantamı alıp durağā doğru yola koyuldum. Belki de abartıyordum. Belki de işler sarpa sarmayacaktı.

O zaman neden zihnimde tekrar tekrar, “Ucuuubeee, ucuuubeee, ucuuubeee,” dediklerini duyuyordum?

A/ltıncı Bölüm

Tuz dökmek işe yaramıştı sanırım çünkü edebiyat dersine kadar kimse bana renklerle ilgili bir şey sormadı. İşte o zaman dananın kuyruğu koptu. Öğretmen sınıfa girmeden önce çocuklar sırama koşuşup beni soru yağmuruna tuttular.

“İsmim ne renk?” diye sordu Ross Stoler. Benimle daha önce hiç konuşmamıştı. “Renkler etrafta süzülürken nasıl okuyabiliyorsun?” diye sordu müstehcen kitaplı Michelle. Sonra aynı anda sorular sormaya başladılar. “Zamanı saate bakmadan bilebildiğin doğru mu? İnsanların aklındakileri okuduğun doğru mu? Nasıl bir his? Acı veriyor mu?”

Birinden ötekine dönüp bakarken sorular daha da anlamsızlaşmaya başladı. Yüzüm yanıyordu ve sandalyemden kayıyordum. Neyse ki öğretmen içeri girdi ve herkes yerine oturdu. Onlara bakmadığımı düşündüklerinde bana bakışlarını yakaladım. Ne görmeyi beklediklerini bilmiyordum.

Öğle yemeğinde birden yemekhanedeki en gözde masa benimki oldu. İnsanlara isimlerinin olgun muz sarısı, yağmurdan sonra gökyüzü mavisi, yanmış karamel rengi ve itfaiye aracı kırmızısı olduğunu söylüyordum. Bu çok yorucuydu. Jenna ve Kimberly kalabalığı kışkırtarak beni korumaya çalışıyorlardı. Sara koltuğunda büzüşmüş, sessizce fıstık ez-

meli sandvicini yiyordu. Molly bir aşağı bir yukarı zıplayıp duruyor, belli ki ilgiden hoşlanıyordu. Kabul etmeliydim ki *bu olanlar* o kadar da kötü değildi. Beni önceden zerre umursamayan çocuklar, şimdi benimle konuşmak için yaygara koparıyorlardı. Sirkteki yan performansları andıran bağırışlar duymasaydım bu durum çok daha tatmin edici olabilirdi.

Uzun sarı saçlı bir kız masamızın yanından geçerken, “Yerinde olsam çok fazla konuşmazdım,” dedi. “Seni *özel* çocukların olduğu sınıfa koyabilirler.”

Kızın geçip gidişini izledim ve her adımında keyfim kaçtı. Beni tanıımıyordu bile.

“Takma onu,” dedi Jenna. “Sadece seni kıskanıyor.”

Bu olaydan sonra hevesim kaçtığı için izin isteyip tualete gittim. Öğle yemeği bitene kadar tuvaletteki bölmelerden birinde saklandım.

Habersiz matematik sınavı da buna tuz biber ekti. Odaklanmaya çalışsam da başaramadım. Son üç soruyu boş bıraktım. Sonrasında öğretmen sınavları okurken ödevimize başlamamız gerekiyordu ama bunun yerine defterimi karalamalarla doldurdum. Öğretmen sınavları dağıttı ve benimkini arkası çevrili bir şekilde sıraya koydu. Yüz aldığımı hayal ettim. Güzel, mutlu ayçiçeği sarısı yüz. Notum görünene kadar kâğıdın bir köşesini yavaşça çevirdim. Koca, şişko, mor bir sıfır almıştım ve sınav kâğıdında en kısa sürede öğretmenimle görüşmem gerektiğine dair bir not da vardı.

Eve gitmek için servise binene kadar bitap düşmüştüm ve keyifsizdim. Biri, “İşte o, tüm renkleri gören kız,” diye fısıldadı. Demek şimdi böyle anılıyordum. “Renkleri gören kız”. En azından büyükbabasının ruhu kedisinin içinde ya-

şayan kız olduğumu bilmiyorlardı. Bu sırrı öğrenmelerine izin vermeyecektim.

Jenna beden eğitimi dersindeki cinsiyet ayrımcılığıyla ilgili okul gazetesindeki yazısı üzerine çalışmak için dersten sonra okulda kaldı. Bu yüzden arkasına saklanmam mümkün değildi. Zack benimle ilgili duyduğu dedikoduları sorup dursa da camdan bakmakla yetiniyordum. Gerçekten susacağına benzemiyordu, bu yüzden eve vardığımızda ön verandada durup ona her şeyi anlattım. Her zamankinin aksine epey sessiz kaldı.

“Peki, nasıl olur da bende ve Beth’te böyle bir şey olmaz?” diye sordu. “Belki de evlatlıksındır. Düşündüm de, hiçbirimize benzemiyorsun.”

“Evlatlık değilim,” dedim tartışamayacak kadar bitkin bir halde. “Neden böyleyim bilmiyorum. İşte bu yüzden doktorlara gidip duruyorum.”

Eve girerken arkamdan gelip, “Güzel bir şey aslında,” dedi.

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Tabii ki,” dedi sırtarak. “Şimdi ailenin en tuhaf üyesi olduğunu biliyorum ve unutma, sıkı bir rakibin var!”

Onunla aynı fikirde olmadığımı söylemek için ağzımı açsam da yanıldığımı fark ettim. Üzücü bir durumdu. Babam kaşlarına yapışmış talaşları ayıklayarak arkamızdan içeri girdi. Benimle yalnız konuşmak istediğini söyledi ama olanları Zack’e çoktan anlattığımı belirttim.

Bundan memnun olmuş gibiydi. İyi geçinmemiz babamın hoşuna gidiyordu. “Peki. Nöroloğun muayenehanesinden aradılar. Randevun haftaya cumaya alınmış. Bu da seni tekrar okuldan alacağım anlamına geliyor.”

“Sanırım bununla başa çıkabilirim.”

“Belki de ben de gelsem iyi olur,” dedi Zack. “Mia’nın bana ihtiyacı var.”

“Ancak kırmızı kar yağınca ihtiyacı olur,” dedi babam.

“Yakın zamanda olur mu dersin?” diye sordu Zack bir ümit.

“Hayır,” dedik babamla bir ağızdan.

Tuhaf bir gümleme sesi duyup oturma odasına gittik. “Kendini ne hale soktun?” dedi Zack. Beth bacakları başının üzerinde ve kolları iki yanda yerde yatıyordu. Başını yavaşça döndürüp bize baktı.

“Yoga yapıyorum,” dedi mutlu mesut. “Hepiniz dene-melisiniz.”

“Neden?” diye sordu babam.

Koltuğun öbür tarafından biri cevap verdi. “Çünkü yoga çakraları açıyor.”

“Anne, sen misin?” dedim onu daha iyi görebilmek için eğilerek. Gerçekten koltuğun arkasındaki annemdi. Eski bahçıvan kıyafetlerini giymişti ve öyle bir pozisyona girmişti ki çıkması zor görünüyordu.

“Vudu Cadısı birini daha ele geçirdi,” diye fısıldadı Zack. “Bizim de dahil edilmemiz an meselesi.”

“Hiç işim olmaz,” dedik babamla aynı anda. Birbirimize gülümseyince evde olduğuma ne kadar sevindiğimi fark ettim.

Cuma sabahı üniversitenin kapısından girerken şakır şakır yağmur yağıyordu. Zack önemli bir günde yağmur yağmasının iyiye işaret olduğunu söylemişti. En azından *bir şeyler*

olacağına dair bir işaret vardı ve tek istediğim de buydu. Kampus gerçekten hoş görünüyordu; her yerde gri taş binalar ve ağaçlar vardı. Ortaçağ görünümlü bir kampustu.

Birkaç yanlış dönüşten sonra babam doğru binayı ve yakınındaki misafir otoparkını buldu. Muayenehaneyi bulana kadar koridorlarda bir aşağı bir yukarı dolandık. Annem ofisin kapısına vurdu ve uzun boylu, saman sarısı saçlı, beyaz önlüklü bir adam kapıyı hemen açtı. Doktor olmak için fazla genç görünüyordu. Bir film yıldızını anımsatıyordu ama kim olduğunu bulamadım. Derhal kendisine Doktor Weiss değil de Jerry diye hitap etmemizi söyledi. Muayenehanesi küçüktü ve farklı türde –kalın, ince, sayfaları dışa taşmış eski ve hâlâ paketinden çıkarılmamış yeni– kitaplarla kaplıydı. Bir insanın tüm bu kitapları okuyabileceğini hayal edemiyordum.

“Vay canına,” dedim kendimi tutamayarak. “Bizim kasaba kütüphanesinde bile bu kadar kitap yok.”

“Alanımdaki yenilikleri takip etmem önemli,” diye açıkladı Jerry.

Duvarlarda sıralı pek çok diplomayı incelerken, “Tam olarak alanınız nedir?” diye sordu babam.

“Bir nörolog olarak odağım algı. Beynin duyularımızdan aldığı bilgileri nasıl işlediği ve vücudun kalanına bu bilgiyi nasıl ilettiği üzerine çalışıyorum.” Heyecanla oturmamızı işaret etti. “Bazı alışılmadık vakalarla da çalıştım. Şans bu ya, senin durumunla ilgili deneyimi olan dünyadaki birkaç araştırmacıdan biriyim.”

Annem vakit kaybetmek istemiyordu. “Bize kızımın sorununun ne olduğunu söyler misiniz?”

Jerry kibarca gülümsedi. “Kızınızın bir sorunu yok.”

“Ama bende bir tuhaflık *var*,” diye ısrar ettim. “Sesler, harfler ve rakamlarla birlikte beliren şekiller ve renkler ve...”

“Yavaşla lütfen,” dedi Jerry. Hâlâ gülümsüyordu. “Mia, hasta değilsin. Aslına bakarsan bir sorunun bile yok. Annenin anlattıklarına göre, içinde bulunduğun durum zararsız. Buna sinestezi deniyor.”

Söylediklerini sindirebilmek için bir an gözlerimi ona diktim. Zihnimde bir yerde bir koro *şükranlarını sunuyordu*. Telaffuz edemesem de durumumun bir adı bile vardı! “Ne-yim var demiştiniz?”

Jerry sözcüğü bir kez daha söyledi ve ben de tekrarladım. *Si-nes-te-zi*. Söylenmesi pek kolay olmayan, altın benekli bir sözcük. Jerry, “*Sinestezi*, ‘duyum ikiliği’ anlamına gelir. Beynindeki bağların çaprazlanmış olduğunu düşün, tabii söz gelimi. Senin durumunda, görsel ve işitsel duyular birbiriyle bağlantılı. Beynindeki görme merkezi, işitme merkezin uyandırıldığında harekete geçiyor,” diye açıkladı.

“*Benim* durumumda mı?” diye sordum. “Bu durumda olan çok insan var mı?” Benim kadar şaşkın görünen anne babama baktım.

Jerry başını iki yana salladı. “Çok nadir görülür. Artık herkesin böyle doğduğuna ama çoğu insanın fazladan sinir bağlarının törpülendiğine inanıyoruz. Birkaç bin kişiden birinde bu bağlantılardan bazıları kalıyor. Görüyorsun ya beş duyu da farklı şekillerde kesişebilir. Örneğin, kocasının sesini her duyduğunda yağlı patlamış mısır tadı alan bir kadın hastam olmuştu. Belli başlı yemekleri yediğinde ellerine bazı nesnelerin yerleştirildiğini hisseden bir adam da kayıtlara geçmiştir. Harfleri ve sayıları renkli görmek –leksikal sinestezi– en sık rastlanan türüdür. Bunu renkli duyum takip

eder. Seninki gibi sinesteziklerin –bu da sinestezisi olanlara denir– yüzde kırkında birden fazla türde sinestezisi vardır.”

Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. “O diğer şeyler bana da olacak mı?” diye sordum.

“Hayır, endişelenmene gerek yok,” diye beni sakinleştirmeye çalıştı. “Senin sinestezin fazla değişmeyecek.”

“Bu rahatsızlığı nasıl ortadan kaldıracak?” diye sordu anıem. “Mia baktığı her yerde renk görerek hayatına devam edemez. Bu durum, ödevlerine odaklanmasını güçleştiriyor.”

“Endişenizi anlıyorum, Bayan Winchell. Gerçekten. Ama bu Mia’nın dünyayı algılama biçimi. Kendini bazı şeylere göre ayarlayabilir ama onu ‘iyileştiremeyiz’. Sinestezisinden kurtulmak isteyen biriyle hiç tanışmadım.”

“Hâlâ odadayım,” diye hatırlattım onlara.

“Mia,” dedi Jerry bana dönerek. “Kadınlarda biraz daha sık görülmesinin yanı sıra sinesteziklerin pek çok ortak noktası vardır. Sayacağım özelliklerden kaçının sana tanıdık geldiğini söyleyebilir misin?”

Başımı evet dercesine salladım.

“Solak mısın?”

“Evet.”

“Sanatçı ruhlu musun? Müzik kulağın var mı?”

“Resim yaparım. Enstrüman çalmıyorum ama çok müzik dinlerim. Hangi notanın çalındığını renginden tahmin edebilirim. Bir piyanonun doğru akort edilmediğini anlayabilirim çünkü renkler ortaya çıkmaz.”

“Yazım kurallarına da uyuyorsundur, değil mi?”

Tekrar başımı salladım.

“Bir yıllık takvim gözünde nasıl canlanır?”

“Herkesin canlandırdığı gibi,” dedim. “Lunaparkta dönme dolabın tepesinde olmaya benzer. Ocak çarkın en tepesindedir. Çark bir saat olsaydı, ocak on ikide olurdu. Sonra günler geçtikçe çark sola döner, şubat on birdedir. Yaz gelene kadar çarkın başlangıç noktasına ulaşırım. Çark zeminde durur. Ağustosta tekrar yükselmeye başlar.” Arkama yaslandım, en azından bu konuda normal olduğumu düşündüğüm için rahattım. Bu tanımına kimsenin katılmadığını anlamam bir saniyemi aldı. Annemin ağzı resmen açık kalmıştı.

“Herkes bir yılı böyle algılamaz mı?” diye sordum cılız bir sesle.

Üçü de başlarını iki yana salladılar. Jerry gülümsedi. Sık gülümsüyordu.

“Tüm sinesteziklerde bu özelliklerin hepsinin olduğunu mu söyleyemeye çalışıyorsunuz?” diye sordu annem. Şüphelendiği belliydi.

“Herkeste değil elbette,” dedi Jerry. “Mesela test ettiğim pek çok insan matematiği anlamada zorluk çekiyor ama öte yandan önceki danışanlarımdan biri şimdi üniversitede matematik profesörü. Ancak sinesteziklerin pek çok ortak özelliği olması tuhaf bir durum.”

“Doktor Weiss, şey Jerry, bu gerçekten de çok ilginç,” dedi babam. “Peki, Mia’ya nasıl yardımcı olabiliriz?”

“Mia farklı zihinsel bağlantılar yapabilmek için odağını ve konsantrasyonunu daraltarak kendini eğitebilir. Yaşı ilerledikçe bunun kendiliğinden olması muhtemeldir. Ailenizde başka sinestezik olmadığından emin misiniz? Genellikle kalıtsaldır.”

Annem ve babam başlarını iki yana salladılar. “Mia’yla çalışıp onun durumuyla ilgili bir şeyler yapabilecek misiniz?” diye sordu annem.

“Elbette,” dedi Jerry. Bize derse gitmesi gerektiğini söyledi ama bazı testler uygulamak üzere beni ertesi gün için tekrar çağırdı.

“Beni kablolarla filan mı bağlayacaksınız?” diye sordum.

“Kablo yok, söz veriyorum,” dedi. Dışarı çıktığımızda yağmur dinmişti, Jerry bize arabamıza kadar eşlik etti. Arabaya binmek üzereyken Jerry bana beklememi söyledi.

Laboratuvar önlüğünün ceplerini karıştırıp katlanmış bir kâğıt parçası uzattı. “Kâğıtta dünyanın dört bir yanından insanlarla iletişim kurabileceğin sinestezi üzerine bir internet sitesinin adresi yazılı.”

Gözlerimi kâğıda diktim. “Sinestezisi olan başka insanlar mı?”

Jerry başını salladı. “Farklı türlerde sinestezisi olan, birbirinden farklı insanlar. Katılabileceğin tartışma grupları ve okuyabileceğin makaleler de var. Gerçi bazılarını sıkıcı bulabilirsin.”

O kadar heyecanlanmıştım ki ona sarıldım. Biz otoparktan çıkarken arkamızdan el salladı. Koltuğuma yerleşip Jerry’nin verdiği kâğıt parçasını sıkıca tuttum. Billy’yi bulmalıydım. Annesini Billy’nin beyin tümörü olmadığına ikna etmeliydim. O deli değildi ve ben de değildim.

Zihnimdeki koro bir kez daha coşkuyla *şükranlarını* sunuyordu!

Yedinci Bölüm

Cumartesi sabahı saat on bir itibarıyla annemle birlikte Jerry'nin laboratuvarında vızıldayan ve bipleyen tuhaf makinelerle çevrilmiş bir halde oturuyorduk. Dün gece Jenna'nın üç aramasına da geri dönmemiştim. Kendimle ilgili henüz öğrendiğim şeyleri paylaşmaya hazır değildim. Yaptıklarından sonra neredeyse bunları bilmeyi hak etmediğini düşünüyordum. Jerry bizi asistanıyla tanıştırdı. Debbie adında kıpır kıpır bir mezun öğrenciydi. *Brady Bunch*'ın⁴ yeniden gösteriminden beri görmediğim gökkuşağı çizgili bir tulum giymişti. Elimi sıktı; benimle tanıştığına çok memnun görünüyordu. Jerry bana renklerimi, hangi şekilleri ve desenleri vs. gördüğümü sordu. Bazı harflerin parlak, bazılarının puslu, bazılarının da odun gibi pütürlü olduğunu söyledim. Hatta bazısı tüy gibiydi. Debbie söylediğim her şeyi not etti.

“Sinestezisi olanlarla kendimi nasıl karşılaştırabilirim?” diye sordum Jerry'ye. “Diğer sines... sinesteziklerle?” Hâlâ söylemekte zorlanıyordum.

“İnsanları test etmeye başladığımızda, tüm sinesteziklerin aynı sesler için aynı renkleri ve şekilleri gördüğünü

4 Altı çocuklu bir aileyi konu alan Amerikan durum komedisi dizisi. (ç.n.)

düşünmüştük,” dedi Jerry. “İlk teorimiz şuydu: Senin gibi bazı insanlar bir ses duyduklarında bir renk görüyorlarsa bu, sesin gerçekten de bir rengi *olduğu* ama çok az kişinin bunu görebildiği anlamına geliyordu. Ama kısa sürede böyle olmadığını keşfettik. İnsanların renkleri kendilerine özeldi. Geometrik şekiller daha çok benzerlik gösteriyordu. Aynı seslerde belirmeseler de sinesteziklerin gördüğü genel şekiller birbirinden çok da farklı değildi. Renkli alfabeye sahip kişilerde geniş renk skalaları olsa da çoğu insan açık renkleri sesli harflerle bağdaştırıyordu.”

“Peki, bana göre adım avokado yeşili tonları taşıyan elma şekeri kırmızısıyken, başka bir sinestezige göre turuncu çizgili mor olabilir mi?”

“Kesinlikle.”

Sandalyeme yaslanıp duyduklarımı sindirmeye çalıştım. Annem başını iki yana sallayıp söylenenleri anlamaya çalıştı.

Jerry bizi okulun yemekhanelerinden birine götürdü ve birden kendimi yaşça küçük hissettim. Ve kısa boylu olduğumu. Yani boyumun kısa olduğunu biliyordum ama *bu kadar* kısa olduğumun farkına varmamıştım.

“Anne,” diye fısıldadım kartondan tepsimizi alıp sıraya girerken, “üniversitedeki tüm kızlar bu kadar uzun boylu mu?”

Jerry kahkahayı bastığına göre beni duymuş olmalıydı. “Kız basketbol takımı yandaki binada antrenman yapıyor ve öğle yemeği için buraya geliyorlar. Diğer yemekhanelerde daha kısa boylu öğrenciler olduğunu garanti edebilirim.”

Jerry’nin bir yetişkine göre sevimli olduğuna karar verdim. Tepsime meyve salatası ve hindili sandviç aldım. Jerry’ye abayı yakmam mümkün değildi. Babam kadar büyük olmasa da kardeşi olacak yaşlarda sayılırdı.

Kalabalıktan uzakta bir masa bulup oturduk. Annem, Jerry dürümünü ısıralı otuz saniye olmuşken hücumla başladı.

“Doktor Weiss, ben...” diye söze girdi.

Jerry dürüm tutmayan elini havaya kaldırdı. “Jerry deyin lütfen.”

Annem iç çekerek, “Jerry,” diye düzeltti. “Mia’nın durumunu tamamen düzeltemeyeceğinizi söylediğinizi biliyorum. Ama ona bununla yaşamayı öğreteceksiniz, değil mi?”

Jerry bana döndü. “Bunu ister misin Mia?”

Sabırla cevap vermemi bekliyordu ama ne demem gerektiğini bilemiyordum. Derslerimi geçmeyi *gerçekten* istiyordum ve herkes gibi olmak *güzel olabilirdi*. Ama renklerimi kullanamazsam dünya, üstünde ayıcıklı şekerlemesi olmayan vanilyalı dondurma gibi tatsızlaşacaktı. “Bilmiyorum,” diye itiraf ettim. “Ayıcıklı şekerlemeleri gerçekten *seviyorum*.”

İkisi de bana merakla bakınca ne söylediğimi fark etmemle ağzımı kapamam bir oldu.

Çabucak açıkladım. “Yani renklerim olmadan yaşamayı hayal edemiyorum.”

Annem cevabımdan tatmin olmuşa benzemiyordu. Tabakadaki meyveyi didikliyordu.

“Ama,” diye ekledim, “derslerimden de kalmak istemiyorum.”

Annem biraz neşelenir gibi oldu.

“Sinestezik tepki üzerinde etkisi olan yalnızca birkaç madde bulabildik,” dedi Jerry. “Kahve ve nikotin gibi uyarıcılar sinesteziyi azaltıyor; alkol gibi yatıştırıcı maddeler de artırıyor. Bunun sebebini açıklamak için sana beynindeki limbik sistemin sinir uyarılmasına nasıl karşılık verdiği hakkında bir ders vermem gerekir.”

“Ders vermenize gerek yok söylediklerinizle yetineceğim,” dedim ona.

“Bir insanın sinestezisinin travmatik bir olaydan sonra değişmesi de mümkün. Genellikle hasta iyileşene kadar sinestezinin etkisi azalır. Çocukluk döneminden sonra kuvvetlenebilir ama yaşlandıkça etkisi zayıflıyor gibi. Bununla yaşamayı öğrenmene ve sinesteziyi zihninin derinlerine atmana yardımcı olabilirim. Gerçekten istiyorsan tabii.”

Annem umutlu ifadesini saklama gereği duymadan bana bakıyordu. Yaşadığım tek travmatik olay büyükbabamın ölümüydü. Ama travmadan sonra renklerle ilgili bir değişiklik olduğunu hatırlayamıyordum. Belki de bu olay, yaratması gerektiği kadar travmatik etki yaratmamıştı çünkü büyükbabamdan bir parçanın Mango’nun içinde yaşadığını biliyordum. Büyükbabamın öleceğini hepimiz biliyorduk; aylardır hastaydı.

“Demem o ki,” dedim sesim titreyerek, “renklerim bana çok yardımcı oluyor. Sınıfta yazım kurallarına en iyi ben uyuyorum ve tarihteki konuları da gerçekten iyi hatırlayabiliyorum. Telefon numaralarını, isimleri, her şeyi... Şey, matematik ve yabancı diller dışındaki her şeyi. Peki, yanımda hep hesap makinesi taşımaya ve hiçbir zaman yabancı bir ülkeye gitmemeye söz versem?” Anneme umutla baktım.

Annem cevap veremedi Jerry, “Endişelenmene gerek yok, Mia. Sinestezini tamamen yok edecek bir şey olduğunu sanmıyorum,” dedi.

“Peki, o zaman okulda yaşadığım sorunlarla ilgili ne yapmalıyım?”

Jerry ikolatalı kekinden bir ısırık alıp, “Sana zel ders verebilecek bir matematik hocası ayarlayabilirim. İspanyolca sorununa kendin çözüm bulmalısın,” dedi.

Jerry zel ders hocasının telefon numarasını verdi ve bir sonraki niversite ziyaretimizi planladık. Bizi bir kez daha arabaya kadar uğurladı ama bu sefer ona sarılmamak için kendimi tuttum. Küçük bir ocuk gibi görünmek istemiyordum.

“Durumunun bir adı olduğunu bilmek seni mutlu etmiğe benziyor,” dedi annem, araba kampusun sokaklarından rüzgâr gibi geçip giderken.

“Tahmin bile edemezsin.”

“Evet, sanırım edemem,” diye cevapladı haritayı bir kez daha kontrol ederken. Sonra, “Sence de iyi bir adam mı?” diye sordu.

“Jerry mi? Evet, bence çok iyi.”

“Yakışıklı da,” diye ekledi gözlerini yoldan ayırmadan.

“Anne!”

Omuz silkip glck attı. “Kr değilim ya. Paul Newman’ı andırıyor.”

“Salata sosu çıkaran aktörü m? Hiç de bile.”

Otobana giriş rampasına keskin bir dönüş yaparken, “Belki de gözleri benziyordur,” dedi efkrlı bir halde. “O mavi, masmavi gözler...”

“Jerry’ye abayı yaktığını babama söyleyeceğim.”

“Jerry’ye abayı yakmadım,” dedi. “Paul Newman’a abayı yaktım. *Belahlar* filmi bir klasikti. Siz ocuklar ne kaırdığınızı bilmiyorsunuz.”

Gözlerimi devirdim. Sonraki on beş kilometre boyunca, “Jerry mi Paul Newman mı?” tartışması yaptık. Bir şeyden

endişelenmediğimiz zaman annemle vakit geçirmenin eğlenceli olduğunu itiraf etmek zorundayım.

Eve vardığımızda yatağıma kurulup kendimi ihmal ettiğim ödevlerimi yapmaya zorladım. Hava soğuduğunda odamın konforunu çok seviyordum. Beth odama pat diye girip küt diye yanıma oturmadan önce kendimden ve dünyadan hoşnuttum. Defterimdeki sayfaları kırıştırmayı önemsemiyormuş gibi görünüyordu.

“Nasil yardımcı olabilirim?” diye sordum üstüne oturduğu kâğıtlarımı çekip alırken. Konfor hissi hızla kayboluyordu.

“Olanları anlatmanı bekliyorum,” dedi kollarını kavuşturarak. “Yani Zack’ten birkaç şey öğrendim tabii ama geri kalanını senden duymak istiyorum.”

Akşam yemeğine ne kadar kaldığını görmek için gözlerimi saatlerimin bulunduğu duvara diktim. Annem ödevimi bitirip yemeğimi yemeden, sinesteziyle ilgili internet sitesine bakmama izin vermeyecekti.

“Daha sonra konuşamaz mıyız?”

“Sorun değil,” dedi Beth. “Sen hazır olana kadar burada beklerim.” Sırtını yatağa yaslayıp arkasına bir yastık koydu.

“Burada mı bekleyeceksin? Yatağımda?”

“Evet. Burada yokmuşum gibi davran.”

“Burada *olmasaydım* öyle davranmak çok daha kolay olurdu.”

“Bu arada,” dedi Beth yatağın ucuna bakarak, “Mango nerede? Onu arıyordum.”

“Neden?”

“Bu gece için planlarım var ve sanırım şifayı kaptım. Zack bir kedi yarım saat kucağımda oturursa, hastalanmayacağımı söyledi.”

Gözlerimi Beth’e diktim. “Ciddi misin?”

Başını salladı.

“Muhtemelen dışarıdadır.”

Beth başını iki yana salladı. “Babam birkaç saat önce onu içeri aldığını söyledi.”

Defterimi kapadım. “Tamam, sen kazandın. Gel de Mango’yu bulalım, o sırada olanları anlatırım.”

Yataktan derhal kalktı ve Mango’yu odamda aramaya başladık. Yatağımın altına ve dolabıma baktım, sonra aşağıya indik. Kapıları açarken ve kanepelerin altına bakarken Beth’e sinestezim ve doktorlar hakkında açıklama yaptım. Beth her sözümü ağzı açık dinledi. Biraz ürkütücüydü.

Hikâyeyi bitirdiğimde mutfağın arkasındaki koridordaydık. Evin bu bölümü “bitmeye” en uzak yerdı ve tamamen kullanışsızdı. Yer biraz meyilli idi ve koridor o kadar dardı ki Beth’le tek sıra yürümemiz gerekti. Koridorun sonunda, annemin teleskopunu ve kışlık montlarımızı sakladığı küçük oda vardı. Mango’nun buraya girmesi mümkün olmasa da kapıyı açtım.

“Ne hikâye ama,” dedi Beth tepemizdeki ampulün kabloluğunu çekerken. “Gerçek mi peki?”

“Tabii ki gerçek,” diye tersledim onu odaya göz atarken. Tek gördüğüm parlak kışlık montlar ve kar pantolonlarıydı. “Anlattığıma pişman etme.”

“Öyle bir niyetim yok,” dedi hızla. “İyi ki anlattın. Gerçekten ilginç.”

Alay edip etmediğini anlamak için ona baktım ama gözlerinde hayranlığa benzer bir ifade vardı. Vay be, işte buna hiç alışık değildim.

Bu yeni duyguya alışmaya çalışırken, Beth gözlerini başka yöne çevirdi. “İşte kedin,” dedi bir yığın eldiveni ve yün şapkayı işaret ederek.

Arkamı dönünce, Mango’nun kulaklarından birinin yığının arasından fırladığını gördüm. Yanına gidip onu kucağıma aldım. Kollarımın arasında mırladı. “Nasıl girdin buraya?” diye sordum. Cevaplamadı ve sanırım cevaplamaması iyiydi.

Odayı dikkatle inceledim. Bir köşede duvarlar kavuşmuyordu. Mango bu duvarların arasından geçmiş olabilirdi. Bu günlerde saklanmak hoşuna gidiyor gibiydi. Hava soğudugundan olmalıydı. Onu Beth’e uzattım. “Kediyle tedavide bol şans.”

Yemekte babam muayenehanede olanlar hakkında konuşmak isteyip istemediğimi sordu.

“Canım istemiyor,” diye cevapladım bir çatal dolusu lazanyayı ağzıma tıkarırken. Peynir dilimi yaktı ve bir bardak buzlu suyu bir dikişte içtim.

“Seni sonunda koca bir parça cheddar peyniri olan bir labirentte yürüttüler mi?” diye sordu Zack. “Göbeğini ve başını aynı anda okşadılar mı? Alfabeyi tersten okuttular mı?”

“Yeter Zachary,” dedi annem. “Bezelyelerini ye.”

Boş tabağımı işaret ettim. “Anne, bilgisayar kullanabilir miyim?”

“Ödevini bitirdin mi?”

Henüz cumartesi akşamı olduğunu ve ödevimi bitirmek için yarın koca bir günümün olduğunu söylemeyi düşünsem de riske girmeyip, “Evet,” diye yalan söyledim. Kendimi de en azından yalan söylediğim için suçlu hissettiğime ve bunun da önemli olduğuna ikna ettim. Bu yalanımı telafi etmek için üç iyilik yapmalıyım.

“Mia nasıl oluyor da yemek bitmeden masadan kalkabiliyor?” diye şikâyet etti Beth. “Bu gece, Courtney ve Brent’le planlarımız vardı. Ben de masadan kalkabilir miyim?”

“Arkadaşların pembe dizi karakterleri gibi,” dedi Zack. “*Ab Courtney, tek düşündüğüm ipeksi saçların ve süt gibi tenin! Evlen benimle.*” Zack’in uçuk mavi bir bulut şeklini alan kahkahası dağılıp yok olurken yağmur çiselemesini andırıyordu. Tümü bu görüntülü seslerin tamamen farkındaydım artık. Bu terimi Jerry’den öğrenmiştim. *Görüntülü ses*. Güzel terimdi.

“En azından arkadaşlarım var,” diye kızdı Beth.

“Bizim de arkadaşlarımız var,” dedi Zack. “Değil mi Mia?”

“Çok yok ama,” diye cevapladım tabağımı lavaboya bırakırken.

Zack arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu ve Bethimize birden ters ters baktı. İnternet adresinin yazılı olduğu kâğıdı cebimden çıkarıp annemin çalışma odasına yöneldim. Bilgisayar bu odada dururdu. Kapıyı arkamdan kapadım.

Bilgisayarı açıp şifremi, M-A-N-G-O, girdim ve internet bağlantısının kurulması için bekledim. Bağlanır bağlanmaz e-postalarımı bile kontrol etmeden, Jerry’nin verdiği internet adresini arama çubuğuna yazdım. E-posta geldiyse, Jenna’dan gelmiştir diye düşündüm. Bilgisayarın tüm çocuk emniyet kilitlerini devreye sokmasını bekledim. Annemler o kadar çok filtre yüklemişlerdi ki uygunsuz bir siteye denk gelmek mucize olurdu.

Sayfa yavaşça yüklenirken başlık bas bas bağıırıyordu: SİNESTEZİ DÜNYASINA HOŞ GELDİNİZ! Sitenin daha renkli olmadığına şaşırmışım ki ilk paragrafı okudum: “Tüm sinestezikleri düşünüp bir karara vardık. Bu internet sitesindeki metinlerin siyah olacağını söylemek

isteriz. Harfleri renkli dostlarımız, harflerinin renkleriyle uyuşmayan yazıları okumanın ne kadar sinir bozucu olduğu hakkında şikâyetini dile getirdi. Memnuniyetiniz bizim için çok önemli. Unutmayın ki bir insanın r'si yeşil, ötekininki turkuvaz olabilir!"

Şaşkınlıkla arkama yaslandım. Yalnızca giriş paragrafını okuyarak bile kendimle ilgili bir şey öğrenmiştim! Ne zaman dergideki bir reklam ya da kitap kapağında siyah veya beyaz dışında bir renkle yazılmış bir yazı okusam başıma ağrı girerdi çünkü *yanlış* renkle yazılmış olurlardı. Mümkün oldukça bundan kaçınmaya çalışırdım. Bu insanların grubuna ait hissetmeye başlamıştım bile. Kalbim daha hızlı atmaya başlamıştı ve parmağım sayfayı aşağı kaydırırken titriyordu. Yanımdaki telefon çalışıyordu ama onu ve kırmızı sarmallarını görmezden geldim.

Kendi profilimi oluşturursam diğer sinesteziklere ulaşabileceğimi keşfettim. Genellikle annem ve babam e-posta adresimi kimseye vermemi istemezlerdi ama bu kez sorun edeceklerini sanmıyordum. İsmimi, e-posta adresimi, yaşımlı ve hangi tür sinestezim olduğunu yazdım. İlgi alanlarım ve hobilerim kısmına, "resim yapmak, müzik dinlemek, açık havada olmak ve kedim" yazdım. Bilgilerimi kaydetmek üzereyken annem çalışma odasına girince ondan izin aldım.

Yanıma gelip ekrana baktı.

"Devam et," dedi. "Doktor Weiss bu sitenin güvenilir olduğunu düşünmeseydi sana önermezdi."

"Jerry," diye düzelttim ve odadan çıkmasını bekledim. Hâlâ buradaydı.

"Okuldan bir çocuğun seni aradığını haber vermek için geldim. Tarih projesiyle ilgili konuşmak istiyormuş. Bundan daha yeni haberim oldu."

Dönüp ona baktım. “Bir çocuk mu?” diye sordum. “Roger Carson mı?”

“Evet, Roger Carson. Sesi epey endişeli geliyordu. Telefonu açsan iyi edersin.”

Roger’ı ve gruptaki diğer çocukları ihmal ediyordum. Şu anda kimseyle konuşmak istemiyordum, özellikle de okul hakkında. “Roger’a onu arayacağımı söyleyemez misin?”

“Söyleyebilirim ama söylemeyeceğim,” dedi annem.

İç çekip telefonu açmak için annemin odadan çıkmasını bekledim. “Selam Roger,” dedim hızla. “Pazartesi günü okulda konuşsak olur mu?”

“Henüz bir konu belirlemeyen tek grup olduğumuzu biliyor muydun?” Sorusunu cevaplamama izin vermedi. “Bu hafta bir araya gelmemiz gerekiyor. Tarihten iyi bir not almalıyım.”

Roger konuşurken, profilimi oluşturup sinestezi sanal gerçekliğine gönderdim. Cevap vermemi beklediğini fark ettim.

“Ne zaman istersen görüşelim, bana uyar,” dedim. “Haber vermen yeter.”

“Pazartesiye ne dersin?” diye sordu.

“Bana uyar,” dedim. O sırada indirebileceğim makalelerin başlıklarına göz gezdirdiğim için ona dikkatimi vermiyordum. Jerry haklıydı. Makalelerin çoğu akademik dergilerdendi ve “Çeşitli Algısal Uyarıcı Kaynaklı Sinestetik Çapraz Duyumsal Yöntemler Üzerine İnceleme” gibi uzun başlıkları vardı. Başlığı anlayamazken makaleyi anlamam mümkün değildi. Birden Roger’ın hâlâ konuştuğunu fark ettim.

“Ne dedin?” diye sordum.

“Öğle yemeğinde kafeteryada buluşup konumuzu belirleyebileceğimizi söyledim. Olur mu?”

“Öğle yemeği sırasında mı çalışmak istiyorsun?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Neden olmasın?” diye sordu Roger.

İlkokuldan beri arkadaşlarımdan başka kimseyle öğle yemeği yememiştim. Ve hiç iki erkekle birlikte oturmamıştım. Arka taraflarda bir masa seçersek, kimsenin bunu fark etmeyeceğini düşündüm. “Tamam, olur,” dedim gerçekten sorun etmiyormuş gibi.

Bir makaleye tıkladım, çok fazla sözcük görünce başkasına tıkladım.

Tekrar konuşmaya konsantre oldum ve Roger’ın, “Konu önerilerimizin olduğu listeye, tamam mı?” dediğini duydum.

“Peki,” dedim neyi onayladığımı bilmeyerek. Telefonu kapatıp tüm dikkatimi ekrana verdim. İğneler vücuduna girdiğinde gözlerinin önünde harika renkler ve şekiller belirdiği için akupunktur kliniğine giden bir kadın hakkındaki makaleyi okudum. Başka bir kadın, müzik dinlerken sıcak suyla banyo yapmayı sevdiğini söylüyordu. Banyonun buharının renklere yeni bir boyut kattığını söylemişti. Yaklaşık bir saat sonra yorgun gözlerimi telefona diktim. Telefonu ne zaman kapatmıştım? Roger’la konuşmamız nasıl sonlanmıştı? Omuz silkerek bilgisayarı kapadım. Çok önemli olmamalıydı yoksa hatırlardım. Şu banyo işini bir an önce denemeye karar verdim. Vücuduma iğnelerin batırılması fikri pek hoş gelmiyordu.

Siyah beyaz dünyalarında yaşayan tüm o insanların neler kaçırdıklarından haberleri yoktu.

Sekizinci Bölüm

Pazar sabahı ilk iş bisikletime binip manava gittim. Kasiyerler hâlâ yazarkasalarını hazırlıyorlardı. Billy'yle tanıştığım akşamki kasiyeri görememiştim ama kadın birden koca bir yığın tuvalet kâğıdının arkasından çıkıverdi. Ona doğru hızla ilerleyip omzuna dokundum. Olduğu yerde zıpladı ve elindeki tuvalet kâğıdı havaya uçuverdi. Tuvalet kâğıdını piramit şeklindeki yığına geri koymasına yardımcı oldum.

“Çok özür dilerim,” dedim.

“Size nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu bitkin bir halde.

“Şey, birkaç hafta önce buraya gelmiştim. Muhtemelen beni hatırlamıyorsunuz ama bir kadın vardı...” Bir an aptal gibi hissederek duraksadım. “Ve oğlu... Beş yaşlarındaydı. Onları hatırlayıp hatırlamadığınızı merak ettim. Soyadları Henkle’dı.”

Kadın başını iki yana salladı. “Her gün buraya kaç kişi geliyor biliyor musunuz? Kendi adımı hatırlayabildiğime dua ediyorum.”

“Haklısınız,” dedim umudum yitip giderken. “Yine de teşekkürler.”

O kadar hızlı pedal çevirmiştim ki nefes nefese kaldım. Biksikletimi kaldırımın kenarına bırakıp içeriye koştum. Henüz kimsenin profilimi okuması mümkün olmasa da sabırsızlanıyordum. Posta kutumu açtım ve ekranda “E-postanız var” yazısı belirdi. Jenna’dan iki, Kimberly’den ise bir e-posta gelmişti. Posta adresini bilmediğim birinden daha bir e-posta vardı.

“Yalvarırım aptal saptal bir reklam olmasın,” dedim yüksek sesle, gizemli e-postayı açarken.

SEVGİLİ MIA,

SİNESTEZİ E-POSTA GRUBUNA HOŞ GELDİN!
BEN ADAM DICKSON. ON DÖRT YAŞINDAYIM VE
DOKUZUNCU SINIFA GİDİYORUM. BOSTON’DA YA-
ŞIYORUM. (BEN DE SENİN GİBİ) SESLERİ RENKLİ
DUYUYORUM, RAKAMLARI VE HARFLERİ RENKLİ
GÖRÜYORUM VE TATLARI AZICIK DA OLSA RENKLİ
ALİYORUM. KONUŞMAK İSTERSEN, BANA YAZA-
BİLİRSİN. HA, AÇIK HAVADA OLMAYI BEN DE SE-
VİYORUM VE ŞİİR YAZMAYI DA SEVERİM. GERÇİ
ARKADAŞLARIMA ŞİİR YAZDIĞIMI SÖYLEYEMİ-
YORUM. ARKADAŞ OLURSAK, SANA BUNU SÖY-
LEDİĞİMİ UNUTMAK ZORUNDASIN. CEVABINI
BEKLİYORUM.

ADAM

NOT: KENDİ BİLGİSAYARIN VAR MI? BENİM VAR.

“Neden sırtıyorsun?” dedi Zack içeri girerken. Saçları dikilmişti ve ağzının kenarında diş macunu vardı.

“Hiç,” diye cevapladım mutlu mesut.

Zack bana doğru eğildi. Ekranı kapatamadan açık sayfaya göz attı. “Adam da kim?” diye sordu. “*Erkek arkadaşın mı?*”

“Çık dışarı Zack. Meşgulüm.”

“Olmaz. Bilgisayarı kullanma sırası bende. Dün gece yeterince kullandın.”

“İzleyebileceğin şiddet içerikli bir çizgi film filan yok mu?” diye sordum.

“Çizgi film izlemeyecek kadar büyüğüm.”

“Ne zamandır öylesin?”

“Şu andan itibaren.”

Tartışamayacak kadar keyifliydim, bu yüzden bilgisayarı on dakika içinde kullanabileceğini söyledim. İstemeye istemeye kabul etti ve bir kez daha boş e-posta yanıtlama ekranıyla baş başa kaldım. Adam’a sormak istediğim o kadar çok şey vardı ki... Fakat onu bunaltmak istemiyordum.

SEVGİLİ ADAM,

SICAK KARŞILAMA İÇİN TEŞEKKÜRLER. BİLGİSAYARI AİLECEK KULLANIYORUZ. ÇOK ÜZÜCÜ, BİLİYORUM. RENKLERİM OLDUĞU İÇİN DELİ OLMADIĞIMI VE KÖTÜ BİR HASTALIĞA YAKALANMADIĞIMI YAKIN ZAMANDA ÖĞRENDİM. ŞİKAGO ÜNİVERSİTESİ'NDEN DR. JERRY'DEN SİNESTEZİYLE İLGİLİ PEK ÇOK ŞEY ÖĞRENİYORUM. BU ÇOK HAVALI. TATLARI RENKLİ ALDIĞINI YAZMIŞSIN.

BROKOLİNİN MAVİMSİ TADI OLMASI GİBİ BİR ŞEY
Mİ? YA DA MAVİ RENK, BROKOLİ TADINDA MI?
C/B (CEVABINI BEKLEYECEĞİM).

MIA

NOT: İLK DEFA BİR ERKEĞE E-POSTA GÖNDERİYORUM.

2. NOT: ŞİİR YAZDIĞINI KİMSEYE SÖYLEMEM.

Cesaretimi kaybetmeden e-postayı gönderdim. İnsanlarla e-posta aracılığıyla iletişim kurmak yüz yüze konuşmaktan iyiydi. Yeni bir arkadaş edindiğimi hissediyordum ve bunun için evden çıkmam bile gerekmemişti! Büyükbabamın hayattayken internette tanıştığı ve düzenli olarak yazıştığı yaklaşık elli arkadaşı vardı. Onlarla farklı sohbet odalarında veya kâğıt oyunları oynanan internet sitelerinde tanışmıştı. Bir keresinde bana, “Gençlik gençliğin elinde ziyan oluyor,” demişti ve yaşlılarının bilgisayar kullanmaktan korkmasının büyük talihsizlik olduğunu söyledi. Büyükbabam öldüğünde babam haberi vermek için büyükbabamın tüm arkadaşlarına e-posta göndermek zorunda kalmıştı. Jenna’nın gönderdiği e-postayı açmak üzereydim ki Zack geri gelip sıranın kendisinde olduğunu söyledi. Oturumu kapayıp onu haylazlık planlarıyla baş başa bıraktım. Bir keresinde Zack internette bir anket doldurduğu için evimize bir aylık peynir çeşnili tortilla cipsi gelmişti. Hiç de fena değillerdi.

Odama çıkıp resim yapmaya çalıştım ama aklım başka yerdeydi. Paletimdeki boyaları karıştırmak sadece renkli harflerimi düşündürüyordu. Harflerimi düşününce aklıma

Jerry geldi. Onu düşününce Adam'ı hatırladım. Adam deyince hesabımı bir kez daha kontrol etme isteğiyle doldum. Kendimi *Sineklerin Tanrısı* kitap raporumu yazmaya zorladım. Kitaptaki acımasız çocuklarla kıyaslandığında sınıf arkadaşlarım birdenbire o kadar da kötü görünmemeye başlamıştı.

Biraz temiz hava almaya karar verdim. Mango yine bir yerlerde saklanıyor olmalıydı ve bu kez onu aramak istemiyordum. Hava kuru ve soğuktu, serin bir gündü. Tam da ekim ayının başında olması gerektiği gibiydi. Yağmur yağacağa benzemiyordu. Vadide birileri şöminesini yakmış olmalıydı çünkü kokuyu alabiliyordum. Yabani Çocuk içgüdülerim yönetimi ele geçirmişti ve çayırı koşarak geçip babamın henüz tırmıkladığı bir yığın yaprağa atladım.

“Miyaaavvv!” diye bağırды biri altımdan ve hızla ayağa kalkarken yapraklar ayağımı kaydırды. Kalçamın üzerine sertçe düştüm. Bir yığın yaprağın kıpırdanıp titreyişini izledim ve Mango yaprakların arasından fırladı. Üzerine oturduğum için tüyleri diken diken olmuştu. Bir an baktıktan sonra onu kibarca ittirdim. Yavru bir kedyken köpekmiş gibi davranmaya bayılırdı. Birlikte yuvarlanırken ciyaklar ve miyavlardı. Sonra yine onunla debelenmemi beklerdi. Birkaç dakika sonra sırtüstü yattım ve Mango da göğsüme kıvrılıp yüksek sesle mırlamaya başladı. Büyükbabamın en sevdiği mevsim sonbahardı. Belki de Mango bu yüzden halinden memnun bir şekilde mırıliyordu. Açık mavi gökyüzüne baktım ve Adam'ın nasıl biri olduğunu düşündüm. *Benim* nasıl biri olduğumu düşünüp düşünmediğini de merak ediyordum. Adam'ın on dört yaşındaymış gibi davranan yaşlı bir adam olma ihtimalini düşünüp tedirgin oldum ve içeri girip ona tekrar yazmaya karar verdim.

Mutfak kapısından girerken Mango peşimden geliyordu ama mama kabı ona benden daha cazip geldi. Zack çalışma odasında değildi. Oturum açtım.

SEVGİLİ ADAM,

ON DÖRT YAŞINDA BİR ÇOCUK TAKLİDİ YAPAN
YAŞLI BİR ADAM OLMADIĞINDAN NASIL EMİN
OLACAĞIM? KANITA İHTİYACIM VAR.

MIA

NOT: ADIM NE RENK SENCE? SENİNKİ BİR GREY-
FURTUN İÇİ GİBİ AÇIK SARI (PEMBE GREYFURT
DEĞİL) VE GREYFURTUN KABUĞU GİBİ BİR DO-
KUSU VAR.

Sanırım artık bütün gün burada oturup cevabını bekle-
yebilirdim. Bu içler acısı olurdu. Ama saat başı posta kutumu
kontrol etmekte bir sorun görmüyordum. Ya da yarım saatte bir.
Bu yüzden yarım saatliğine kendimi oyalamayı başardım. Üç
matematik problemi çözdüm (muhtemelen yanlış çözmüştüm)
ve bir kâse mısır gevreği yedim. Yarım saat geçtikten sonra
oturum açtığımda, Jenna ve Kimberly'den gelen e-postaları
hâlâ okumadığımı fark ettim. Hâlâ okumak istemiyordum.

Yarım saat daha geçti. Hâlâ cevap yoktu.

Annem yanıma gelip kileri temizlemeye yardımcı ol-
mamı istedi.

Bir buçuk saat geçti. Hâlâ cevap gelmemiştii. Jenna'dan
gelen e-postaları okudum. Bana geçen hafta söylediklerinin
aynısı yazıyordu.

Babamın helikopteri yıkamasına yardımcı oldum. İşimiz bittikten sonra Zack'le birlikte helikopterde oturmamıza izin verdi. Zack pilot koltuğuna oturup kemerini taktı ve ne yaptığını biliyormuşçasına gösterge panelini kontrol etti. Babama uçuş derslerine ne zaman başlayabileceğini sordu ve babam on yedi yaşına geldiğinde ders alabileceğini söyledi. Zack'in havada olduğunu düşünmek bile ürkütücüydü. Zack *vınnn, vınnn* diye ses çıkarmakla meşguldü. O sırada babam dışarı çıkmamı işaret etti. Pazen gömleğinin yakasını çekiştirdi. Tedirgin olduğu belliydi.

"Her şey yolunda mı baba?"

"Ben de sana bu soruyu soracaktım."

"Benim bir sorunum yok," dedim çabucak. "Neden?"

"Birkaç yaz önce seni gönderdiğimiz gündüz kampındaki yüzme hocasının iribaştan lepestese yükselmene izin vermediği günü hatırlıyor musun?" Başımı salladım ve babamın güneşin altında ne kadar süredir kaldığını merak ettim.

"Bu durumla ilgili ne yaptığımı hatırlıyor musun?"

"Kampa gelip beni lepestes yapmıştın."

"Doğru. Öyle yapmıştım."

Elini helikoptere yasladı; konuşmasına devam etmesini bekledim. Etmeyince sordum: "Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Bana ihtiyaç duyduğunda yanında olacağımı bilmeni istiyorum," dedi.

"Teşekkürler baba. Bunu aklımdan çıkarmayacağım." Daha sonra, havuzun en derin noktasında sağa sola çırpınıp neredeyse başka bir kampçıyı boğacağım için iribaş grubuna geri gönderildiğimi babama söylememeye karar verdim.

İki saat sonra Adam'dan hâlâ e-posta gelmemişti. Hayal kırıklığına uğramamaya gayret ediyordum. Son gönderdi-

ğim e-postanın onu korkutmadığını ümuyordum. Tabii kim olduğu hakkında bana yalan söylemediyse. Sonunda Kimberly'nin gönderdiği e-postayı da okudum. Beden eğitimi dersinde bir çocuğa abayı yakmıştı. Çocuk yedinci sınıf öğrencisiydi ama Kimberly onun yaşından büyük gösterdiğini söylemişti. Kimseye söylemememi de tembihlemişti. Aynı e-postayı Molly'ye, Jenna'ya ve Sara'ya da iletmişti. Söyleyecek başka kim kalmıştı ki?

Akşam yemeğinden sonra son bir kez daha bilgisayarın başına geçtim. İnternet bağlantısı kurulurken güzel enerjiler yollamaya çalıştım. Belki de Beth'ten, cevap yazması için Adam'a büyü yapmasını isteyebilirdim. Çaresizliğim gittikçe büyümeye başlamıştı.

Gönderdiğim güzel enerjiler işe yaramış olmalıydı çünkü Adam'dan tam üç e-posta gelmişti. Üç!

SEVGİLİ MIA,

ÇOK KOMİKSİN. HİÇ DELİ OLDUĞUMU DÜŞÜNMEMİŞTİM ÇÜNKÜ ANNEM DE RENKLİ DUYUYOR. BROKOLİDEN NEFRET EDERİM, BU YÜZDEN HİÇ YEMEDİM. ÇİKOLATADAN BAHSEDEBİLİRİZ AMA. BİR PARÇA ÇİKOLATA YEDİĞİMDE, DİBİNDE YEŞİL ÇİZGİSİ OLAN PEMBE BİR ÜÇGEN GÖRÜRÜM. BU ŞEKİL BİRDEN ÖNÜMDE BELİRİR VE RÜZGÂRDA SALINAN BİR BAYRAĞA BENZER. BİTTER ÇİKOLATA YİYORSAM, PEMBE NEREDEYSE KIRMIZIYA DÖNÜŞÜR. BU YALNIZCA BİRKAÇ YİYECEKTE OLUYOR BU ARADA. YEMEYE DEVAM EDERKEN GÖRÜNTÜ

YAVAŞÇA KAYBOLUR. ÇOK ÇILGINCA, DEĞİL Mİ? BİZ SİNESTEZİKLER DAYANIŞMA İÇİNDE OLMALIYIZ ÇÜNKÜ BİZE BİZDEN BAŞKASININ FAYDASI DOKUNMAZ. BU ARADA JERRY'YLE TANIŞMIŞTIM. İYİ BİRİ.

YAŞLI BİR ADAM, HATTA ADAM OLMADIĞIMA YEMİN EDERİM. SANIRIM GENÇ BİR ADAMIM ÇÜNKÜ ANNEM NE ZAMAN BANA SİNİRLENSE, “KES ŞUNU GENÇ ADAM,” DER. HATTA DÜN GECE SOKAĞA ÇIKMA YASAĞINI ZİLYONUNCU KEZ DELDİĞİM İÇİN BANA BÖYLE SÖYLEDİ.

ADAM

Sokağa çıkma yasağını bu kadar çok deldiğine göre benimkinden çok daha heyecanlı bir hayatı olmalıydı. Bu yasağı delseydim annem bana başka şekillerde hitap ederdi.

İkinci e-postada şunlar yazıyordu:

SEVGİLİ MIA,

NASIL BİRİSİN? SAKIN YANLIŞ ANLAMA. ÖĞRENİRSEM SENİ ZİHNİMDE CANLANDIRMAK DAHA KOLAY OLUR DİYE DÜŞÜNDÜM. ÖNEMLİ DEĞİL. AH, BOŞ VER, UNUT GİTSİN. BU E-POSTAYI SİLECE...

Üçüncü e-postada ise şunlar yazıyordu:

SEVGİLİ MIA,

SON YAZDIĞIM E-POSTAYI SİLMEK İSTEMİŞTİM. YANLIŞ TUŞA BASMIŞIM. OF. NASIL GÖRÜNDÜĞÜN GERÇEKTEN ÖNEMLİ DEĞİL. AMA, TAMAM, SANA BİRAZ KENDİMDEN BAHSEDEYİM. SIRADAN BİRİYİM. ORTALAMA BOYDA, ORTALAMA KİLODA, KAHVERENGİ GÖZLÜ VE UYANDIĞIMDA GERÇEKTEN KÖTÜ GÖRÜNEN KOYU RENK, KIVIRCIK SAÇLI BİRİYİM. AMA BENİ İSTEDİĞİN GİBİ HAYAL EDEBİLİRSİN. TABİİ BEN SENİN İÇİN ÖYLE YAPMAM. AH, BOŞ VER!

(HER ZAMAN BU KADAR SAÇMALAMAYAN) ADAM

Çok gergindim ve Kimberly'nin her yeni çocuğa abayı yaktığında böyle hissedip hissetmediğini merak ediyordum. Gerçi ben Adam'a abayı yakmamıştım. Yani daha onu tanımıyordum bile! Ama daha önce hiçbir erkekten e-posta almamıştım. Annemin çalışma odasının kapısının kapalı olduğundan emin olmak için başımı çevirdim ve sonra yazmaya başladım.

SEVGİLİ (SAÇMALAMAYAN) ADAM,

NEREDEN BAŞLASAM BİLEMİYORUM. ŞU YEMEK/RENK DURUMU KULAĞA ÇOK HAVALI GELİYOR. KISKANDIM! BELKİ BEN DE BİR ŞEYLER GÖRMEYE BAŞLAYANA KADAR ÇİKOLATA YEMELİYİM! BENİ ZİHNİNDE CANLANDIRABİLMEN İÇİN

SÖYLÜYORUM: BENİM DE SAÇLARIM KAHVERENGİ,
DALGALI VE AÇIK KONUŞMAK GEREKİRSE ZA-
MAN ZAMAN DAĞINIK. GÖZLERİM YEŞİL. KISA
BOYLUYUM. BİR KERESİNDE BÜYÜKBABAM, “O
KADAR ZAYIFSIN Kİ İKİ YAĞMUR DAMLASININ
ARASINA SIĞABİLİRSİN,” DEMİŞTİ. AMA BU ÇOK
UZUN ZAMAN ÖNCEYDİ. NORMAL OLMAYI HİÇ
İSTEDİN Mİ? BEN DERSLERİMDEN KALACAĞIM!
GERÇİ HEPSİNDEN DEĞİL AMA BİRİ BİLE YETERLİ!
MIA (NOT: SENCE JERRY, PAUL NEWMAN’IN GENÇ-
LİĞİNE BENZİYOR MU? ANNEM BENZETTİ DE!)

Bu gecelik bilgisayarı kapatacaktım ki annem içeri sert
anne yüz ifadesiyle girdi.

“Dün gece arayan şu Roger adlı çocuk ne istiyormuş?”
diye sordu.

“Tarih dersi projesinde aynı gruptayız,” dedim cevabımın
onu tatmin etmesini umarak. Odadan çıkmayı denesem de
kapının önünden çekilmedi.

“Neymiş bu tarih dersi projesi?” diye sordu dudaklarını
büzerek.

“Söyledim ya,” diye ısrar ettim. “Biliyorsun, Amerikan
tarihinde Amerikalıların utandığı bir olay üzerine.”

Başını iki yana salladı.

“Şu notumuzun yarısını belirleyecek ödev?”

Tekrar başını iki yana salladı.

“Of,” dedim. “Peki, işte projemiz o. İyi geceler.”

“Dur bakalım,” dedi kolunu uzatıp yolumu keserken. “Son zamanlarda aklın başında değilmiş gibi görünüyor. Bazen çatı üstüne düşecek olsa farkına varmayacağından endişeleniyorum. Matematik öğretmenin birkaç gün sonra gelecek ve buna hazırlıklı olman gerekiyor. Belki de bu sorunu kökten çözecek bir doktor bulmalıyız.”

Ona korkuyla baktım. Artık daha fazla doktor görmeye tahammülüm yoktu. Özellikle de “sorunu kökten çözecek” bir doktoru.

“Şu Roger denen çocuğun telefonda sesi epey kaygılı geliyordu,” diye devam etti. “Umarım ödevle ilgilenmek yerine bilgisayarda takıl...”

“Anne,” diyerek sözünü kestim, “her şey kontrolüm altında. Endişelenme.” Onu kenara itip geçtim ve odama yöneldim. Merdivenleri çıkarken kendi kendime tekrar ettim: *Kontrolüm altında. Kontrolüm altında.* Gözlerimi dolaptan çıkardığım resim ödevime diktim. Karen ödevime bakarak Kandinsky’nin tarzını iyi özümlediğimi ama kompozisyonda aşırıya kaçtığımı söylemişti. Tek yaptığım gördüğüm şeyi resmetmekti. Resmi dolaba geri koydum ve kendimi Adam’ın resimle ilgili ne düşüneceğini merak ederken buldum. Matematik kitabımı açıp kapadım. Acaba Adam matematiği seviyor muydu?

Sabah Zack ve Jenna’yla birlikte titreye titreye okul servisini bekledik.

“Bu hafta yeni bir şoför olduğumu duydum,” diye açıkladı Zack.

“Harika,” diye sızlandı Jenna. “En son yeni bir şoförümüz olduğunda ikinci derse yetişebilmiştik.”

“Bu kötü mü?” diye sordum.

“Bu arada Mia,” dedi Jenna ellerini ısıtmak için ovuştururken. “Dün beni araman gerekiyordu. Sanmıştım ki...” Zack’e bakıp fısıldamaya başladı: “SO görevimiz yok muydu?”

Fısıldayarak cevapladım: “Var mıydı?”

Beni kenara çekti. “Aşk iksiri?” diye hızla cevap verdi ve sonra bahsettikleri hakkında hiçbir fikrim olmadığını görünce gözlerini devirdi.

“Ablanın büyü malzemelerinden biraz alıp Kimberly için bir aşk iksiri yapacaktık!”

“Şu beğendiği yedinci sınıftaki çocuk için mi?” diye sordum. “Bu hafta sonu onunla ilgili gönderdiği e-postayı okumuştum.”

“Hafta boyunca öğle yemeklerinde bundan bahsettik. Hiç dinlemedin mi?” Dinlediğimi iddia edecektim ama ikimiz de doğru olmadığını biliyorduk.

Küvette müzik dinleme deneyini yapmayı planlamama rağmen, “Bu akşam yaparız o zaman, tamam mı?” diye söz verdim. Jenna’nın bana daha fazla kızmasını istemiyordum.

“Peki madem,” diye mırıldandı. “Ama iksirin neden hazır olmadığını Kimberly’ye sen anlatacaksın.”

Servis gelip de durağımızda durduğunda binmeye can atıyordum.

Öğle yemeğinde Kimberly'ye haberi verirken omzuma birinin sertçe dokunduğunu hissettim. Arkamı döndüğümde Roger olduğunu gördüm. Pek mutlu görünmüyordu.

“Evet?” dedim. Masamda oturanlar bizi izliyordu. Sara dışında tabii, o her zamanki gibi burnunu bir kitaba gömmüştü.

“Öğle yemeğini birlikte yememiz gerekiyordu,” dedi. Dişlerini gıcırdatarak gülümsüyordu. Kimberly ıslık çaldı ve Roger'ın yüzü kızardı.

“Tarih projesi,” dedi Roger. “Hatırlıyor musun?”

Bir an düşündüm. “Bir şeyi unuttuğumu hatırlıyorum. Bu sayılır mı?”

Eğleniyormuş gibi görünmüyordu. “Artık gidip proje üzerine çalışabilir miyiz lütfen?” Kafeteryanın sonundaki masaları işaret etti. “Herkes seni bekliyor.” Döndü ve ayaklarını sürüye sürüye yürüdü. Geçen ay beden eğitimi dersinde bileğini incittiğini hatırladım. Bakın, her şeyi unutmuyordum işte.

“Sana çok kızmış sanırım,” dedi Jenna.

“Haydi ya, nereden anladın?” diye sordum.

“Kulaklarının ucu bile kızarmış,” diye cevapladı. “Onu ekecek miydin?” Bu cümlenin arkasında, “Dün beni de ektiğin gibi,” iması olduğunu biliyordum.

Yarısını yediğim sandvicimi yemek poşetime koydum ve sinirlenmeye başladığımı hissettim. “Ekseydim ne olacaktı?”

Sara başını kitabından kaldırdı. “Bu epey sorumsuzca olurdu Mia,” dedi.

“Harika,” dedim sandalyemi ittirerek. “Neler yaşadığımı anlayabileceğinizi sanmıyorum. Okul ödevleri şu anda

önceliğim olmadığı için üzgünüm. Hatta ikinci önceliğim olmadığı için.”

Eşyalarımı alıp Roger’ın masasına giderken, Kimberly’nin Jenna’ya ne sorunum olduğunu sorduğunu duydum. Sanki problemi olan bir tek *benmişim* gibi.

Grubumun yanına oturup isteksizce gülümsedim. Kimse bana gülümsemedi ama en azından Roger bana doğru başını salladı. Jonah ve Laura tartışıyorlardı. Çikolatalı sütümden bir yudum alıp dinledim.

“Atom bombasının atılması sayılmaz bence. Ne de olsa savaş sırasında olmuş,” dedi Jonah, gözlerine düşen uzun saçlarını eliyle düzeltirken. Saçı o kadar uzundu ki bir kız gibi örebilirdi. “Ayrıca köleliğin yanı sıra herkes bu konuyu seçecek.”

Bir çatal çikolatalı keki yuttuktan sonra, “Peki bilindik bir konu seçmenin nesi var?” dedi Laura. Oturduğum yerden kekin diş tellerine yapıştığını görebiliyordum. “Bu, araştırma sürecini kolaylaştırır, öyle değil mi?”

“Projemizin benzersiz olmasını istiyorum,” dedi Jonah. “Böylece daha iyi bir not alırız. Rosenberg’ler olmaz mı?”

“Kim?” diye sordu Laura. Kim olduklarını ben de bilmiyordum.

“1950’lerde hükümet onları ajan olmakla suçlamış ve idam etmiş,” dedi Jonah. Heyecanlı heyecanlı konuşurken saçları sallanıyordu. “İlk kez evli bir çift idam edilmiş. Ayrıca ilk kez Amerikan vatandaşları barış döneminde ajanlık yüzünden idam edilmiş. Epey tartışmalı bir konu.”

“Gerçekten ajanlar mıydı?” diye sordu Laura.

“Bir komploya kurban gitmiş olmaları mümkün,” diye cevapladı Jonah. “Sanırım hükümet onları ibret olsun diye idam etti. Bu harika bir proje konusu olur.”

“Dur bir dakika,” dedi Roger hevesle. “Ne yapacağımızı biliyorum. Mia da biliyor.”

Çikolatalı süt neredeyse boğazımda kalacaktı. “Biliyor muyum?”

“Beşinci sınıfta resim dersi için yaptığın köle gemisi modelini hatırlıyor musun?”

“Roger, köleliği çoktan eledik,” dedi Jonah. “Rosenberg’lerin nesi varmış?”

“Bir şeyi yok,” diye hızla cevapladı Roger. “Ama bence çoğu insan bu kölelik hikâyesini bilmiyor.”

“Buradaki hiç kimse de Rosenberg’lerle ilgili bir şey bilmiyordu,” diye mırıldandı Jonah sodasını içerken.

“Yaptığım köle gemisini onca zaman sonra nasıl hatırladın?” diye sordum.

Roger omuz silkti. “Çok iyi olduğunu düşünmüştüm. Suda yüzüyordu.”

Hatırası beni gülümsetti. “Sadece on saniye yüzdü. Sonra parçalarına ayrılmıştı ve kâğıt hamuru, resim odasındaki lavabonun gider deliğini bir ay boyunca tıkamıştı.”

“Bu köle gemisini benzersiz kılan şey nedir?” diye sordu Laura. Dış tellerine kek yapıştığını söylememek için kendimi zor tuttum.

Roger, “Bu özel bir köle gemisi,” diye cevapladı sabırsızlanarak. “Resim hocamız anlatmıştı. Hatırlıyor musun Mia?”

Tarih en sevdiğim ders olduğu için hatırlıyordum. Herkes bilgi vermemi beklediği için sırtımı dikleştirdim. “Batı Afrika’dan gelen insan dolu köle gemisinden bahsetmişti.

Kendilerine ‘İbo’⁵ adını vermişler.” Bir an durdum, tarihle özdeşleştirdiğim renkleri zihnimde canlandırdım. Renkleri rakamlara çevirdim ve ortaya 1803 yılı çıktı. “Gemi, 1803’te Amerika’ya varmış ve gemidekiler köle olmaktansa ölmeyi yeğlemişler. Bu yüzden ilahiler söyleyerek doğruca suya yürümüşler. Çoğu boğulmuş ve köle tüccarları deliye dönmüş.”

“Ee, ne düşünüyorsunuz?” diye sordu Roger herkese dikkatle bakarak.

İlk konuşan Jonah oldu. “Neden daha önce bundan habirimiz olmadı?”

Roger omuz silkti. “Bilmiyorum. Belki de doğru öğretmenlere denk gelmemişsinizdir.”

Laura plastik çatalını tabağında kalan keke batırırken, “Bence harika,” dedi.

“Proje konumuz bu olsun,” dedi Jonah.

Roger sanki tüm bunlar benim fikrimmişçesine yüzü sevinçle parlayarak bana baktı. Tek yaptığım hikâyeyi hatırlamaktı. “Tamam o zaman,” dedi boş yemek poşetini buruştururken. “İş bölümü yapmak için haftaya evimde buluşabiliriz. Çarşamba dışında her gün uygun, o gün ayak bileğime akupunktur yaptıracağım.”

İnternet sitesinde akupunktur yaptıran kadın hakkında okuduklarım birden aklıma geldi. Akupunktur harika bir şeymiş gibi anlatmıştı. Sinestezisi yüzünden duyularının canlandığını söylemişti. Belki bana da böyle olurdu. Salı günü okuldan sonra Roger’ın evinde buluşmaya karar verdik. Beth’in beni alması gerekiyordu. Kesin sevinçten çığına

5 Nijerya’nın güneydoğusundaki etnik grup. (ç.n.)

dönecekti. Laura ve Jonah iş bölümü hakkında tartışmaya başladı, ben de Roger'a birkaç soru sormaya karar verdim.

“Canın acıyor mu?” diye sordum. “Sana uzun iğneler batırmıyorlar mı?”

“Batırmanın yanı sıra bazen döndürüyorlar veya iğne uçlarına elektrik akımı bağlıyorlar. Biraz rahatsız edici ama gerçekten acımıyor. Neden sordun?”

Beynimdeki çarklar dönmeye başlamıştı. Acımıyorsa ben de deneyebilirdim. Niyetim araştırma yapmaktı, öyle değil mi? O kadının gördüğünün bir kısmını da görsem, o görüntüyü sonsuza dek hatırlardım. Yapacağım resimlerin harika olacağından emindim.

Roger'ın ismimi söylediğini duydum ama sesi çok uzaktan geliyor gibiydi. Tek düşünebildiğim kadının bahsettiği renklerdi.

“Mia!” dedi Roger yüksek sesle. Önümde ellerini sallıyordu. “Sana bir soru sordum.”

Tam o sırada ders zili çaldı. Kesekâğıdımı çöpe fırlattım ve Roger'ın hâlâ yanımda olduğunu gördüm.

“Efendim?”

“Akupunkturu neden merak ettiğini sormuştum.”

“Sebebi yok,” dedim. Bu akşam iyi bir sebep bulmam gerektiğini aklımın bir köşesine yazdım.

“Tamam,” dedi okul çantasını omzuna atarak. Arkasını dönüp, “Görüşürüz,” dedi. Cevap beklemeden aksayarak kafeteryadan çıktı. Matematik dersine yalnız girdim. “Gün bitmiş olsaydı keşke,” diye düşünüyordum. Sınıfa vardığımda tahtanın önünde başlarını iki yana sallayarak duran bir grup öğrenci gördüm. Tahtaya büyük harflerle BUGÜN SINAV VAR yazılmıştı. Öğretmen sınıfa girip geçen hafta öğrendi-

ğimiz basit cebir formüllerine göz atmak için iki dakikamız olduğunu söyledi.

İçimden ilk geçen tuvalete saklanmak oldu ama o zaman kesin dersten kalırdım. Sınava girersem geçer not alabilirdim. Hızla sırama geçip matematik kitabımı açtım. Biraz dikkat etseydim formülleri ezberlemem yeterli olurdu. Kalem çıkarmak için elimi okul çantama soktum ve parmaklarım resim dersinde kullandığım keçeli kalemlere gitti. Onları çantamdan çıkardım; aklıma bir fikir gelmişti. Daha önce hiç kopya çekmemiştim ama bir matematik sınavından daha kalamazdım. Bu çok utanç verici olurdu. Yaz okuluna gitmek felaketim olurdu. Yalnızca bir dakikam kalmıştı ve keçeli kalemlerin kapaklarını hızla çıkarıp kot pantolonuma gökkuşağı çizmeye başladım. Gerçi bu gerçek bir gökkuşağı değildi. Renkler, denklemdaki harfleri simgeliyordu. Bordo x 'i, gri y 'yi, açık mavi ise z 'yi simgeliyordu. Sarı a 'yı, kahverengi b 'yi ve kırmızı c 'yi simgeliyordu. Bu işe yarayacaktı. Tek yapmam gereken renkleri doğru sıralamaktı böylece bir bakışta formülü bulabilirdim.

Yirmi dakika sonra sınav sona erdi ve öğretmenimiz masasında sınav kâğıtlarını okudu. Bizimse matematik kitaplarımızdaki bir sonraki konuyu okumamız gerekiyordu ama öğretmenime kaçamak bakışlar atmaktan kendimi alamıyordum. Sınavları okumayı tamamladığında ayağa kalkıp kâğıtları dağıttı.

“Aferin Mia,” dedi kâğıdımı sırama yavaşça bırakırken. Arkamda oturan çocuğun yanına gitmeden önce bir an durdu.

Sonunda büyük, ayçiçeği sarısı bir not alabilmiştim. Kendimle o kadar gurur duyuyordum ki utanmak aklıma bile gelmedi.

Dokuzuncu Bölüm

“Haydi ama Beth başka insanlar da banyoyu kullanmak zorunda. Servisi kaçırsak bizi okula sen götürmek zorunda kalacaksın.” Zack yanımdaki duvara umursamazca yaslanmışken banyo kapısını yumrukluyordum. “Bir saattir içeridesin.”

“Tüylerimi alıyorum!” diye bağırdı. “Kendimi kesmemi mi istiyorsun?”

“Bunu cevaplamamı gerçekten istiyor musun?” dedim.

Bir dakika sonra kapı açıldı ve Zack benden önce davrandı.

“Reflekslerin üzerinde çalışsan iyi edersin,” dedi Beth yanımdan geçip giderken. Başına havlu sarmıştı.

Tek çocuk olmanın gerçekten ama gerçekten güzel olabileceğini düşündüğüm anlardan biriydi. Artık duş almaya vaktim yoktu; bu yüzden Adam’ın akupunktur hakkında yazdığım e-postaya cevap yazıp yazmadığını kontrol edebilirdim. Giyinip hızla aşağı indim.

SEVGİLİ MIA,

AKUPUNKTUR HARİKA BİR FİKİR! İYİ BİR
YALANCI SEMPTOM ARIYORSAN, SANA KULAK
AĞRISINI ÖNERMEME İZİN VER. SİNESTEZİMİ

GELİŞTİRMEK İÇİN TEK YAPTIĞIM ŞEY BİR NOEL GÜNÜ YUMURTA VE SÜTTEN YAPILAN İÇKİYLE SARHOŞ OLMAK OLDU. GERÇİ DERSİMİ ALDIM. ONDAN SONRAKİ BEŞ SAAT BOYUNCA TEK GÖRDÜĞÜM KLOZETTİ. NE OLURSA OLSUN KESİNLİKLE GİTMELİSİN, ANNE BABANIN ARKASINDAN İŞ ÇEVİRMEK ZORUNDA KALSAN BİLE. İSTERSEN SANA SAHTE BİR DOKTOR RAPORU HAZIRLAYA BİLİRİM.

HABERİNİ BEKLİYORUM.

ADAM

Sahte doktor raporu biraz abartılı geldi ama annem ve babam gitmeme asla izin vermezlerdi. Adam’a yazabildiğim için çok şanslıydım; yalnızca o anladığı için değil, ailemdaki herkesle aram kötü olduğu için. Daha dün Zack, kelime sınavına çalışmasına yardımcı olamayacak kadar meşgul olduğumu söylediğimde ona üstünlük tasladığımı söylemişti. Ben de ona belki ama belki beynimin ondan gerçekten de üstün olabileceğini ve gördüğüm renklerin evrimin ileri bir safhası olduğunu söyledim. O da muhtemelen bir tür gelişmemişlik örneği olduğumu söyledi ve şimdi de Kayıp Halka olduğumu söylüyordu. Pek komik olduğunu söyleyemem.

Annem küçük çalışma odasından çıkarken, “Mia,” diye seslendi. “Telefonun var.”

E-postayı hızla sildim, annemin odasına koşup telefonu aldım. “Jerry arıyor,” dedi. Ne istediğini bilmiyordum ama

telefondakinin kopya çektiğim için arayan matematik öğretmenim olmadığına sevindim. “Alo,” dedim.

“Selam Mia. Annen okula gitmek üzere olduğunu söyledi, o yüzden hızla anlatayım. Bir grup sinesteziği Şükran Günü’nde bir araya getirmek için fonumuz geldi. Grup tartışmaları yapacağız ve aslında birbirinizden pek çok şey öğreneceksiniz. Şanslılardan birisin, ne de olsa buraya birkaç saat uzakta yaşıyorsun. Katılmak ister misin?”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Kesinlikle evet!”

“Güzel. Telefonu annene geri ver de ona detaylardan bahsedeyim.”

“Tamam,” dedim. “Şey, sinestezik olduğunu düşündüğüm birini daha yanımda getirebilir miyim? Adı Billy Henkle.”

“Tabii ki. Anne babasının benimle iletişime geçmesini sağlarsın.”

“Ailesine nasıl ulaşacağımı bilmiyorum,” dedim.

“Ama soyadını biliyorsun, değil mi? Fihriste baksana.”

Nasıl olmuştu da bunu daha önce düşünememiştim? Anneme telefonu uzatırken kendimi tam bir aptal gibi hissediyordum.

“Billy de kim?” diye sordu annem ahizeyi eliyle kapatırken.

“Sonra anlatırım.”

“Erkek arkadaşlarının sayısını aklımda tutamıyorum,” dedi.

“Ne?”

Jerry’nin söylediklerini not ederken eliyle gitmemi işaret etti. Beklerken komodinin altındaki fihristi çıkardım. H’leri tararken, bu şehirde veya civar şehirlerde yaşayan bir Henkle bulamadım. Okunuşunu aklıma gelen her şekilde aradım

ama şansım yaver gitmedi. Annem telefonu kapatana kadar iyice eskimiş halının karşısına geçtim.

“Erkek arkadaşlarım mı?” diye tekrarladım.

“Utanma,” dedi. “Kardeşin bahsetti.”

“Ne dedi?”

“Servisi kaçıracaksın,” dedi komodinin üstündeki saate bakarak. “Unutma, okuldan sonra matematik hocan gelecek.”

“Anne, lütfen ama. Erkek arkadaşım filan yok.”

“Roger ve Adam’a ne demeli?” diye sorup kıkırdadı. “Ne kadar hızlı büyüyorsunuz.”

“Roger mı?” diye tekrarladım dişlerimi sıkarak. “O sadece okuldan bir çocuk ve Adam’la daha yüz yüze bile gelmedim. Zack’i geberteceğim.”

Annemin odasından hızla çıktım, okul eşyalarımı alıp sokağın karşısındaki durağa koşturdum. Roger ve Adam’la ilgili uydurduklarından anladığım kadarıyla Zack bana çok kızgın olmalıydı. Bu, Beth’in yapabileceği bir şeydi, Zack’in değil. Roger’ın ismini bildiğinin bile farkında değildim.

Ben durağa varır varmaz servis geldi. Servise binerken Zack’e ters ters baktım ve sonra gidip Jenna’nın yanına oturdum. Şimdilerde aramızda bir tuhaflık vardı; sanki hâlâ en yakın arkadaştık ama bir farklılık vardı. Bunu onun da fark edip etmediğini bilmiyordum. Şu anda partisini planlamakla meşguldü. Süsleme seçimleri için heyecanlanıyor gibi davranmaya çalışsam da epey zordu. Zihnim çok daha önemli şeylerle doluydu. Ona Adam’dan bahsedecektim ama bana fırsat vermedi.

Jenna okuldan eve dönerken de partiden bahsediyordu ve hocam geleceği için doğruca eve gitmekten memnundum. Okul çantamı servisin merdivenlerine fırlatırken tanıdık olmayan

bir sesin, “Endişelenmeyin Bayan Winchell. Göreceksiniz, Mia başarılı olacak,” dediğini duydum.

Koridorda parmak uçlarımda ilerledim ve başımı mutfağa uzattım. Annem on sekiz yaşlarında bir kızla masada oturuyordu. Kızın uzun, düz, kahverengi saçları ortadan ikiye ayrılmıştı ve yeşil, parıldayan gözleri vardı. Yüzünde kocaman bir gülümseme, üzerindeyse göğüs dekoltesi bir tişört vardı.

“Mia, işte öğretmenin Samantha.”

“Selam,” dedim. Bu kızdan başka türde bir canlı gibi hissediyordum kendimi.

“Sizi baş başa bırakayım da derse başlayın,” dedi annem çıkarken. “İyi eğlenceler.”

“Eğleneceğiz, Bayan Winchell,” dedi Samantha. Fazla neşeliydi.

Sandalyesinin yanına bir sandalye çekip oturmamı işaret etti. Kâğıt, kalem ve ders kitabını çoktan hazırladığını gördüm. Samantha konuşmaya başladığında Jenna’nın parti hakkında konuşmasını dinlemeyi diledim. “Şimdi Mia,” dedi heyecanla, “öyle görünmese bile matematik de bir kavramdır. Matematiksel bir denklem, bir sayıya varana kadar başka sayıları kullanmanı ister. Sayılar nicelikleri simgeler. Sana matematik problemlerine farklı yaklaşmayı öğreteceğim. Bir bakıma denklemleri ayrıntılarıyla açıklayacağız, ta ki sen uzanıp onları elinle tutabilecekmiş gibi hissedene kadar. Harika bir fikir, değil mi?” Neredeyse kendinden geçmişti.

Onun kadar coşkulu olmak isterdim ama artık matematikte yaşadığım zorluk eskisi kadar önemli gelmiyordu. Ne de olsa son sınavımdan yüksek not almıştım. Ama Samantha bana yardımcı olmaya o kadar hevesliydi ki, “Evet, gerçekten de harika fikir,” deyip matematiğe teslim oldum. Dersin yarısında Zack eve geldi ve mutfağa paldır küldür girdi.

“Ah, pardon,” dedi yarı yolda durup bize bakarak. “Misafirimizin olduğunu bilmiyordum.”

İç çektim. “Samantha, bu erkek kardeşim Zack.”

“Tanıştığıma memnun oldum,” dedi Samantha elini uzatarak.

Zack öyle büyülenmiş gibi bakıyordu ki Samantha’nın elini sıkarken öpeceğinden korktum. Birkaç dakika daha mutfakta takılıp kendine ilk defa bu kadar uzun sürede fıstık ezmeli ve marmelatlı sandviç yaptı. Bu sırada bir gözü Samantha’daydı. Zack ne zaman kızları beğenmeye başlamıştı?

Yavaşça geri geri mutfaktan çıktı. Gözü hâlâ Samantha’daydı ve tuhaf bir şekilde gülümsüyordu. Samantha ya bunu fark etmemişti ya da ilgiye alışıktı. İki saat sonra pili bitmişti, bense o kadar odaklanmanın sonunda kendimi patlayacak gibi hissediyordum. Onu kapıya kadar geçirdim ve karanlık odadan gelen sesleri kontrol etmeye gittim. Beth ve Zack tek ayak üzerinde dengede durmaya çalışıyorlardı. Diğer ayaklarını başlarının üstüne kaldırmışlardı. Gözleri kapalıydı.

“Burnundan nefes al, nefesini tut ve ağzından ver,” dedi Beth, alçak ve sakinleştirici bir sesle. Büyülenmiş bir halde izliyordum. Zack birden dengesini kaybetti, devrilirken neredeyse Beth’i de beraberinde götürüyordu.

Zack yerden bana bakıp, “Ee, ne düşünüyorsun?” diye sordu. “Yoga kıyafetleri yakışmış, değil mi?”

Geçen sene beden eğitimi dersinde giydiği şortu ve tişörtü giymişti. Erkek arkadaş hikâyesini uydurduğu için ona hâlâ kızgındım.

“Aslında çok aptal görünüyorsun,” dedim hınçla.

Ayağa kalkarken, “Kayıp Halka,” diye mırıldandı.

Oradan hızla uzaklaşırken, “Ne o, kıskandın mı?” diye tersledim.

“Boş ver Zack,” dedi Beth kollarını iki yana açarken. “Negatifliğiyle dengeni bozmasına izin verme. Haydi, bir sonraki duruşa geçelim.”

Arka kapı açıldı ve oda pizza kokusuyla doldu. Babam akşam yemeği için almış olmalıydı. Beth ve Zack kendilerini esnetedursunlar, onlardan önce mutfağa vardım. Babam annemi getirmek için yukarı çıkınca istediğim pizzayla baş başa kalabildim. Bir saniye sonra Beth ile Zack geldi ve ikisi de farklı kutulardan birer dilim aldılar.

“Yoga acıktırıyor herhalde,” dedim.

“Denemeden bilemezsin,” dedi Beth ağzı dolu. “Oldukça rahatlatıcı ve dengeni bulmanı sağlıyor.”

“Ben yeterince dengeli ve sakinim zaten,” dedim sücuklu pizzadan bir dilim alırken.

“Hah!” dedi Zack.

“Son günlerde ne derdin var senin?” diye sordum. “Neden anneme iki erkek arkadaşım olduğunu söyledin?”

“*Senin* ne zamandan beri iki erkek arkadaşın var?” diye sordu Beth gözlerini kısıp bakarak.

“Hiçbir zaman olmadı,” dedim Zack’e hiddetle dönerek.

“Senden intikam almak için söyledim,” dedi bir dilim almak için uzanırken.

“Neyin intikamı?”

“Bilmem.”

“Çok güzel.”

Annemlerin aşağı indiğini duyunca hep birlikte yemek yeme isteğimi birden yitirdim.

“Her neyse. Size afiyet olsun.” Tabağıma bir dilim daha pizza alıp mutfaktan çıktım.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu babam onlara koridorda rastladığımda. “Seni gün boyunca görmedim.”

“Beth bu sabah banyoyu işgal ettiği için banyo yapmaya çıkıyorum,” dedim. “Hem pek iyi hissetmiyorum.” Bir bakıma doğru söylemiştim. Herkesten sıkılmışım.

“Tamam,” dedi babam, sesinden hayal kırıklığına uğradığı anlaşılıyordu. “Belki sonra sohbet etmeye gelirsin.”

“Olabilir,” dedim merdivenleri ikişer ikişer çıkarken.

Odama varana kadar pizzayı bitirdim ve tabağı Mango’nun ilaç şişesinin yanına bıraktım. Başını yataktan kaldırıp uykulu bir şekilde miyavladı. Yanına oturup bir lokomotif gibi mırılayana ve mango renkli soluğu havayı doldurana kadar çenesinin altını kaşıdım. Bir patisini uzatıp eşofman üstümün ipine vurdu.

Taşınabilir radyomu yanıma aldım ve Mango peşimden banyoya geldi. Dertop olup yatılacak bir yer bulana kadar banyo paspasında dolaştı. Küvetin kenarında oturmanın tehlikelerini, geçtiğimiz kış içine düştüğü için babam onu fön makinesiyle kuruttuğunda öğrenmişti. Kadının buharda gördüğü şekilleri görmek için aynı ortamı yarattım. Sıcak suyu sonuna kadar açtım. Suç Ortağım olmadan, banyo deneyimin son malzemesini almak için Beth’in odasına tek başıma gizlice girmem gerekiyordu. Buharı içeride tutmak için kapıyı arkamdan kapadım, omzumun üstünden arkaya iki kez baktım ve sonra Jenna’nın merdivenlerin başında benim için gözcülük yaptığını hayal ettim. Beth’in o kadar çok mumu vardı ki... Kitaplığında duran kısa, kalın, sarı mumu seçip konsol çekmecesinden bir kutu kibrit aldım. Zack sekiz yaşında ateşle oynama evresin-

deyken neredeyse sol kulağını yaktığı için odalarımızda kibrit saklamamız yasaktı. Aslında Beth annemlerden mumlarını yakmasını istemeliydi. Ama kibritleri saklamasaydı, şu anda kullanacak kibrit bulamazdım.

Hızla banyoya gittim ve oluşan sisi gördüğüme sevindim. Küvet neredeyse ağzına kadar dolmuştu, Mango'nun üzerinden atlayıp musluk vanalarını hızla döndürdüm. Banyoyu su basarsa annemlerin ne düşüneceğini merak ettim. Kıyafetlerimi katlayıp kenara koydum, mumu yakıp klasik müzik çalan bir radyo kanalını açtım. Işığı kapayınca mumun buharı aydınlatışına hayran kaldım. Müziğin tüm renkleri anında daha fazla boyut kazandı. Nasıl olduysa buhar onları üç boyutlu yapmıştı. Çok güzeldi! Kemanlar yüzlerce parlak altın sarısı ışık, kornolar yeşil küpler halindeyken, davullar açık deniz mavisiydi. Uzanıp onları tutabilirmişim gibi hissediyordum. Sonunda odanın ortasında durmak yerine küvette olmam gerektiğini hatırladım. Su gerçekten sıcaktı, bu yüzden yavaşça girdim. Sudan hâlâ buhar yükseliyordu ve renklerin akışını izliyordum. Kendimi evrenin dokusunun bir parçası gibi hissettim: hava, su, müzik, renkler, şekiller ve tam ortada ben. Bunu daha yeni keşfedebildiğime inanmıyordum. Resim yapma isteğiyle doldum. Şarkı söylemek istedim. Bu his bana altıncı sınıfta gökevine yaptığımız okul gezisini hatırlattı. Ama bu sefer lazer ışığı şovu bana aitti.

Sonunda su soğudu, Zack'le Beth'in kapıya vurmalarını önemsemediğim için suyu boşaltmayı ağırdan aldım ve havluyla kurulandım. Su gider gitmez, Mango küvete zıplayıp gider deliğini yalamaya başladı.

"Bu iğrenç, Mango," dedim onu derhal dışarı çıkararak.

Bıyıklarındaki suyu silkelenerek attı. Bana göz kırptığına yemin edebilirdim. Radyo ile mumu lavabonun altındaki tuvalet

kâğıdı rulolarının arkasına sakladım. Banyodan çıkar çıkmaz Zack hızla içeri girip kapıyı kilitledi. Odama giderken geçen gün anneme ödevimle ilgili yalan söyledikten sonra üç iyilik yapmadığımı fark ettim. Bir Katolik olmamama rağmen, Meryem Ana'ya dua ettim, Mango'ya ilacını verip aklıma başka bir şey gelmediği için bir kez daha Meryem Ana'ya dua ettim.

Bir haftalık ertelemeden sonra, pazar sabahı tek bir amaç için uyandım: Roger'ı arayacak ve akupunktur randevusu alacaktım. Akupunkturun her gece yaptığım banyolardan daha etkili olabileceğini hayal edemiyordum. Keşfetmek için sabırsızlanıyordum. Saatlerim 10.00'u gösterdiğinde numaray ı çevirdim. Telefonu genç bir kız açtı ve Roger'ı istedim.

“Siz kimsiniz?” diye sordu kız kuşkuyla.

“Ben Mia,” dedim. “Roger’la aynı okula gidiyorum.”

“Roger!” O kadar yüksek sesle bağırdı ki yerimden zıpladım. “Kız arkadaşın Mia arıyor!”

“Mia kız arkadaşım değil,” diye tısladı Roger arkadan. Ahizeyi kız kardeşinin elinden çekip alışı nı duydum.

“Kusura bakma,” diye mırıldandı. Yüzünün kızardığını hayal edebiliyordum. “Beni uyuz ediyor.”

“Sorun değil,” dedim. “Erkek kardeşimle tanışmalı. Ortak yönleri var.”

“Proje için mi aradın?”

“İı, şey, evet,” diye kekeledim. “Proje için.”

“Araştıracığın şeylerle ilgili sorun mu yaşıyorsun?”

Ibo halkının dini inançlarını araştırmam gerekiyordu. Hâlâ başlamamıştım ama bunu ona söyleyemezdim.

“Salı günü buluşmadan önce araştırmamı bitireceğim,” dedim kendimden emin bir şekilde. Zihnimdeki takvimin yapraklarını pazartesi akşamına çevirdim ve ödevi o zamana kadar bitirmek için not aldım.

Telefonun öbür ucunda sessizlik hâkimdi. “Ne için aradın peki?”

“Şey,” dedim yavaşça. “Çarşamba öğleden sonra akupunktur seansına gidiyorsun, değil mi?”

“Genellikle. Niçin sordun?”

Derin bir nefes aldım. “Beni de götürebilir misin? Senden sonraki randevu saatini alırım ve sonra annen beni eve bırakabilir.” Cevabını beklerken nefesimi tuttum.

Acı veren uzun bir sessizlikten sonra, “Aslında olabilir. Ama neden gitmen gerekiyor?” diye sordu.

Şimdi sessiz kalma sırası bendeydi. Ben cevap vermeden, “Tamam, özel bir şeyse bana söylemek zorunda değilsin,” dedi.

“Yoo, özel değil,” dedim hızla. “Kulağımdaki ağrı geçmiyor da.” Bu bana bile yalan gibi geliyordu.

“Ah,” dedi. “Şey, o zaman yarın telefon numarasını getirebilirim.”

“Benim için arayamaz mısın?”

“Şey, sanırım arayabilirim.”

İçim rahatlamıştı. “Peki ya annen? Beni eve getirebilir mi sence?”

“Neden getirmesin ki?” dedi. “Haber alır almaz sana randevuyla ilgili bilgi veririm.”

Teşekkür edip telefonu hızla kapadım. Roger’ın yalan söylediğini anladığımı düşündüm ve neden yalan söylediğini sandığımı merak ettim. Sınıfta bana adının ne renk olduğunu sormayan tek kişiydi. Adı bir patlıcanın kabuğu gibi koyu

mordu. Veterinerin muayenehanesinde karşılaştığımız günü de hiç konuşmamıştık. Sanki aramızda dile getirilmemiş bir anlaşma vardı.

Jenna haftalardır beni evine davet ediyordu. Ben de kalın kıyafetler giyip yapışkanlı bir kâğıda annelere not yazdım. Tam kâğıdı buzdolabına yapıştıracaktım ki koridorun ucundan sesler gelmeye başladı.

“Jerry’nin ne düşündüğü umurumda değil,” dedi babam alet kutusunu çarpıp kapatarak. “Olanlar hoşuma gitmiyor.”

Elimde kâğıtla hareket etmeden durdum.

“Bu bir süreç,” diye cevapladı annem sakince. “Kim olduğunu keşfetmeye çalışıyor sadece.”

“Ama notlarında düzelme yok,” diye belirtti. “Karnesi de bir aya kalmadan gelecek.”

“Yakın zamanda matematik sınavından iyi not aldı,” dedi annem.

“Öyle mi? Haberim yoktu.”

Sınavı göstermeyi unutmuş muydum? Belli ki unutmuştum.

“Gerçi biraz tuhaf,” diyerek düşünceye daldı annem. “O sınava Samantha’yla çalışmadan girdi.”

Kılımlı kıpırdatmıyordum; ön kapıya ilerlediklerini duydum. Babam cevap verdi ama fırının sesinden söylediklerini duyamadım. Ön kapı kapandı ve evde yalnız kaldım. Notu buzdolabına yapıştırırken ellerim titriyordu. Yukarı çıkıp küvette kendimi kaybetmek istesem de Jenna’yı bir kez daha yüzüstü bırakamazdım. Bir süreç, ha?! Arka kapıyı açarken, dostluk bilekliğim kapı mandalına takıldı ve ipi koptu. Derin bir iç çekerek, Jenna fark etmesin diye uçlarını birleştirdim. Belki de bunları takmayacak kadar büyümüştük.

Onuncu Bölüm

Jenna ön kapıyı açarken, “Beni ektiğini düşündüm,” dedi.

“Seni sebepsiz yere hiç ekmedim,” dedim ceketimi çıkarıp ona uzatırken. Neyse ki banyonun çekiciliği gündelik hayatımı aksatacak kadar güçlü değildi. Jenna’yla aramızda tuhaf bir elektrik vardı.

Ceketimi asmaya tenezzül bile etmeyip dolabın içine fırlatırken, “Beni görmezden geliyorsun,” dedi.

“Şu anda yanımdayım, değil mi?”

“Bilmiyorum,” dedi. “Bir hayalsindir belki. Dur bakayım.” Uzanıp kolumu çimdikledi. Hem de epey sertçe.

“Ay!” diye bağırdım geri çekilirken.

“Tamam, gerçeksin. Babam pankek yapıyor. Aç mısın?”

“Açlıktan ölüyorum,” dedim kolumu okşarken. “Sonra bilgisayarında bir araştırma yapmam gerekecek. Sorun olmaz, değil mi?”

Mutfğa girmeden durdu. “Renklerle ilgili mi?”

“Hayır değil,” dedim kendimi savunur gibi. “Tarih projem için. Zack’le bilgisayar için daha fazla tartışmak istemiyorum.”

“Tamam o zaman,” dedi. Bay Davis mutfakta yabancısınli pankeklerini çeviriyordu. Tanımadığım bir kadının

masada oturduğunu görünce durdum. Bu kadının Jenna'nım akrabası olmadığını biliyordum çünkü hepsiyle tanışmıştım.

"Mia," dedi Jenna ciddi bir sesle, "bu Rebecca. Babamın arkadaşı."

Şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim zoraki bir biçimde.

"Ben de," diye cevapladı Rebecca gırtlaktan gelen bir sesle. Kulağa seksi gelmesi gerekiyordu herhalde ama genzi tıkalıymış gibi konuşuyordu. Hem pazar sabahı kim bu kadar makyaj yapardı ki? Jenna'ya mor mini sırt çantasını o hediye etmiş olmalıydı.

Sonra kimse tek kelime etmedi. Jenna'nın babası, "Ee Mia, dünyaca ünlü pankeklerimi tatmaya hazır mısınız?" diyerek sessizliği bozdu.

"Ah, elbette," diye cevapladım Rebecca'nın karşısındaki sandalyeye oturarak. Jenna'ya bakıp duruyordum ama o bir haftadır yemek yememiş gibi çatal çatal pankek yemekle meşguldü.

"Bir süredir seni buralarda göremedik Mia," dedi Bay Davis tavadan bir pankeki tabağına dikkatle koyarken. "Yeni bir erkek arkadaşın mı var?"

"Baba!" diye sızlandı Jenna.

"Hayır yok!" dedim öfkeyle. Rebecca tebessüm ediyordu ve bu da yalan söylediğimi düşündüğünü gösteriyordu. Onu kesinlikle sevmediğime karar verdim.

Bay Davis masada bize katılırken, "CIA tarafından işe alındığını ve bir süredir gizli bir görev için başka bir ülkede olduğunu biliyordum," dedi.

Başımı bir kez daha iki yana salladım, pankekleri yemeye girişip Jenna'ya yetiştim.

“Uzaylılar tarafından mı kaçırıldın?”

“Hayır,” diye cevapladım. Ağzım doluydu ve gözlerimi tabağıma dikmişim.

“Takılıyorum sadece,” dedi sonunda. “Ne yaptığını biliyorum, Jenna birkaç hafta önce bana söyledi.”

“Öyle mi?” dedim Jenna’ya bakarak. Yemeye devam ediyordu. Yavaşlamazsa boğulacaktı.

Rebecca ne yapacağımızı sorana kadar sessizce yemeye devam ettik. Tam sorusunu cevaplayacaktım ki Jenna birden ayağa kalkıp, “Özel bir planımız yok. Haydi Mia, gidelim,” dedi.

Bay Davis ve Rebecca birbirlerine baktılar. Jenna’ya yetişmeye çalıştım ama mutfağı yarılamıştı bile.

Merdivenlerden çıkıp odasına giderken, “Kabalık ettin,” diye fısıldadım.

“N’olmuş?” dedi. “Pazar günleri aileyle geçirilir, sen de ailedensin bu arada. Buraya pazar sabahları gelmemeli. Bana sorarsan kaba davranan o.”

Jenna’nın yatağına uzandık ve Jenna konuyu değiştirdi. “Ee, son zamanlarda neler oluyor? Çoğu zaman kendi dünyandasın.”

Ben de ona son zamanlarda tek umursadığı şeyin kendi partisi olduğunu söyleyecektim ama bir kez daha kavga etmek istemedim. Son zamanlarda hayatımda neler olduğunu merak ediyorsa, bana da anlatmak düşerdi. Bent kapağı açıldı. Ona Adam’ın e-postalarından ve akupunkturdan bahsettim. Hatta yaptığım banyoları ve yaklaşan toplantıyı bile anlattım. Gözünü tavandan ayırmadan sabırla dinledi.

Hemen sonra, “Vay be, amma meşgulmüşsün,” dedi.

“Ee, ne düşünüyorsun?” diye sordum dirseğime yaslanarak. “Çok havalı, değil mi?”

“Evet, kulağa havalı geliyor. Ama hâlâ tam olarak anlayamadım.”

“Haklısın,” dedim çiçekli yorganının gevşemiş iplerini çekerken. “Üzgünüm.”

“Sence bu öğrenebileceğim bir şey mi?” diye sordu, yastığını yastığına yaslariken. “Hafızam iyidir. Harflerin renklerini ezberleyebileceğimden eminim.”

“Öyle olmuyor işte,” dedim temkinli konuşmaya dikkat ederek. “Bu doğuştan gelen bir yetenek.”

“Yani bu bende olamayacak bir özellik.” Uzun bir duraksamadan sonra, “Şu katılacağın büyük toplantı ne zaman?” diye sordu.

“Şükran Günü’nden sonraki hafta sonu.”

Hemen yataktan kalktı. “Ama o cumartesi akşamı partim var!”

Unuttuğumu anlamasın diye, “Biliyorum,” dedim çabucak. Belki de *gerçekten* kötü bir arkadaştım! “Toplantı öğleden sonra bitecek. Zamanında buraya geleceğim.”

“Hazırlanmama yardımcı olacak mısınız?”

“Elbette!”

Bana masasından bir tükenmez kalem ve kâğıt verdi. “İyi o zaman. Haydi davetli listesi çıkaralım.”

Jenna’nın babası kapıyı tıklatıp ondan aşağı inmesini rica ettiğinde henüz altı isim yazabilmişim.

“Neden?” diye sordu yüksek sesle.

“Sadece bir dakikanı alacak,” dedi babası sertçe.

Jenna homurdanıp ayaklarını sürüye sürüye kapıya gitti. Bilgisayar masasına geçip internete girdim. Ekranda Ibo

halkıyla ilgili pek çok kaynağın bulunduğu bir liste belirdi. Kaynakları daha sonra inceleyebilmek için listenin çıktısını aldım. Pazar günü ödev yapmak yasaklanmalıydı.

Jenna içeri girip kapıyı çarparak kapadı.

“Eyvah,” dedim. Son zamanlarda Jenna’yı böyle kızgın görmemiştim. Annesi öldüğü zaman bile kızgın değil üzgündü. Ben olsam tüm dünyaya karşı öfkeli olurum ama Jenna öyle biri değil. En azından öyle biri değildi.

Jenna babasının sesini taklit ederek, “Rebecca’ya daha kibar davranman gerek,” dedi. “Rebecca onu sevmediğin için kendisini kötü hissediyor,” diye devam etti. “Sanki Rebecca’nın ne hissettiği umurumdaymış gibi!” Kendini yatağına sırtüstü bıraktı; hayal kırıklığıyla dolu gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Yanına oturup kolunu okşadım.

“Neden bana ondan bahsetmedin?” diye sordum. “Ne zamandır birlikteler?”

Jenna burnunu çekti. “Altı haftadır sanırım. Ayrılacaklarını umduğum için sana söylemedim. Onsuz her şey yolunda gidiyordu.”

“Rebecca babanın ilk kız arkadaşı,” dedim. “Bu, onunla evleneceği anlamına gelmiyor.”

“Evlenmese iyi olur,” dedi dehşete kapılarak.

Doğum günü listesini elime aldım. “Haydi devam edelim. Beden eğitimi dersindeki o kızı çağırmak istiyor musun? Hani şu Amerikan ruhuna aykırı olduğu için üniforma giymeyi reddeden kız?”

“Umurumda değil,” dedi neşesiz bir ses tonuyla.

“Ama o kızı seversin.”

“Aptal parti de umurumda değil,” diye tersledi ve kâğıdı elimden alıp havaya attı. “Eve gitsen iyi olur.”

“Neden?”

“Yalnız kalmak istiyorum.”

“Emin misin?” diye sordum. “SO görevine gidip Rebecca’nın el çantasındaki makyaj malzemelerini eritebiliriz. Ocak hâlâ yeterince sıcak olmalı.”

“Güzel bir teklif ama bugün canım yapmak istemiyor,” diye yanıtladı odasının kapısını benim için açık tutarken. Bilgisayar çıktılarımı alıp peşinden gittim. Ben merdivenden inene kadar Jenna çoktan ceketimi dolaptan çıkarmıştı.

Haftalardır ilk kez onu görmeye gitmişim ve o da beni evinden kovuyordu. “Yarın durakta görüşürüz, tamam mı Jenna?”

Sefil bir halde başını sallayıp kapıyı ardımdan kapadı. Bir adım atmıştım ki Jenna kapıyı yeniden açtı.

“Bekle,” dedi. “Annen, annemin benim için hazırladığı doğum günü hediyesini bu sene daha erken verebilir mi sence?”

Büyük, ahşap kapı aralığında dururken o kadar ufak ve mutsuz görünüyordu ki ona sarılmak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim.

“Ona soracağım,” diye söz verdim.

“Fikrimi değiştirdim. Boş ver,” dedi.

“Emin misin?”

“Evet,” dedi ve kapıyı bu kez açmamak üzere kapadı. Bir dakika daha orada durdum ve sonra yavaşça eve yürüdüm.

Evde kimse yoktu ve içerisi çok sessizdi. En azından yalnızdım ve kimseyle kavgaya girmeyecektim. Annemin çalışma odasına geçip internette Ibo kaynaklarına baktım. Onlara aynı zamanda Igbo da dendiğini ve Igbo’ların öldükten sonra tanrıların, ruhlarını Afrika’ya göndereceğine inandıklarını

öğrendim. Bu yüzden kendilerini suda boğuyorlarmış, evlerine dönmek için...

Telefonun çalmasıyla ürktüm. Ibo'lardan uzaklaşıp telefonu cevapladım.

"Mia orada mı?" diye sordu bir çocuk.

"Mia benim," dedim tereddüt ederek. Bu sesi tanıyıp tanımadığımı düşündüm.

"Ben Adam."

"Adam mı?" diye sordum oturduğum sandalyede dikleşerek. "Numaramı nasıl buldun?"

"Doktor Weiss, yani Jerry verdi. Umarım senin için sorun değildir."

"Hayır, sorun değil," diye cevapladım. Telefonu tutan elim gitgide terliyordu. "Jerry'yle neden konuştun peki?"

"Beni arayıp büyük toplantıya çağırdı."

"Ama Boston'da yaşıyorsun."

"Biliyorum," dedi Adam heyecanla. "Ama onunla daha önce de çalıştık ve orada kalabileceğim akrabalarım olduğunu biliyor. Sonunda tanışacağız."

Birdenbire utandım. "Öyle görünüyor."

Tam o sırada başka biri telefonu açtı. Yalnız olduğum için bizim evden biri olmadığını biliyordum. Bizim evden biri olmasa iyi olurdu! Bu zamana kadar izlediğim tüm korku filmlerinden hatırladığım görüntüler zihnime üşüştü ve neredeyse telefonu elimden düşürecektim.

Bir kadın, "Adam, bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor," deyince rahatladım. Kalp atışlarım normale döndü.

"Bir saniye anne," dedi Adam. Konuşmaya devam etmeden önce annesinin telefonu kapamasını bekledik. "O zaman birkaç hafta sonra görüşürüz."

“Sanırım görüşeceğiz,” diye cevap verdim. Daha zekice bir şey söylemeyi dilerdim.

Telefonu kapadık ve ayaklarımda bir yay varmış gibi sandalyeden fırladım. Birden bu konuşmayı kutlamak için Mango’ya sarılma hissiyle doldum. Evi aradım ama saklanmakta başarılıydı. Sonunda yatmadan önce ortaya çıktı. Sincaplardan intikam alarak yoğun bir gün geçirmiş olmalıydı çünkü yorgun görünüyordu. Her sene hava soğumaya başladığında sincaplar yazın gömdükleri fındıkların güvende olduğundan emin olmak için hep birlikte ortaya çıkarlardı. Geçen sene bu zamanlar, Mango sincaplardan daha ufaktı ve sincaplar da onu arka bahçede kovalardı. Eminim bu sene onlara bahçenin gerçek sahibinin kim olduğunu gösteriyordu. Pelüş Tweety’siyle onu eğlendirmeye çalıştım ama o yuvarlanıp mırıladı. İlacını çiğnemedi yuttu ve battaniyesinin yerine yastığının üstünde uykuya daldı. Mango renkli hırıltıları beni uyutmadı ve sonunda onu her zamanki yerine, yatağın ayakucuna koydum.

Sabah alarmım çaldığında Mango’yu pencere pervazında bir sonraki saldırısını planlarken buldum. Ben yataktan çıkana kadar Zack kapımı açıp başını uzattı.

“Ee, nasıl görünüyorsun?”

“Efendim?”

“Kulaklarıma baksana!” dedi başını iki yana çevirerek.

“Ah, doğru ya. Bugün Cadılar Bayramı! Güzel görünüyorlar. Çok doğal.” Zack altı yaşından beri her sene Spock kılığına girerdi. Ona kimsenin artık orijinal *Uzay Yolu*’nu izlemediğini söylesem de beni dinlemiyordu. Neyse ki kostümünün diğer parçaları artık küçük geldiği için bu sene yalnızca kulakları takmıştı. Cadılar Bayramı’nın en sevdiğim

tatil olduğu zamanları hatırladım. O günleri unutmuştum. Sanırım büyüyordum.

Kahvaltıda babamla sohbet etmenin iyi olacağını düşün-
düm. Böylece benim için endişelenmeyecekti. Ona Mango'nun
bu sene sincapları kovaladığını düşündüğümü söyledim.

“Ölü sincap temizlemek istemiyorum,” dedi ev yapımı
elma reçelli kızarmış ekmeğini ısıırken. Ekmeğinden düşen
kırıntıların ve kırıntıları elinde toplayan annemin kızgın
bakışlarının farkında bile değildi.

“Aslında Mango onları öldürmüyor,” dedi Zack. Kolu
mısır gevreği kutusuna sıkışmıştı. “Sadece onları korkutup
ağaçlara kovalıyor.”

“Kediler de ağaçlara tırmanabilir,” diye hatırlattı babam.

“Mango'nun bir ağaca en son tırmandığı zamanı hatırlıyor musunuz?” diye sordum.

“Ben hatırlıyorum,” dedi annem. “Bence itfaiye hâlâ
hatırlayıp gülüyordu.”

“Tam olarak ne söylemişlerdi?” diye sordu Zack anneme.
Aslında ne söylediklerini gayet iyi biliyordu. Bu, dinlemekten
hiç bıkmadığı bir hikâyeydi.

“‘Hanımefendi, hiç ağaçta bir kedi iskeleti gördünüz
mü?’ demişlerdi.”

Üçü kahkahalara boğulduysa da o gün benim için önem-
liydi. Mango ağacın kaygan kabuğundan kayarak aşağı inerken
çok korkmuştu ve titriyordu. O zamanlar küçüktü. Eşofma-
nımın kıvrımlarına sokulup yatmıştı ve sakinleşene kadar
onu okşamıştım. Bana ilk defa o zaman ihtiyaç duymuştu.

Beth içeri girdiğinde kahvaltı sona ermişti ve anneme
beyaz eşofman üstünü kırmızı olanıyla birlikte yıkadığı için

bağırdı çünkü beyaz eşofman üstü artık pembeydi. Okula giderken ne giyecekti?

“Cadılar Bayramı kostümü giyebilirsin,” diye önerdi Zack. “Bende fazla kulak var.”

“Anne!” diye feryat etti Beth.

Zack durağa koşmadan önce Beth’e bir Vulkan selamı⁶ çaktı. Bu hareket Beth’in pek hoşuna gitmedi.

O öğlen tarih dersinin yapıldığı sınıfa Roger’dan önce vardım. Kapının dışında, parmaklarımı soğuk metal kilide sabırsızca vurarak bekledim. Acele etmezse ders zili çalacaktı.

Bayan Morris sınıfa girerken yanımdan geçti. “Bize katılacak mısınız Bayan Winchell?”

Peşinden gitmekten başka çarem yoktu. Zil çalar çalmaz Roger sınıfa girip masasına geçti. Arkasına bakmasını umarak gözlerimi başına diktim. Fısıldayamayacağım kadar uzağımdaydı ve sınıfta en son not alışverişi yapıldığında, Bayan Morris bulduğu notu panoya asmıştı.

Bu elli dakika o kadar uzun gelmişti ki Roger’ı ayağa kalkamadan sırasında sıkıştırdım. Üstüne atılmak üzereydim ki elini kaldırıp beni durdurdu.

“Sen sormadan söyleyeyim, cevabım evet. Annem çarşamba günü okul sonrasına randevu aldı. Bu akşam anneni arayacak.”

“Ah, öyle mi?” dedim önemsemiyormuş gibi görünerek.

“Sorun yok, değil mi?” diye sordu sınıftan çıkarken. “Annenin bundan haberi var, değil mi?”

6 *Uzay Yolu* filmlerinde Mr. Spock’la özdeşleşen el hareketi. Uzun yaşamı simgeler. (ç.n.)

“Tabii ki var,” diye cevapladım. “Yani biliyor gibi.” Sonra, “Tamam, hayır, bilmiyor,” dedim.

“Neden annene söylemedin?”

“Şey, akupunktura inanmıyor da.”

Koridorda yürürken Roger bana yan yan bakıyordu. “Gerçekten, neden ona söylemedin?”

Durdum ve “Bak, özelse, anlatmak zorunda olmadığımı söylemiştin ya. Anlatmak istemiyorum işte. Neden annene, annemden izin aldığımı söylemiyorsun?” dedim.

“Sanırım söyleyebilirim,” dedi Roger. Bu pek hoşuna gitmemişti. “Ama ödemeyi nasıl yapacaksın?”

Bunu düşünmemiştim işte. “Kenarda biraz param var,” dedim. “Harçlıklarımdan filan biriktirmiştim.”

“Tamam,” dedi. “Madem senin için bu kadar önemli.”

“Öyle,” dedim elimden geldiğince gücümü toplayarak. Ona teşekkür etme fırsatı bulamadan yanımdan aksayarak uzaklaştı.

Bugün matematik dersinde bir sınav daha olacaktık. Sanırım Samantha’nın öğrettiği metotları kullanmayı deneyebilirdim ama zahmetli geldi. Ne de olsa, keçeli kalemlerim yanımdaydı ve pek de kopya çekiyormuşum gibi hissetmiyordum. Bugün kot pantolon giymediğim için spor ayakkabımın tabanım kullandım.

Eve vardığımda annem ön bahçeye teleskopunu yerleştiriyordu. Bu gece gezegenler aynı hizaya gelecekti. Haftalardır bundan bahsediyordu. Onun suyuna gitmek niyetindeydim. Böylece çarşamba günü okuldan sonra eve gelmeme sebebimi sorgulamayacaktı.

“Mia, bu akşam ben burada çalışırken yemeği hazırlar mısın? Salatayı yaptım, tek yapman gereken makarnayı hazırlamak.”

“Tabii anne,” dedim. “Sorun değil, yaparım.” Onun etrafından dolanıp ön kapıya yürüdüm.

“Hey, Mia,” dedi sırtı bana dönük halde. “Bugünkü matematik sınavın nasıl geçti?”

Elim kapı kolunda kalakaldım. “İyiydi,” dedim nefesimi tutarak.

“Harika,” dedi. “Seninle gurur duyuyorum.”

Tekrar nefes almak için kapının ardımdan kapanmasını bekledim. Planım öğleden sonra ortalarda görünmemekti. Annem dışarıda olduğu için şeker toplayan çocuklara şekerleme vermek için bana ihtiyacı olmayacaktı. Ibo raporuma çalıştım ve pencereden cadı, itfaiyeci, gelin ve canavar kılığına girmiş çocukları izledim. Yaşamın ne kadar karmaşık olduğu hakkında fikirleri yoktu. Saat altıda yemeği pişirdim. Kimse teşekkür etmedi. Hızla yediler ve sonra yıldızları izleyen annemi izlemek için dışarı çıktılar. Kimse ortalığı toplamama yardım etmedi. Süngerin suyunu lavaboya sırkarken aklımdan tek bir şey geçiyordu: *Çarşamba günü daha çabuk gelemez mi?*

Roger'ın evi okulun yanındaydı ve salı günü dördümüz birlikte evine yürüdük. Roger bizi mutfığa yönlendirdi ve ahşap masaya geçmemizi söyledi.

“Ah, köpeğiniz mi var?” diye sordu Laura. Büyük, gümüş mama kabına neredeyse takılıp düşecekti. Kabın yanında biftek şeklinde, ses çıkaran bir oyuncak vardı. “Çünkü tüylü hayvanlara alerjim var. Kollarımda ve bacaklarımda kızarıklıklar çıkıyor.”

Roger buzdolabının kapağını yavaşça kapatıp masaya dört kutu gazoz koydu. Başını iki yana salladı. “Hayır, köpeğimiz yok. Endişelenmene gerek yok.”

Laura gözlerini yerdeki mama kabına dikti ve sonra sorgular gibi bana baktı. Sanırım Roger’ın ailesi ölen köpeklerinin eşyalarını vermeye hazır değildi. Roger’la toplantının yarısına kadar göz göze gelemedim. Kimsenin Ibo’larla ilgili söyleyecek bir şeyi kalmadığında bodrumdaki televizyon odasına gidip video izledik. Beth beni saat beşte almaya geldi. Arkadaşı Courtney yanında olduğu için arkada oturmak zorunda kaldım. İkisi de beni umursamadılar ve neredeyse yedi ay sonra gerçekleşecek baloda giyecekleri kıyafetler hakkında gevezelik etmeye başladılar. Benimle konuşmadıklarına şükrediyordum, böylece elbiselerini önemsiyor gibi yapmama gerek kalmamıştı. Yemekte dün pişirdiklerimden artakalanları yedik ve yine kimse bana teşekkür etmedi.

Çarşamba günü zil çalmadan sıramdan kalkmıştım. Planladığımız gibi Roger beni dolabımın önünde bekliyordu. Huzursuz görünüyordu. Kitaplarımı dolabıma tıkıp çantamı aldım. Bana rahat kıyafetler giymemi söylediği için bulabilmişim en bol pantolonu ve eşofman üstünü giymiştim. Sanki üstümde pijamalarım vardı.

Carson’ların minivanına bindim. Araba hâlâ biraz köpek kokuyordu. Akupunktur uzmanına giderken Roger’la pek konuşmadık. Gerçi bu sorun olmadı çünkü Bayan Carson hepimizin yerine konuşuyordu. Tek yapmam gereken arada bir “Ah?” ve “Hı hı,” demekti. Roger’ın annesi bizi

muayenehanenin önünde indirip arabayı park etmeye gitti. Kapıyı açarken küçük bir zil çaldı; bekleme odası çok sıcak ve davetkârdı. Vanilya tütsüsü kokusunu hemen tanıdım çünkü son zamanlarda Beth de tütsü yakıyordu. Duvarda vücuda iğnelerin gireceği yerleri gösteren bir tablo vardı. Biraz korkmuştum.

“İçeri girmem gerek,” dedi Roger. “Oturup form doldur.” Boş danışma masasındaki kâğıt altlığını işaret etti.

“Tamam,” dedim altlığa uzanırken. Roger kapısı açık odalardan birine girerken, bekleme salonunun ortasında kalakaldım.

“İyi misin?” diye sordu yavaşça dönerek.

“Hı hı,” diye cevapladım. “İyiyim.”

“Acımayacak,” dedi. “Endişelenmene gerek yok.”

“Endişeli değilim.”

“O halde neden kalakaldın?”

“Bir sebebi yok.”

O sırada doktor gelip Roger’ı odaya yönlendirdi. Altmış yaşlarındaydı ve büyükannemin son zamanlarındaki haline benziyordu. Bu biraz daha iyi hissetmemi sağlamıştı. Ne de olsa büyükannem canımı yakmazdı.

Kapı arkalarından kapandı ve bir an bekleme salonunda yalnız kaldım. O an gerçekten gitmeyi düşündüm. Belki de bu iyi bir fikir değildi. Tam o sırada Bayan Carson bu küçük şehirde araba park edilebilecek yeterince yer olmadığından yakınarak içeri girdi. Dışarıdan gelen serin esinti beni biraz olsun kendime getirdi. Oturup formu doldurmaya başladım. Tüm soruları cevaplamak bir saatimi alırdı. Neden burada olduğum sorusunu yanıtlamak için sayfanın sonuna geçtim. “İki kulağım da ağrı var,” yazdım. Bayan Carson alterna-

tif tıp dergisine benzeyen bir derginin sayfalarını sessizce karıştırıyordu. Bu kadar hızlı okuması mümkün değildi. On beş dakika kadar sonra Roger muayenehaneden eskisinden daha az aksayarak çıktı.

“Sıra sende,” dedi.

İsteksizce gülümsedim ve yerimi ona verdim. Muayenehaneye yürüyüp içeriye baktım. Oda çok küçüktü; ortada uzun muayenehane masası ve duvarlarda raflar vardı.

“İçeri girin, içeri girin,” dedi akupunktur uzmanı eliyle işaret ederek. “Isırmam.”

Odaya adım atıp kapıyı kapadım. “Özür dilerim. Doktorların yanında rahat olamıyorum sanırım.”

Yanındaki masaya hafifçe vurunca masanın kenarına oturdum. “Adım Faith ve daha iyi hissedeceksen söyleyeyim, gerçek bir doktor değilim.”

“Değil misiniz?” dedim şaşkınlıkla.

Başını iki yana sallayıp çizelgemi incelerken konuşmaya devam etti. “Akupunktur tedavisi konusunda uzmanım. Doktorlar vücudun işleyişi üzerine anatomi çalışırlar ya...”

Başımı salladım.

“Bu da ona benziyor. Vücudun tüm enerji merkezlerinin nerede kesiştiğini biliyorum ve ne zaman düzgün akışta olmadıklarını anlayabiliyorum. İşte iğneleri nereye batırmam ve nasıl döndürmem gerektiğini de bu şekilde biliyorum. Anlatabildim mi?”

Anladığımı söylesem de tüm bu söyledikleri çok tuhaf geliyordu. Enerji akışıyla ilgili bu konuşma bana Beth’in yogasını hatırlattı. Beth’in onaylayacağı bir şey yaptığıma inanamıyordum! Faith bana uzanmamı ve ilk seansımızda

iğneleri yalnızca on dakika vücudumda bırakacağını söyledi. Neye benzediklerini görmemek için gözlerimi kapadım.

“İyi yaptın,” dedi kibarca. “Gözlerini kapat ve rahat la. Bana güvenmeyeceksin de kime güveneceksin?” İsminin anlamına yaptığı göndermeye güldü. Tebessüm etmeye çalışsam da çok gergindim. Dudaklarım seğiriyordu.

“Kulak ağrılarını anlatabilir misin?”

Ne söyleyeceğimi hiç düşünmediğim için kalp atışlarım hızlandı. “Şey, iki kulağımın da ortasında ağrı var. Genellikle sabahları oluyor.” Bu yalanım için üç iyilikten fazlasını yapmam gerekecekti!

Düşünceli bir şekilde başını salladı. “Bugün sadece altı iğne kullanacağım. İki iğne ayak bileklerine, iki iğne kalçalarına ve iki iğne de kulaklarının üst kısmına batıracağım.”

Kendime burada ne aradığımı sordum. Buradan kibarca nasıl çıkabileceğimi düşünürken önce sol ayak bileğimde sonra da sağ ayak bileğimde bir çimdik hissettim. Çimdik hissi geçmeyince gözlerimi hafifçe açıp aşağıya baktım. Ayak bileklerime uzun iğneler batırılmıştı! Faith şimdi kalçalarımın iğne batıracaktı. Gözlerimi tekrar sıkıca kapadım.

“Nasıl oluyor da kanamıyor?” diye sordum kalçalarımın iğneleri batırırken. İğnelerin neye benzediğini düşünmeye çalıştım.

“Delikler o kadar ince ki iğneleri çıkardıktan sonra deri kanamadan kapanıyor. Bazen küçük bir damara gelirse, birkaç damla kan gelebiliyor veya küçük morluklar oluşabiliyor.” Bu soruyu cevaplamaya alışkın olmalıydı. “Ama genelde olmaz.”

Biraz sersemlemeye başladım. Gözlerimin önünde küçük, gri toplar uçuşuyordu. Faith sağ kulağıma düşen saçlarımı kaldırdı. Kıkırdağa giren iğneyi duyabiliyordum. Küçük, gri

toplar parlak gümüş rengine döndü. Ardından grilerin arasına sarı topar karıştı. Diğer kulağıma iğne girince, soldan görüş alanıma rengârenk misketlere benzeyen minik baloncuklar girdi, yüzümün ortasına hareket edip görüş alanımdan çıktı. Daha önce müzik dinlemeden hiç renkli şekiller görmemiştim. Bunu yapabildiğime inanamıyordum! Şimdi baloncuklar dalgalanıyor, inanılmaz renklere dönüşüyorlardı.

Daha fazla içimde tutamayarak, “Ahhh,” diye bağırdım. “Vay canına...”

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Faith.

Cevap vermeye çalışsam da dikkatimi görüntülerden alamıyordum. Faith’in sesi çok uzaktan geliyor gibiydi. Bir şekilde, “Hı hı,” diyebildim. Deli olduğumu düşünmesin diye gülümsememi bastırmaya çalıştım. Makalesinde baloncuklar gördüğünü söyleyen kadın bunun hakkını vermemişti. Benim gördüklerimi görmüş olamazdı.

“Şimdiki tedaviden memnunsan, bir sonraki seansta iğnelerle elektrik akımı kullanabilirim,” dedi.

Başımı salladım. İğnenin batışını da odada yalnız olmadığımı hissettiğim gibi belli belirsiz hissediyordum. Tek önemsedığım önümdeki görüntüydü.

Sonra birdenbire hepsi ortadan kayboldu. Faith son iğneyi çıkardıktan sonra iğne batırdığı noktalara biraz merhem sürdü. Gözlerimi açtım ama hareket etmedim. Harika bir rüyadan uyanmış gibi hissediyordum.

“İstersen birkaç dakika burada uzanabilirsin,” dedi. “Çi’n hareketi geçti ve onu yavaşça serbest bırakman gerekiyor.”

“Neyimi ne yapmam gerekiyor?” diye sordum. Hâlâ tavana bakıyordum.

“Çi’n,” diye tekrarladı, “uyandı. Çi, Çincede iç enerji anlamına gelir. Akupunktur iğneleri iyileşmen için bu enerjiyi vücuduna yönlendirir.”

En erken ne zaman gelebileceğimi soracaktım ki Faith’in üst vücudunu belli belirsiz kahverengimsi pembe bir bulutun kapladığını fark ettim. Gözlerimi tavana dikip sonra tekrar ona baktım. Hâlâ oradaydı. Oturup gözlerimi ovuşturdum. Kapıyı açmaya giderken, sis de onunla birlikte ilerliyordu. Ardında iz de bırakıyordu. Faith’in ilk durduğu yerde hâlâ kahverengimsi pembe parlaklığı görebiliyordum.

Kendimi kalkmaya zorladım ve bekleme odasına giden Faith’i ve ardında bıraktığı sis bulutunu takip ettim. Roger ve annesi bana baktılar. Roger domates kırmızısı, annesi de sarı renkle kaplıydı. Roger’ın ismi mor olduğu için onu kırmızılar içinde görmek çok sinir bozucuydu.

Faith bana çî’nin ne zaman durulacağını söyleyene kadar kimseyle göz göze gelmemeye çalıştım.

“Herkesinki farklıdır,” dedi dolu rafa çizelgemi koyarken. “Muhtemelen birkaç saat içinde.”

Roger danışmada yanıma geldi ve bir sonraki hafta için randevularımızı aldık. Başının etrafında yavaşça dönen kırmızı sisi izlemekten kendimi alamıyordum. Benimle konuşurken etrafında küçük dallar uçuşuyordu. Arabaya giderken yanımızdan geçen insanları yakından inceledim. Herkesin etrafında puslu bir *aura* vardı. Bazılarınıninki çok aktifti; dallar ve toplar kopup başka insanların üzerine konuyordu. Bu insanlar bunu nasıl yapıyordu? Nasıl kimse bunu fark etmiyordu? Bacaklarım tutmuyordu ve aklımı kaçırmak üzereydim.

Arabadaki dar alanda renk bulutları çok daha parlaktı. Her yeri kaplıyor gibiydiler. Ön koltukta oturan Roger seans

hakkında ne düşündüğümü sordu. Sesi kırmızının altına gömülmüş gibi boğuk geliyordu.

“Harikaydı,” dedim titrek sesle. “Beni getirdiğin için çok teşekkür ederim.”

“Harika mıydı?” diye sordu. Şaşkınlığını gizlemeye gerek görmemişti.

Eyvah! “Yani iyiydi.” Fısıldayarak konuşmaya başladım. “Roger, seanstan sonra bir şeyler görüyor musun? Havada?”

“Hayır,” dedi. “Nasıl bir şeyler?”

Demek ki tek gören bendim. “Boş ver. Bir kez daha teşekkür ederim.”

“Rica ederim.” Önüne döndü. Arabanın camındaki yansımasından yüzünün kızardığını görebiliyordum. Etrafındaki bulut birkaç saniye aydınlanıp parladı. Roger’dan uzun bir dal çıkıp omzuna kondu ve anında yeşil sisimin içinde kaybolunca şaşkına döndüm. Kendime baktım. Yeşil sisle kaplıydım! Benim de *auram* vardı! Bunu hiç düşünmemiştim. Coşkuyla doldum. Görünmez şeyler görüyordum!

Beth’in arkadaşı Brent’in yeni spor arabası garaj yolunda durduğu için Bayan Carson beni kaldırımın kenarında indirdi. Yollar çok tümsekli olduğundan burada yaşayanların çoğunun kamyoneti vardı. Brent spor arabasının pembe dizi karakteri ismine uygun olduğunu düşünmüş olmalıydı. Beth, Brent’le “sadece arkadaş” olmalarına rağmen arabadan bahsetmeden duramıyordu.

Hem Bayan Carson’a hem de Roger’a bir kez daha teşekkür edip çimenlerin üstünde hoplaya zıplaya ilerledim. Beth ve Brent ön kapıdan çıkarken hâlâ aramızda epey mesafe vardı. Büyük meşe ağacının arkasına saklanıp onları izledim. Beth’in sarımsı kahverengi parıltısı Brent’in altınimsı

kahverengi parıltısına çok benziyordu. Brent, Beth'e alaycı bir sesle bir şey söyledi ve Beth'in renkleri daha da aydınlandı. Roger'ın renklerinin arabada yaptığı gibi parıldayarak dans ediyorlardı. Brent'in ne dediğini duyamamıştım ama Beth'in hoşuna gitmiş olmalıydı. Beth'in renk bulutunda küçük filizlenmeler oldu ve Brent'inkilere karıştı. Onları izlerken kalbim daha da hızlı atmaya başladı. Bilimkurgu film izliyormuş gibi hissediyordum. İçimde Beth ve Brent'in kesinlikle arkadaştan çok daha fazlası olduklarına dair bir his vardı! Brent'in arabasına binip beni fark etmeden yola çıktılar. Beth'in adına mutlu oldum. Herkes ve her şey için mutluydum, bu gezegendeki tüm varlıklar için. Adam buna inanamayacaktı!

Sihirli biriymiş gibi eve girdim. Koridorda gittikçe artan çizgi roman koleksiyonuyla çevrili oturan Zack'in yanından geçtim. Etrafını saran gümüşü bulut mutlulukla parıldıyordu. Mango ön taraftaki daha yeni cilalanmış koridordan geçip mango rengi bir çizgi bıraktı. Kalbimi mutlulukla dolduran, harika, sihirli ve mango rengi bir çizgi.

On Birinci Bölüm

Sabah uyandığımda ilk iş üstümdeki örtüyü kaldırıp bacaklarımın baktım. O yeşil parıltıdan eser yoktu, bebe mavisi buruşuk pijamalarımı görüyordum sadece. Yüzüstü dönüp başımı yastığa gömdüm. Yeni yeteneğim uyuyana kadar sürmüştü ki ailemin bulutlarının birbirleriyle etkileşimini izlemek için çok geç yatmıştım. Annemin babamın poker oyununa ev sahipliği yapmayı kabul ettiğini söylediğinde buna hevesli olmadığını anlamıştım. Ama babamın ne kadar minnettar olduğunu da anlamıştım. Zack ödevini bitirdiğini söylediğinde gerçekten ödevini yaptığını anlamıştım. Beth öğleden sonra kütüphanede olduğunu söylediğinde yalan söylediğini de anlamıştım. Ama bunu anlamak için Beth'in etrafındaki buluta bakmamıştım; ağacın arkasından onu gözetlediğim için biliyordum. Kimse bana okuldan sonra nerede olduğumu sormamıştı.

Mango kulağımı dürtünce sırtüstü dönmek zorunda kaldım. Etrafındaki aydınlık mango renkli parıltıyı özlemiştim ve mırılayana kadar onu okşadım. Ah, işte her zamanki mango renkli nefesi ortaya çıkmıştı. *Bugün perşembe*, dedim kendi kendime, dişlerimi fırçalarken. Akupunktur uzmanına gitmeye bir gün daha yaklaşmıştım. Altı gün kalmıştı. Dişle-

rimi fırcalamayı bıraktım ve Samantha'nın öğrettiği metodu kullanarak aklımdan yirmi dördü altı ile çarptım. Yüz kırk dört saat! Bu hiç de iyi değildi! Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Duşa girerken, birkaç hafta önce aklımdan çarpma işlemi yapmış olsaydım çok mutlu olabileceğimi fark ettim. Sanırım hayat önceliklerden ibaretti.

İlk dersten hemen önce Roger'ı dolabının önünde kısırdım ve daha erkene, mesela bu öğleden sonraya randevu alıp alamayacağımızı sordum. Hayır diyerek Faith'in haftanın diğer günlerinde başka bir muayenehanede çalıştığı bahanesini öne sürdü. Yürürken daha az topalladığını fark ettim. Akupunktura daha fazla ihtiyaç duyması için sanırım onu tekmelemem gerekecekti.

Tarih dersinde gruplarımıza ayrıldık. Özenle yazdığım araştırma makalemi grup üyelerime dağıttım. Birinin yazılan dört makaleyi tek bir rapora dönüştürmesi gerekiyordu ve bu kişi ben olmayacaktım. Üzerime düşeni yapmıştım. Arkama yaslanıp kollarımı kavuşturdum.

Jonah kalemini plastik sıraya vurarak ritim tutarken, "Bence yazılı bir rapordan daha fazlasına ihtiyacımız var," dedi. "Geminin ölçekli bir modelini yapmaya ne dersiniz? Mia, sanatçı olan sensin, öyle değil mi?"

"Ne?" Kollarımı çözdüm. "Üzerine düşeni yaptın," deseler olmaz mıydı?

"Haydi ama Mia," diye ısrar etti Roger. "Gemi maketini yap, hatta resim çizsen de olur, yazılı kısmı da biz hallederiz."

“Ama ben çoktan araştırmayı yaptım,” dedim. Mızımızlandığımın farkındaydım. “Şimdi bana başından beri resim yapmamın yeterli olacağını mı söylüyorsunuz?”

Jonah elinde tuttuğu makalemi kaldırıp salladı. “Sadece bir buçuk sayfa yazmışsın!”

“Ibo diniyle ilgili bu kadarını bulabildim,” diye ısrar ettim. “Gerçekten.”

“Resmi yap yeter,” diye çıkıştı Laura. “Becerebilseydim kendim yapardım.”

Beni rahat bıraksınlar diye, “İyi madem,” dedim.

“Not al da unutma,” dedi Jonah. “Projeyi Şükran Günü’nden önceki gün sunacağız.”

Sıralarımıza döndüğümüzde bu görevi abartılı mimikler yaparak ödev listeme ekledim. En azından resim yapmakla meşgul olacağımdan hafta çok daha çabuk geçerdi. Resim dersi ödevi olmayan bir şey çizmeyeli uzun zaman olmuştu.

İspanyolca dersinde öğretmen bir gün önce derste yazdığımız makaleleri geri verdi. Makaleden elli almıştım, acınası olsa da notumdan memnundum.

Zack’le okuldan döndüğümüzde ön kapıya yapıştırılmış bir not bulduk. Annemin elyazısıydı: “Bu gece ilkokulda gıda yardımını kampanyası var. Herkes 18.30’da evde olsun. Yolda McDonald’s var. Spor ayakkabılarınızı giyin. MAZERET İSTEMEM.” Her sene bu dönemde kasabada ihtiyacı olanlar için kutu kutu Şükran Günü yemeğini bir araya getirirdik. Fazla kutular Şikago’daki evsizler barınağına gönderilirdi. Gıda yardımını kampanyası eski ilkokulumun spor salonunda gerçekleşirdi. Son üç yıldır biz de katılıyorduk. Zamanın daha hızlı geçmesini sağlayan herhangi bir etkinliğe gitmek bana uyardı. Böylece iyilik de yapmış oluyordum.

“İyi,” dedi Zack kapıyı açarken. “Skor tahtasına bir hamburger daha yazılacak. Epey zaman olmuştu.”

“Daha geçen hafta bir çocuğun doğum günü partisi için McDonalds’a gittin ya.”

Abartılı bir hareketle alnına vurup, “Tabii ya!” dedi. “Skor tahtasına yazmayı unutmuşum!” Odasına çıkmak için merdivenlere yönelmeden önce ceketini antredeki gömme dolaba fırlattı.

“McDonald’s’ta yapılan doğum günü partileri için artık biraz fazla büyük değil misin?” diye sordum odasının önünden geçerken.

Not almayı unuttuğu hamburgeri skor tahtasına yazarken cevap veremeyecek kadar meşguldü. Çalışma masama oturup geminin güzel bir resmini görebilmek için bir yığın Ibo kitabını karıştırdım. Resmi seçip tuvalime iştiririrken babam gitme vaktinin geldiğini söylemek için yukarıya sesleniyordu.

Arabanın arka koltuğuna, Zack’in yanına otururken, “Beth nerede?” diye sordum.

Zack annemin sesini harika bir şekilde taklit ederek, “Önceden verilmiş sözü varmış,” dedi.

Ön koltukta oturan annem ona dik dik baktı. “Bitirmesi gereken bir okul projesi var.”

“Benim de var,” dedim. “Hani mazeret istemiyordun?”

“Beth’in notları bizimkilerden çok daha önemli,” dedi Zack.

“Bu doğru değil,” diye ısrar etti annem. “Ama şimdi üniversite için çalışıyor.”

Evimizin garaj yolundan çıkıp şehre yol aldık.

“Kesin Brent’le beraberdir,” diye fısıldadım Zack’e.

“Ah, pardon,” dedi Zack masumane. “Yine benimle mi konuşuyorsun? Sen iyi bir şey söylemeyeli o kadar uzun zaman oldu ki.”

“Boş ver, Yogacı Çocuk,” deyip cama döndüm.

“Kayıp Halka.”

“Aptal.”

“Arabayı kenara çektiirmeyin bana,” diye tehdit etti babam gülümseyerek.

Zack eğilip fısıldadı: “Beth ve Brent hakkında ne biliyorsun?”

“Çok şey ama şimdi anlatamam.”

“Nasıl olsa öğrenirim,” dedi. “Aynı senin erkek arkadaşlarını öğrendiğim gibi.”

McDonald’s’ın altın sarısı kemerleri görününce, “Canını yaktırma bana,” diye uyardım onu.

Zack arabadan çıkınca, “*Yüz yirmi altıncı hamburger, sana geliyorum!*” diyerek dans etti.

Annem *fast food* tanımını doğrularcasına bizi yemeğimizi dört dakikada yemek zorunda bıraktı. Okulun spor salonu biz varana kadar dolmuştu. Renklerimin istilasına uğramamak için kendimi gürültüyü duymazdan gelmeye zorladım. Kolay değildi ama odaklanabilirsem başarabilirdim. Ailem farklı yerlere dağıldı. Babam dondurulmuş hindilerin bulunduğu alana, annem dağıtım masasına giderken biz de Zack’le paketleme yapan çocuklara katıldık. Bir kadın, kutuya koyulacakların listesini verip bizi konserve gıda rafına gönderdi. Kadını hayal meyal hatırlıyor gibiydim ama kim olduğunu çıkaramadım. Zack bana bir konserve tatlı patates fırlattı. Konserveyi karton kutuya yerleştirirken birden ka-

dını nerede gördüğümü hatırladım: Süpermarkette! O kadın, Billy'nin annesiydi!

Ellerim titriyordu. Bana kızcılık sosu atmak üzere olan Zack'i tek başına bıraktım. Kalabalıkta ilerlerken kadını iç malzemelerinin poşetlerini yerleştirdiği masada buldum.

Derin bir nefes alıp omzuna dokundum. "Siz Billy'nin annesisiniz, değil mi?"

Dönüp yüzümü inceledi. Beni çıkaramadığından emin-dim. "Sizi tanıyor muyum?" diye sordu, büyük bir poşet iç malzemesi tutarken.

"Pek sayılmaz," dedim. "Ama birkaç ay önce annemle birlikte süpermarket kasasında sizin ve oğlunuzun önünde duruyorduk. Billy bana ismimin mor ve turuncu olduğunu söylemişti. Sizi aramaya çalıştım ama telefonunuz..."

Elini kaldırarak araya girdi. "Şu 'renk' saçmalığından sıkıldım artık. Hayal gücü nereden besleniyor bilemiyorum. Ablasından çok farklı. Kızım bizi böyle şeylerle hiç meşgul etmedi. O bir amigo kız. Seninle aynı yaşlarda. Adı Amy, belki tanıyorsundur."

Ona amigo kızlarla arkadaşlık etmediğimi söylemek istemediğim için başımı iki yana sallamakla yetindim. "Ama Billy'ye gelecek olursak, renklerinin hayal gücüyle bir alakası yok. Bazı insanlar harfleri ve rakamları renkli görebiliyorlar. Ben de o insanlardan biriyim."

Elindeki poşeti daha sıkı kavradıysa da bir şey söylemedi. Ben de devam ettim: "Birkaç hafta sonra bir toplantı yapılacak. O da katılabilir. Size bilgileri iletebilirim."

Aniden arkasını dönüp gitmeden önce, "Billy'yle ilgilen-diğin için teşekkürler," dedi. Masanın altındaki kutudan daha fazla poşet almak için eğildi. Sırtı bana dönükken duygusuz

bir sesle, “O hafta sonu burada olmayacağız. İşe dönmem gerekiyor, sanırım sen de öyle yapsan iyi olur,” dedi.

Tartışmak için ağzımı açsam da daha fazla söylenecek bir şey yoktu. Konserve gıdaların stoklandığı yere giderken ona toplantının hangi hafta sonu gerçekleşeceğini bile söylemediğimi fark ettim.

“Neden yüzün kıpkırmızı?” diye sordu Zack. İkinci kutusunu doldurmaya başlamıştı bile.

Elimi yanağıma götürdüm. Sıcacıktı. Daha önce bir yetişkinle hiç böyle konuşmadığımı için olmalıydı. Gerçi böyle konuşmak da pek işe yaramamıştı.

“O kadını tanıyor musun?” diye sordu kadının olduğu yöne bakarak.

“Pek değil.” Zack’in doldurduğu kutuyu bir kez daha kontrol edince, kutuya üç paket marshmallow koyduğunu ve taze fasulye koymayı unuttuğunu fark ettim. Kutuları doldururken ben karışmasam da Billy’nin iyi olacağına kendimi inandırmaya çalıştım.

Yaklaşık bir saat sonra babam bizi almaya geldi. Ailelerin çoğu gitmişti ve ben de yorgun düşmüştüm. Montumu beceriksizce düğmelerken Billy karşıma çıktı. Bunca zamandır çocuklarla ilgilendikleri kısımdaymış.

“Selam Mia!” dedi. Sesi küçük erkek çocuğu sesi tizliyindeydi.

“Selam Billy.” Eğildim ve kollarıma atıldı. Biraz şaşırmışım ama ben de ona sarıldım.

“Yatma vaktim çoktaaaan geçti,” diye bilgilendirdi beni fısıldayarak.

“Benim de,” diye fısıldadım. Annesi bizi görünce aceleyle yanımıza geldi. Billy’yi elinden tutup çekti; bana kızgın ve şüpheli bir bakış attı.

Annesi onu kapıdan hızla çekip çıkarırken, “Hoşça kal Mia!” diye seslendi Billy. Aramızdaki kapı kapanırken ona el salladım. “İyi şanslar Billy,” diye fısıldadım üzülerek.

Eve vardığımda Adam’dan bir e-posta gelmişti.

SEVGİLİ MIA,

SENİN İÇİN BİRAZ ARAŞTIRMA YAPTIM. SANIRIM GÖRDÜKLERİN İNSANLARIN HAREKETE GEÇMİŞ FEROMONLARIYDI. SİNESTEZİK BİR BAĞLANTISI OLMALI. FEROMONUN ANLAMINI SEN SORMADAN SÖYLEYİYİM. TANIMI İNTERNETTEN ALDIM: “TÜM HAYVANLARDAN VE İNSANLARDAN YAYILAN GÖRÜNMEZ KİMYASAL MADDE. BU MADDENİN YAYILMA AMACI BİR BAKIMA BAŞKA BİR İNSANIN VEYA HAYVANIN DAVRANIŞINI ETKİLEMEKTİR. BİR HAYVAN, ASLANI ÖRNEK VERELİM, DIŞI ASLANI ETKİLEMEK İÇİN HAVAYA BİR KİMYASAL YAYAR. DIŞI ASLAN BUNU HİSSEDER VE ONA DOĞRU GİDER. BU BİLİNÇSİZCE YAPILIR. BUNU YAPTIKLARININ FARKINDA OLMAZLAR.” GÜZEL BİR DENEYİM OLMALI. DAHA DETAYLI BİLGİ İSTİYORUM.

ADAM

Roger'ın dallarını bana gönderdiğini düşününce yanaklarım yandı. Şaşkınlıkla, "Bunun insan versiyonunu gördüm," diye fısıldadım. Nasıl olur da Roger benim ona bir dişi aslan gibi gitmemi isterdi? Benimle neredeyse hiç konuşmuyor, bana bakmıyordu.

Ertesi sabah ilk dersten önce Roger beni dolabımın yanında buldu. Selam vermeden lafa girdi. "Akupunktur uzmanına çarşamba yerine salı günü gitmemizin bir sakıncası var mı? Çarşamba, Şükran Günü'nden bir gün öncesi olduğu için Faith programını değiştiriyor da."

"Harika olur," dedim çok istekliymiş gibi görünmediğimi umut ederek.

İlk ders zili çaldı. "Gideyim," dedi Roger. "Tarih dersinde görüşürüz." Yürürken eskisi gibi topallamıyordu.

"Gördün mü?" dedi bir ses arkamdan. "Söylemiştim sana."

Zack'in konuştuğunu anlamam için arkamı dönmem gerekmiyordu. "Tam olarak ne demiştin?"

"Seni sevdiğiniiii."

"Saçmalıyorsun Zack ve derse geç kalacaksın."

"Sorun değil. Öğretmenim beni seviiiyooor."

Şaşırmadım. Herkes Zack'i severdi zaten.

Okuldan sonra partisinin süs malzemelerini almak için Jenna'yla tümsekli yoldan kasabadaki markete bisiklet sürdük. Etrafta bisikletlerimizi çalacak kimse olmadığı için kilitleme ihtiyacı duymadık. Ne zaman buraya gelsek *Küçük Ev* dizisindeki karakterlermişiz gibi hissediyordum. Marketin sahibi İhtiyar Mike'ı boyumuz şekerleme rafına ancak denk geldiği yaştan beri tanıyorduk. Bizi görünce tezgâhın altından küçük bir kutu çıkardı.

“Balonlarınız hazır küçük hanımlar,” dedi kutuyu tezgâha koyarken. “Neden parti için siyah balon istediğinizi hâlâ anlamış değilim.”

“Bu parti temasının bir parçası,” diye açıkladı Jenna. “Siyah, kaliteli bir renk.”

İhtiyar Mike içten bir kahkaha attı. Neye güldüğünü anlamış değildim.

“Kalite buralara biraz geç uğruyor,” dedi.

“Eh, sanırım bu konuda yardımcı olmak görevim,” diye cevapladı Jenna, babasının verdiği parayı bulmak için ceplerini karıştırırken. Balonların ve flamaların parasını ödedi ve doğruca şekerleme bölümüne geçtik. Ben Gobstopper ve Bazooka sakızları arasında karar vermeye çalışırken, Jenna da çikolataları dikkatle inceliyordu. İki sakızı da seçtim.

“Dün Rebecca’nın ne yaptığına inanamayacaksınız,” dedi Jenna birden.

“Dur tahmin edeyim. Sana güzel bir şey mi söyledi?”

“Evet! İnanabiliyor musun?” Jenna sonunda Peppermint Patty’yi seçti ve şekerlemelerin parasını ödemek için kasaya gittik.

“Tam olarak ne dedi?”

“Parti için saçımı balıksırtı örebileceğini söyledi.”

“O kadının saf kötülükten ibaret olduğunu biliyordum! Ona izin verecek misin?”

“Hayır! Yani, sanmıyorum. Neden sordun? Sence izin vermeli miyim?”

Omuz silktim. “Balıksırtı örgü şık durabilir.”

İhtiyar Mike’la vedalaştıktan sonra paketlerimizi aldık ve Jenna’nın bisikletindeki sepete istifledik. Gitmeden önce Jenna, “Onu sevdiğimi düşünmesini istemiyorum,” dedi.

“Nedense bu konu hakkında endişelenmemen gerektiğini düşünüyorum,” dedim.

Hafta sonunu Ibo köle gemisi resmim üzerinde çalışıp ödevlerimi yetiştirmeye uğraşarak geçirdim. Ara verince, sinestezi internet sayfasına girdim. “Fransızca Korkumu Nasıl Yendim” başlıklı yeni bir makale eklenmişti. Makale, işi sebebiyle Fransızca öğrenmek durumunda kalan ve bu konuda çok sorun yaşayan bir kadın hakkındaydı. İspanyolca öğrenmeme yardımcı olacağını düşünerek büyük bir arzuyla makaleye göz gezdirdim. Renkli harfleri ile dil arasında farklı şekillerde bağlantı kurmayı denedikten sonra sonunda işe yarayan bir şey bulmuştu. Ona göre *köpek* sözcüğünün rengi yeşil; Fransızcadaki karşılığı *chien* açık maviymiş. Dolayısıyla Fransızca *köpek* demeyi hatırlamak için kendisini Fransa’nın bir sokağında hayal ediyor ve *Fransızcada* köpeğin açık mavi olduğunu hatırlıyormuş. İşime yarayıp yaramayacağını bilmiyordum ama denemeye değerdi. Bir gün buna vakit ayırmaya karar verdim.

Sonunda salı öğleden sonra olduğunda hemen akupunktur masasına yatmazsam patlayacağımı hissediyordum. Arabada yerimde duramayınca Roger kendisinden önce girmek isteyip istemediğimi sordu. Buna nasıl hayır diyebilirdim ki?

Sonunda vakit gelmişti. Faith kulaklarımın nasıl olduğunu sorunca kulak ağrısı bahanesini hatırlamak bir saniyemi aldı. Ona daha iyi hissettiğimi ama kulaklarımın hâlâ sızladığını söyledim. Başını sallayıp hafif elektrik akımlarının iyileşme sürecinin hızlanmasını sağlayabileceğini söyledi.

İğneler vücuduma girdiğinde toplar yeniden ortaya çıktı. Derin bir oh çektim. Faith'in etrafındaki kahverengimsi pembe parıltının geri döndüğünü görmek için gözlerimi açmam bile gerek yoktu. Tekrar sihirli olmuşum!

Uğultulu bir ses, elektrik akımının başladığından beni haberdar etti. Faith kabloları iğnelere bağlarken iğnelerin hafifçe çekildiğini hissettim.

Sonra zihnimde havai fişekler patlamaya başladı.

On İkinci Bölüm

Gözlerimi açtığımda her şey o kadar parlak görünüyordu ki tekrar kapatmak zorunda kaldım. Renkler her yeri sarmıştı. Şaşkına dönmüştüm ve bu durum, bir an Zack'in saatlerimin alarımını aynı saate kurduğu zamanki gibi beni korkuttu. Ama bu farklıydı. Gürültü yoktu; rengârenk topların, zikzakların ve sarmalların hepsi içimden geliyordu. Yavaşça gözlerimi açtığımda ortam biraz sakinleşmişti. Faith'in etrafındaki parıltı ilk seferinden on kat daha canlıydı ve aileme yalan söylediğim için hissettiğim son suçluluk zerresi de bedenimden ayrıldı. Eminim bilselerdi beni bu deneyimden mahrum bırakmazlardı.

Sonunda Faith'in konuştuğunun farkına vardım. Sıranın Roger'da olduğunu ve ayağa kalkmam gerektiğini söylüyordu. İğneleri ne zaman çıkarmıştı? Hızla ayağa kalktım ve başım dönünce masaya tutundum. Sersem sepelek bir halde bekleme odasına yürüdüm. Her şey canlı görünüyordu. Kahverengi halı derin, pelüş bir orman zemini gibiydi. Masadaki kâsede duran meyveler yaşam doluydu. Roger muayenehaneye gitmek için yanımdan geçti ve ardında bıraktığı kırmızı iz o kadar yoğundu ki ona dokunabileceğimi düşündüm. İçinde kırk

dolar olan zarfı danışmaya bıraktım. Bir aylık harçlığımdı ama değmişti.

Roger içerideyken bir şeyler okumaya çalıştım ama dergi gibi iki boyutlu bir şeye odaklanmam mümkün değildi. Bayan Carson gözlerini bana dikince tuhaf davranıp davranmadığımı merak ettim. Bacak bacak üstüne atıp ayaklarımı sallamamaya çalıştım. Roger'ın seansı sonsuza kadar sürmüş gibiydi. Dışarı çıktığımızda her şey hayat doluydu! Çalılıklar, kuşlar, ben, Roger, Roger'm annesi ve diğer herkes. İnsanların otopark sayaçları ve kapı kolları gibi dokunduğu şeylerin üzerinde renkli lekeler vardı.

"Hey, dikkat et!" dedi Roger yüksek sesle beni eşofman üstümden çekerek. "Neyin var?"

"Ne?"

"Trafığe dalacaktın."

"Ah." Kendime geldim ve yola atlamak üzere olduğumu gördüm. Hızla kaldırıma çıktım. "Teşekkürler."

Roger bana endişeyle baktı ve annesine yetişmek için hızlandık.

Eve girer girmez ailemin renklerinin bombardımanına tutuldum. Havadaki izlerden kimin en son hangi odada olduğunu söyleyebilirdim. Yerde mango renkli bir iz görmediğime şaşıırıyordum. Yukarı çıktığımda bu durum da değişti. Mango'nun kum kabı ile yatağımın ayakucu arasında gidip gelirken ardında bıraktığı izi net bir biçimde görebiliyordum. Bugün pek uzağa gitmemiş gibi görünüyordu. Yatağa, Mango'nun yanına oturdum. Tüm bu olanları birine anlatsam kim bilir ne kadar çılgınca olduğunu düşünürdü. Bana asla inanmazdı.

Yemekte normal davranmak için çok çabaladım. Bu sefer babamın dışarıda işlerinin olmasına sevindim. Ailemizdeki sezgileri en kuvvetli kişi oydu. Görünüşe göre birkaç

gün içinde hava sıcaklığında ciddi bir düşüş yaşanacaktı ve donmaması için babamın, helikopterin yakıtını boşaltması gerekiyordu.

“Şükran Günü’nde herkesin yardımını bekliyorum,” dedi annem telaşlı sesini takınarak. “İki günümüz kaldı ve daha hindiye bile almadım.”

Beth çatalını masaya bıraktı. “Her sene Şükran Günü için kırk beş milyon hindinin öldürüldüğünün farkında mısın? Noel için öldürülen yirmi iki milyon hindiden bahsetmiyorum bile.”

Sessizlik oldu. Sonra annem konuştu: “O halde hindi yerine tavuk yiyebiliriz,” dedi ve Beth dışında herkesin yediği kızartılmış tavuğa baktı.

“Amerika’da her sene kaç tavuğun öldürüldüğüne dair bir fikrin var mı?” Beth’in gözleri alev alev parlıyordu ve başından küçük toplar fışkırıyordu.

Annem iç çekti. “Sanırım senden öğreneceğiz.”

“Sekiz *milyar*!” diye bağırды Beth.

“Milyar mı?” diye sordu Zack kemirdiği tavuk budunu tabağına bırakırken.

“Bence yeni bir Şükran Günü geleneği başlatmanın zamanı geldi,” diye açıkladı Beth yumruğunu masaya vurarak. “Tofulu ekmek! Kimler katılıyor?”

“Ben katılıyorum,” dedi Zack ayağa kalkarak.

“Hindileri kurtaralım,” dedim Zack’in yanında ayağa kalkarak. Yeşil bulutum Zack’in gümüşü bulutuyla birleşti ve aramızdaki gerilimin azaldığını hissettim.

Annem iç çekti. “Bu karar babanızın hoşuna gitmeyecek.”

“Farkına bile varmayabilir,” dedi Zack.

Detayları tartışmaları için onları yalnız bıraktım. Ödevimi yapmaya niyetlendiysem de beceremedim. Köle gemisi resmini yarma bitirmem gerekiyordu. Elimden gelen en iyi şekilde tamamlamaya çalıştım. Benden ve Mango'dan odaya yayılan yeşil ve turuncu lekelerin arasında odaklanmak çok zordu. Fırçalarımı temizleyip biten eserime bakmak için geri çekildim. Eh, en iyi eserim olmasa da idare ederdi.

Ertesi sabah alarmım çaldığında kolumun etrafında yeşil parıltıyı hâlâ gördüğüme inanamadım. Yatağın ucundaki Mango hâlâ parlıyordu. Parlaklığı biraz azalmıştı, sadece biraz. Bir an akupunkturun etkisi geçmezse diye endişelenip endişelenmem gerektiğini düşündüm. Sonra bundan keyif almaya karar verdim. Ne de olsa birkaç saat sonra sihirli olmayacaktım.

Okulun koridorlarında yürümek tamamıyla yorucu bir deneyim haline gelmişti. Koridor renk tabakalarıyla doluydu. Renkleri izlemek güzel olsa da insanlara çarpıp duruyordum. Her yerden toplar ve dallar fışkırıyordu ve tabii ki ilk derse geç kalmıştım. Dersten sonra Şükran Günü için bir toplantı yapacaktık ve kalan derslerin süresi kısaltılacaktı. Herkes konferans salonuna akın ederken koridorlar tekrar dolmuştu. Kalabalıktan uzakta durdum ve sadece bana seslenildiğinde kafamı kaldırıp baktım.

“Seni arıyorduk,” dedi Laura. Roger da yanındaydı.

“Beni mi arıyordunuz?” Hevesli olmaya çalışsam da başaramadım.

“Resmi dersten önce görmek istedik.”

Aman Tanrım, resim! Onu evde unutmuştum! “Gitmem gerekiyor,” dedim ve arkama bakmadan kalabalığı yarıp yürüdüm. Konferans salonundan uzaklaştıkça koridorlar

boşalıyordu: Kimse telefon kulübesine girdiğimi görmedi. Annemin veya babamın evde olması için dua ettim.

“Alo?”

Babamın sesini duyduğuma hiç bu kadar sevinmemiştim. Odamdaki köle gemisi resmini bana getirmesi gerektiğini söyledim. Paketlenmişti ve hazırды.

“Yarına bekleyemez mi?” diye sordu.

“Baba, yarın Şükran Günü.”

“Tabii ya. Bu arada, hindinin çözünmesi gerekmiyor mu? Mutfaktayım ve ortada hindi filan göremiyorum.”

“Eminim her şey annemin kontrolü altındadır.” Ona haberi ben vermeyecektim. “Baba acele etmen gerek, toplantıdan önce resmi okula getirmelisin.”

“Tamam tamam, şimdi evden çıkıyorum.” Telefonu kapatırken kendi kendine söylendi ama tek duyduğum hindi sözcüğüydü.

Ne yapacağımı bilmeden telefon kulübesinin bulunduğu koridoru arşınladım. Toplantıda tüm o insanlarla birlikte oturmam mümkün değildi ama burada durduğum sürece biri beni fark edecekti. Karşımdaki kapı açıldı ve tuvaletten iki kız gülerek çıktı. Köşeyi dönmelerini bekleyip içeri gir-dim. Tuvalet duvarlarındaki yazıları okuyarak vakit geçirdim. “Janey, Jeff’i seviyor.” “Cebirden nefret ediyorum.” “Güzel vakit geçirmek istiyorsan Hank’i ara.” İnsanların etrafında gördüğüm yeni renklerin aksine, renkli harflerim solmuş gibiydi. Duvarları incelemeyi bitirdikten sonra pencere pervazına oturdum ve dışarıyı izledim. Bundan da sıkıldıktan sonra kendimi aynada inceledim ve tuvaletin yoğun ışığı yüzümdeki her bir gözeneği görmemi sağladı. Bu pek hoş bir görüntü değildi. Yeşil parıltımı aynada göremediğimi

fark ettim. Vampirlerin aynada görünmediğini okumuştum. Belki de vampire dönüşüyordum. Bu noktadan sonra beni hiçbir şey şaşırtamazdı.

Ne zaman bir kız içeri girse elimi yıkamaya başlıyordum. Bir kez daha elimi yıkamak zorunda kalırsam, derim pul pul dökülecekti. Sonunda cesaretimi toplayıp koridora çıkmaya ve ana kapıda beklemeye karar verdim. Bir dakika sonra babamın kamyoneti okulun önünde durdu ve selam vermek için korna çaldı. İki büklüm oldum ve kimsenin duymadığından emin olmak için arkama baktım. Etrafta kimse yoktu ve koşup arka koltuktaki resmi aldım.

Babam gerinmek için kamyonetten çıkarken, “Sarılma-yacak mısınız?” dedi.

“Ellerim dolu baba. Söz daha sonra sarılacağım, tamam mı? Teşekkür ederim.” Arkamı dönüp koridor tekrar öğrencilerle dolarken okula koştum. Sadece elli dakika geçmiş olmasına rağmen herkesin parıltısı epey solmuştu ve yürümek kolaylaşmıştı. Sinestezi Tanrısı’na hem bu deneyimi bana bahsettiği hem de deneyimin etkisinin geçmesini sağladığı için şükrettim. Aynı zamanda Şükran Günü Toplantısı Tanrısı’na da teşekkürlerimi sundum.

İlk grup McCarthy duruşmalarından⁷ bahsettikten sonra sıra bize gelmişti. Grubumla sınıfın önüne geçtik ve resmi tahtaya yasladım. En azından konuşmam gerekmeyecekti. Laura, Roger ve Jonah sırayla Tbo’ların hikâyesini anlattılar. Bayan Morris büyülenmiş gibiydi ve sınıftakiler de gerçekten dikkatle dinliyordu. Sunumumuz bittiğinde Bayan Morris resim hakkında konuşmamızı istedi. Üçü sabırsızlıkla dönüp

7 Amerikan Senatosu tarafından ABD ordusu ve Senatör Joseph McCarthy’nin çelişkili suçlamalarını incelemek üzere düzenlenen duruşmalar. (ç.n.)

bana baktı. Üçüncü sınıfta geçirdiğim o uğursuz günden bu yana sınıfın önünde hiç konuşmamıştım. Donup kaldım ve yalvaran gözlerle Roger'a baktım. Söze başlamam için sessizce işaret etti. Bir an durup üçünün birden bana doğru soluk dallar ve toplar gönderdiğini gördüm. Bana destek olmaya çalışıyorlardı. Hafif bir nefes aldım ve konuşurken sınıfa değil resme baktım.

"İı, şey köle gemisini denizde kaybolmuş bir şekilde çizdim. Çünkü bazı Ibo'ların ruhlarının hâlâ huzur bulmadığını göstermek istedim." Roger'a baktım, eliyle daha fazla şey söylememi işaret ediyordu. "Ve, şey, suluboya kullandım çünkü çabuk silinebiliyor, tıpkı üzerine konuşmazsak unuttacağımız Ibo isyanının hatırası gibi." Söyleyeceklerimin bittiğini ifade etmek için resimden uzaklaştım. Sınıf bizi alkışladı ve Bayan Morris resmi sınıfa asmak istediğini söyledi. Üst çekmecesinde bulundurduğu lastik eldivenlerini ellerine geçirip resmi kenarlarından havaya kaldırdı.

"Çoktan kurudu," dedim yolundan çekilirken.

"Hımm evet, ne olur ne olmaz diye taktım," diye cevapladı. Ellerini ıslak boyadan değil de mikroplardan korumaya çalıştığını anladım. Alınmamak elde değildi.

"Bu sabah nereye kaçtın?" diye terslendi Roger sıralarımıza geçerken. Dalları aktıftı ama benim yönümde değildi. Resmi açıkladığım için bana iltifat edeceğini düşünmüştüm ama öyle olmadı.

"İlk Şükran Günü hakkında her şeyi biliyorum," diye terslendim ben de.

"Çok komik," dedi. "Resmi evde unutmuştun, değil mi?"

Ona cevap vermek için kendimi toparlayana kadar sırasına oturup bakışlarını çevirmişti.

Şükran Günü'nün hep perşembeye denk gelmesi tuhaftı. Dün okuldaydım bugün de ailemle tatilde. Bu biraz rahatsız ediciydi. Bana kalsa Noel'de olduğu gibi tüm haftayı tatil etmeliydiler. Şükran Günü yemeğine oturana kadar herkesin etrafındaki parıltılar daha da solmuştu. Artık hafif ışık yayılıyordu. Nedense Mango'nun rengi en parlğıydı. Babam hindiden tofulu ekmeğe geçtiğı için bütün sabah annemle konuşmamıştı. Beth babamı Şükran Günü'nün tüm canlıların özgürlüğüne şükretme günü olduğuna ve hindinin de bu canlılar arasında yer aldığına ikna edince, sonunda öğleden sonra saat üç civarında yelkenleri suya indirdi.

Bu büyükbabam öldükten sonraki ikinci Şükran Günü'ydü ve onsuz eskisi gibi olmuyordu. Şükran Günü en sevdiği tatildi. Jenna'nın babasının bize verdiği mısır koçanlarını alır, üstlerine gıda boyasıyla şekiller çizerdi. Bir süre sonra mısır kötü kokmaya başladılar ama masada bayram havası yaratılmış olurdu. Büyükbabamsız ev çok sessizdi. Mango sandalyemin altında top olmuş yatıyordu ve bunu sadece ben bilsem de, masaya büyükbabamdan bir parça getirdiğı için ona sessizce teşekkür ettim. Veteriner soğuk havalarda Mango'yu içeride tutmamızı söylediğı için bir süredir dışarı çıkmasına izin vermiyorduk. Sonunda arka kâpiya koşmayı bıraktı; şimdiyse pencereden dışarıyı özlemle izliyordu. Uzanıp ona bir lokma tofulu ekmek verdim. Burnunu kırıştırdı.

Yemekten sonra biz sofrayı toplarken annem hak ettiğı gibi dinlenmek üzere oturma odasına çekildi. Mezarlığa gitmeyi planlıyorduk ama hava buz gibi olduğu için annem gitmemize izin vermedi. Soğuk hava kesinkes geri dönmüştü. Mutfakta

çok ses çıkardık, belki de sessiz geçen yemeği telafi ediyor gibiydik. Babam birbirine çarpan çanak çömlek sesini bastırarak sinestezi toplantısıyla ilgili heyecanlı olup olmadığını sordu.

Heyecanlı olduğumu gösterircesine başımı salladım. Ama herkesle, özellikle de Adam'la, tanışacağım için gergin mi yoksa heyecanlı mıydım bilmiyordum. Cuma akşamı kısa bir tanışma olduğuna şükrediyordum. Böylece cumartesi günü herkesle daha rahat takılabilecektim. Umarım. Jenna'nın cumartesi geceki partisi de eklenince yoğun bir hafta sonu olacağı benziyordu.

Zack kirli tabağını sabunlu su dolu lavaboya batırırken, "Ee, ucube gösterisi ne zaman başlayacak?" diye sordu.

"Zack!" dedi babam, bulaşık bezini Zack'e doğru sallayarak. "Ablandan özür dile."

"Üzgünüm Mia," dedi Zack, gözlerini ağırbaşlı bir şekilde yere dikerek.

"Hiç de üzgün değilsin," diye cevap verdim.

"Biraz olsun üzgünüm."

"Biz yokken Beth sana bakıcılık edecek diye üzgünsün sadece."

"Bakıcıya ihtiyacım yok," diye haykırdı dehşete düşmüş bir sesle. "Ben on bir yaş..."

"Bence Mia harika bir şey yapıyor," diye araya girdi Beth. Üçümüz de dönüp gözlerimizi ona diktik ve babam elindeki bulaşık bezinin yere düşmesine aldırış etmedi.

"Harika bir şey mi?" diye tekrarladı Zack.

"Ne var bunda?" diye sordu Beth masumca. "Şükran Günü hatırına Mia'ya güzel bir şey söyleyemeyecek miyim?"

“Şu Şükran Günü ruhunu bir sene daha korumayı denesek mi?” diye önerdi babam, bulaşık bezini yerden alıp silkelerken. “Sizce de hoş olmaz mıydı?”

“Tabii baba,” dedi Zack. “Sorun değil.”

Gece boyunca birbirimize iyi davranmaya çalıştık. Bunu da ancak üçümüz evin farklı yerlerinde durarak başardık. Zack bilgisayardaydı, Beth anneme yeni yoga duruşlarını gösteriyordu ve ben de sahip olduğum tüm kıyafetleri yere atıp yarın geceki toplantı için en mükemmeli arıyordum. Sonunda kendimi Beth’in odasına girip dolabının en dibindeki mavi beyaz çizgili elbisesini alırken buldum. Elbiseyi iki senedir giymemesine rağmen bana vermeyi kabul etmemişti. Kıyafetlerimi çıkarıp elbiseyi başımdan geçirdim ve boy aynasında kendime baktım. Kolları biraz uzundu ama onun dışında tamdı. Etrafımda dönünce eteği havalanıyordu. Elbise bana genellikle hissetmediğim şekilde hissettirmişti... *Güzel gibi*. Alt kattan gelen kahkaha sesleri bana elbiseyi istemek için çok kısıtlı bir sürem olduğunu hatırlattı. Kendi kıyafetlerimi giyip elbiseyi alt kata indirdim. Beth hâlâ oturma odasıındaydı ve “aşağı bakan köpek duruşu” olarak adlandırıldığı bir poza girmişti. Annem de odada olduğu ve bugün Şükran Günü olduğu için izin vermekten başka şans yoktu. Merdivenlerden çıkarken arkamdan bana ters ters baktığını hissedebiliyordum ama umurumda değildi. Güzel bir kız gibi hissediyordum ve yarın gece bir erkekle tanışacaktım.

On Üçüncü Bölüm

Heyecanlı olmasaydım babamın kamyonetinin ön camına vuran yağmurun ritmi huzur verici olabilirdi. Fazla kıpırdamamaya çalışıyordum çünkü ne zaman hareket etsem yırtık koltuk kumaşı bacaklarımın arkasını kaşındırıyordu. Babamın kamyoneti yağmurlu havalarda annemin arabasından daha iyi bir tercih olsa da kimse kamyonete konforlu diyemezdi. Üniversiteye varamayacakmışız gibi hissediyordum ve hava o kadar karanlıktı ki manzarayı izleyemiyordum bile.

“Varmadık mı hâlâ?” diye sordum onuncu kez. Ne annem ne de babam cevap vermeye tenezzül etti. Aslına bakarsanız, son sekiz soruşumda da cevap alamamıştım. Hava çok karanlık ve yağmurlu olduğu için nerede olduğumuzu bilmemek benim kabahatim değildi. Belki de pantolon giymeliydim. Jerry sinesteziklerin çoğunun kadın olduğunu söylemişti. Fakat tek tanıdığım sinestezikler –Billy ve Adam– erkekti. Ya toplantıdaki tek kız bensem? Eminim en genci bendim. Ya aptalca bir şey söylersem? Belki de hiçbir şey söylememeliydim.

Sonunda annem yolun kenarındaki “ÜNİVERSİTE YERLEŞKESİ, 3 KM” yazılı tabelayı işaret etti. Jerry okulun karşısındaki binayı hafta sonu için kiralamıştı ve binanın hoş

bir atmosferi olduğunu söylemişti. Babam arabayı binanın yanına çekerken, bacadan dalgalanarak çıkan dumanı görebiliyordum. Arabadan indim, şemsiyemi açtım ve titredim.

Eve yaklaşırken kapı açıldı ve Debbie başını uzattı. Bana bakarken gözleri parlıyordu ve bize içeri girmemizi işaret etti. Yan odadan gelen konuşma ve gülüşme seslerini duyabiliyordum.

“Siz Bay Winchell olmalısınız,” dedi Debbie babamın elini sıkarak. Sonra anneme döndü. “İkinizin de gelmesine çok sevindik. Herkes burada Mia. Tanışmaya hazır mısınız?”

Bacaklarım hareket etmek istemiyor gibiydi. Sessizce başımı salladım.

“Dur, önce montunu alayım.”

Montumu çıkarıp sıırıslıkla olmuş şemsiyemle birlikte Debbie’ye uzattım. Onları küçük bir dolaba sıkıştırıp dolabın kapağını iterek kapadı. Sonra da koluma girip beni diğer odaya götürdü. Annemle babam birkaç adım gerimizden geliyordu.

“İşte geldik,” dedi Debbie. Koltuklar, sandalyeler ve şömineyle sıradan bir oturma odasına benzeyen bu yere baktım. Yaklaşık on beş tanıdık olmayan yüz bize döndü. Debbie’nin beni tanıttığını beklerken konuşma yavaş yavaş sonlandı. Grubun dörtte üçü kadındı ve içlerinde en genci bendim. Adam’ı hemen gördüm çünkü odadaki benim dışımda tek genç oydu. Biraz Roger’ı andırıyordu, gerçi Adam’ın yüzü daha yuvarlak ve saçları daha koyu renkti. Yüzünün alt yarısını neredeyse tamamen kaplayan büyük bir gülümsemesi vardı. Sanırım o da benim kim olduğumu biliyordu. Diğer yüzleri taradım ama Jerry’yi göremedim. Herkesin etrafın-

daki parıltının çok az olduğunu görmeme sevindim. Böylece dikkatim dağılmayacaktı.

“Karşınızda Mia Winchell,” dedi Debbie, beni önüne iterken. “Bir süredir burada, Şikago’da bizimle birlikte çalışıyor.”

“Selam Mia,” dedi herkes.

“Selam,” dedim kısık sesle. Kılık kıyafetimin uygun olduğunu fark edince biraz olsun rahatladım. Annemler kenardaki katlanır sandalyelerin olduğu bölüme gittiler.

Jerry odanın diğer ucundan bir tepsi yiyeceklerle içeri girdi. Beni gördüğünde yüzü aydınlandı. “Mia! Koltukta bir yer kap kendine. Mia’ya yer açabilirsin, değil mi Helen?”

Helen altmış yaşlarındaydı ve gördüğüm en renkli kırk-yama elbiseyi giyiyordu.

“Elbette,” dedi Helen eteğini toplayıp yanındaki boş yeri işaret ederken. Odada ilerledim ve yerde oturan insanlara takılıp düşmediğime şaşırarak yerime oturdum. Helen dizimi okşadı; uzun küpeleri bir ileri bir geri sallandı.

“Hepimiz burada olduğumuza göre,” dedi Jerry ateşin yanındaki sandalyeye yerleşerek, “bir kez daha herkese kendimizi tanıtalım.”

Grup keyifli bir halde mızımızlandı. Jerry ekledi: “Bu sefer sinestezinizle ilgili detaylar paylaşın lütfen.”

Kendimizi tanıtmaya başladık. Okuldaki çocuklar *benim* tuhaf olduğumu düşünüyorlarsa buradaki insanların bazılarına *inanamazlardı*. Bir kadın her soğuk bir şey yiyişinde renkler ve şekiller görüyormuş. Başka bir kadın rakamlarının yalnızca renkleri değil karakterleri olduğuna da yemin etti. Odadaki başka üç kişi de ayağa fırlayıp *kendi* rakamlarının da karakterleri olduğuna yemin etti. Sekiz rakamının çekin-

gen mi yoksa cilveli mi olduğuna dair hararetli bir tartışma başladı. Konuşmaları dehşete düşerek ve arada sırada Adam’a gözücuyla bakarak dinledim.

“Sekiz kesinlikle cilveli bir rakam,” diye açıkladı kadınlardan biri. “Çünkü üç çekingen, dört kaba ve iki de arkadaş canlısı gibi. Okuldayken matematik dersinden nefret ederdim çünkü birbirlerini sevmeyen rakamları bir araya getirmekten hiç hoşlanmazdım.”

“Ben de öyle hissederdim,” dedi yirmilerindeki bir kadın. “Matematik öğretmenine altı ile ikiyi bir araya getirmenin yarattığı suçluluğu açıklamayı dene bir de!”

Odanın öteki ucunda oturan annemle babamın kaşlarını kaldırdığını görebiliyordum. Sonraki iki gün boyunca burada olmayacaklarına şükrettim. Endişelenmemeleri için hızla başımı iki yana salladım. Benim rakamlarımın karakterleri yoktu. İşleri ilginçleştirmeyeceğinden değil ama matematikle yeterince problem yaşıyordum ve suçlu hissetmeyi bu duygu durumuma ekleyemezdim.

Sıra Adam’a geldiğinde anlaşılır bir biçimde konuştu ve çemberdeki herkesle göz kontağı kurdu. Etkilenmişim. Kendine epey güveniyor olmalıydı.

Kendimi insanların söylediklerine o kadar kaptırmıştım ki Helen yanımda konuşmak için ayağa kalkana kadar sıranın bana geldiğini fark etmemiştim. Helen boğazını temizleyip Shakespeare’den bir şiir okudu. En azından ben Shakespeare olduğunu düşünmüştüm. Okulda dokuzuncu sınıfa kadar Shakespeare okutmuyorlardı. Şiir okumayı bitirdikten sonra gözünün kenarındaki küçük bir damla gözyaşını sildi ve “Genç kızlığımdan beri şiir okurum. En güzel renkli söz-

cüklere sahip şiirleri seçerim. Böylece gözlerimin önünde renklerden oluşan güzel bir bahçe belirir,” dedi.

Sıra bana gelmişti. Birkaç dakikalığına renklerim hakkında gevezelik ettim. Feromonları gördüğümü söylemeyi dilerdim ama annemler buradayken bundan bahsetmeyi göze alamadım. Ben konuşurken insanlar başlarını sallıyordu ve beni anlayan bir oda dolusu insanla birlikte olmak çok havalıydı. Konuşmayı bitirdiğimde Adam başparmaklarını onaylarcasına kaldırdı.

En son konuşan kişi babam yaşımda ama babamdan çok daha iri bir adamdı. Renklerin hayatını yönettiğini açıkladı. Arkadaşlarını isimlerinin renklerine göre seçiyormuş. Hatta yiyeceklerini bile böyle seçiyormuş. “Ne yazık ki,” dedi koca göbeğini göstererek, “en sevdiğim renk *çikolatanın* rengi olan açık yeşil!” Trafikteyken yola odaklanabilmek için radyoyu kapatması gerektiğini de ekledi. Odanın yarısı ona katılırcasına başını salladı. Üç sene sonra gireceğim ehliyet sınavında bu bilgiyi hatırlamam gerekecekti.

İnsanlar artık içlerini dökmeye başlamıştı. Odadaki en yaşlı adam –yetmişlerinde görünüyordu– ilk eşiyle, eşinin ismi fıstık ezmesi tadında olduğu için evlendiğini söyledi. Sonra adı en sevdiği meyve olan şeftali tadındaki başka bir kadınla tanışmış ve ilk eşinden boşanıp ikincisiyle evlenmiş! Bir kadın, baş aşağı ve tersten yazıp okuyabildiğini söyleyerek böbürlendi. Aynı zamanda, sağ eliyle yazdığı şeyi sol eliyle takip edip tersten yazabildiğini söyledi. Başka üç kadın kendilerinin de bunu yapabildiklerini söylediler. Yıllardır bunun üzerine düşünmesem de küçükken ben de bunu yapabiliyordum. Daha önce aklıma gelmemişti ama bunun renklerimle

ilgisi olabileceğini düşündüm. Beynimdeki hangi “kablolar” karıştıysa tüm bu tuhaf şeylerden onlar sorumluydu.

Jerry odadakilerin sakinleşmesini bekleyip sordu: “Cö-rüntülü sözcüklerini paylaşmak isteyen var mı? Bu kez lütfen elimizi kaldıralım.”

Üç el havaya kalktı ama sonra aynı anda konuşmaya başladılar. Sanırım görüntülü sözcüklerin ne olduğunu öğrenmek üzereydim.

“*Jerry* ismi yemek çubukları batırılmış koca bir küp şeker gibi...”

“Hayır değil, kırmızı bir tutacağı olan bisiklet pompası gibi...”

“Hiç de bile, dolgusu dışarı çıkmış koca bir yastık gibi.”

Geri kalanımız birbirimize bakıp omuz silttik. Her sözcüğün bir görüntüsü varsa zihinleri epey dolu olmalıydı. Yarın erken kalkacağımız için Jerry biraz daha kaynaştıktan sonra yatmamızı söyledi. Hafta sonu deneylerle vakit geçirecektik. Seçkin insanların dahil olduğu bir kulübün üyesiymiş gibi hissettim. Yarın için sabırsızlanıyordum. Bir zamanlar sinestezimden kurtulmak istediğime inanamıyordum. Adam şöminenin oradan el sallayıp beni yanına çağırırdı.

“Resmi olarak tanıştırılmadık,” dedi yetişkin gibi konuşarak.

Elini sıkamak için uzandım. Elimi tutup öptü. Gerçekten elimi öptü! Neyse ki annem ve babam odadan çıkmışlardı yoksa utanırdım.

“Beni büyülediniz Bayan Winchell,” dedi yavaşça elimi bırakırken. “Adam Dickson hizmetinizdedir.” Kalm eşofman üstünün yakasını çekiştirdi. “İçerisi biraz sıcak, öyle değil mi? Yağmur dindi, biraz hava almak için dışarı çıkabiliriz,

ne dersin?” İçerisi biraz havasız olmuştu. Böyle olması normaldi çünkü şöminenin önünde duruyorduk. Ben bir şey söyleyemeden, Adam elimi tutup beni arka kapıdan avluya çıkardı. O kadar enerji doluydum ki neredeyse soğuğu hissetmiyordum. Biraz olsun yağmurdan korunmuş bir banka oturduk. Daha önce hiç karanlıkta bir erkekle dışarı çıkma-mıştım. Zack dışında bir erkekle tabii. Terleyen avuç ilerimi elbiseme sildim.

“Bu harika bir şey, değil mi?” dedi Adam. Toplantıdan mı yoksa bankta beraber oturmamızdan mı bahsettiğinden emin değildim.

“Hı hı,” dedim güvenli bir cevap verdiğimi düşünerek.

“Bilekliğinin hikâyesini anlatsana,” dedi dostluk bilek-liğime hafifçe dokunarak. Parmaklarını kolumda gezdirdi ve ona bileklikten bahsederken biraz titredim.

“şdn m?” dedi bana biraz daha yaklaşarak. “İçeri-den bir şişe şarap almalıydık. Farkına bile varmazlardı. Seni doğrudan ısıtırdı.”

“İyiyim, gerçekten,” dedim. “En son içtiğinde kötü ol-mamış mıydın?”

“Ah, onu mu diyorsun? O zamanlar çocuktum.”

“şimdi nedin peki?” diye soramadan, “Tam da düşün-düğüm gibi görünüyorsun. Peki ya ben, hayal ettiğin gibi miyim?” dedi.

“Bilmem, gerçekten...”

“Mia?” diye sözümü kesti.

“Efendim?”

“Seni pebilir miyim?”

“Ne?” diye sordum biraz yüksek sesle.

“Boş ver,” dedi avluya bakarak.

“Hayır, şey demek istedim. Tamam. Yani evet, öpebilirsin.” Abuk sabuk konuşmaya son verdim; o da bana gülümsedi. Avuçlarım terli olmasaydı, kesin şimdi terlerdi. İlk öpüşmem için geç bile kalmıştım. Başka bir sinestezikle olması yerinde gibi geliyordu, ne de olsa birbirimizi çok iyi anlıyorduk.

Gözlerimi kapayıp dudaklarının dudaklarıma değişini hissettim. Burunlarımız çarpıştı ve kıkırdadım.

“Çok kötü değildi, değil mi?” diye sordu gülümseyerek.

Aptalca bir şey söylemekten korkarak başımı iki yana salladım. Beni tekrar öpmek için eğildi.

Birdenbire arkamızda ayak sesleri duydum. “Mia!”

Korkudan büzüşerek Adam’dan uzaklaştım. Annem karanlıkta bir bankta yabancı bir çocukla öpüşmemden pek memnun değilmiş gibi görünüyordu.

Hemen Adam’ı tanıştırdım. Birbirimizi önceden tanıdığımızı açıkladım.

Annem beni neredeyse kolumdan tutup çekerken, “Harika,” diye tersledi. Tek yapabildiğim Adam’ın arkasından el sallamaktı.

“Yarın görüşürüz Mia,” diye bağırdı Adam arkamızdan. “Tanıştığıma memnun oldum Bayan Winchell.”

Annem homurdanarak cevap verdi ve bana montumu uzattı. Beth’in erkek arkadaşlarına da bu kadar ters davranıp davranmadığını merak ettim. Gerçi Adam erkek arkadaşım filan değildi. Olmasını isteyip istemediğimden bile emin değildim.

Eve dönüş yolunda, Adam’ın erkek arkadaşım olmasını isteyip istemediğimi düşündüm. Eve döndüğümde, Şükran Güne’nden kalan yemeklerden yerken bile hâlâ bunu düşünüyordum. Tofulu ekmek kalmasına hiç şaşırmadım. Ertesi gün daha lezzetli gelmişti. Belki de gece yarısı eski pazen

pijama giyerken her şey daha lezzetli geldiği için böyle düşünüyordum.

Birdenbire saat dokuzda üniversitede olmak için altı saat sonra uyanacağım kafama dank etti. Tofulu ekmekten kalanları hızla tekrar paketleyip çatalımı lavaboya koydum. Mutfaktan çıkarken Mango'nun mama kabının yanından geçtim ve sabahki mamadan neredeyse hiç yemediğini fark ettim. Anneler başka yöne bakarken, Zack onu Şükran Günü yemeğinin kırıntılarıyla beslemişti. Hâlâ tok olmalıydı. Mama kabının önünde ince bir turuncu parıltı vardı. Bunlar "sihirli" güçlerimin son izleri olmalıydı. Herkesin parıltısı tamamen kaybolmuştu ama Mango'nunkini hâlâ görebilmem çok ilginçti.

Kalın çoraplarım pürüzsüz koridorda kaymaya çok uygundu ve ön kapıya toslamamak için merdivene tutunmak zorunda kaldım. Tamamen durduğumda oturma odasının penceresinden süzülen ay beni çağırıyordu. Dışarısı buz gibi olsa da ön avluda oturmak istedim.

Portmantodan montumu alıp sessizce ön kapıyı açtım ve dışarı süzüldüm. Üst basamak yeterince kuru olduğu için oraya oturup ayın önünden hızla geçen bulutları izledim. Kısa bir süre önce benim gibi on dört insanla aynı odada olduğuma inanamıyordum. Onlara akupunkturdan bahsetmek için sabırsızlanıyordum. Ne kadar havalı bir deneyim olsa da epey dikkat dağıtıcıydı. Ama bu gece yeteneklerim daha kuvvetli olsaydı beni öperken Adam'ın ne hissettiğini görebilirdim. Bu işime yarayabilirdi.

İnce ince yağın yağmurdan sonra sis bastırdı. Odama çıkana kadar sağanak yağış başlamıştı. Dişlerimi fırçalamadan yorganın altına girdim.

Gece üç buçuk civarı gök gürültüsüyle uyandım. Başımı kaldırıp gök gürültüsünden nefret eden Mango'ya bakındım. Turuncu parıltısını karanlıkta bile görebiliyordum. Onu kollarıma almak için eğildim ama ellerim boş battaniyeye değdi. O anda Mango'nun kesinlikle yatakta olmadığını anladım. Yataktaki tek şey Mango şeklinde bir boşluktu. Yatakta doğrulup onu en son ne zaman gördüğümü hatırlamaya çalıştım. Yatmadan önce ona ilacını vermiş olmalıydım. Ama neden ilacı verdiğimi hatırlayamıyordum? Hafızam çok iyiydi ama önceki gece bulanıktı. Mango'nun ortaya çıkmasını dileyerek gözlerimi Winnie-the-Pooh battaniyesine diktim.

İşe yaramadı.

Odaklanınca yatağımdan kapımın dışına kadar uzanan soluk turuncu bir iz olduğunu fark ettim. Onu takip etmeye karar verdim. Koridora çıktığımda, mutfığa uzanan kalın turuncu iz ile ön kapıya giden çok soluk iz arasında seçim yapmam gerekti. Kalbim çarpıyordu, ön kapıyı açtığımda Mango'yu paspasın üzerinde dertop olmuş halde buldum. Üşümüş görünüyordu. Onu çabucak kollarıma aldım, tembel tembel tek gözünü açtı ve sonra tekrar kapadı. Onu sıkıca göğsüme bastırıp kalçamla kapıyı kapadım ve yatağa geri koştum. Yorganın altında uzandık ve sıcak vücudum onu yavaşça ısıttı. Sonraki bir saati onu kollarımda tutup sararak geçirdim. O sırada dışarı çıktığını nasıl fark etmediğimi düşündüm ve onun üşümesine sebep olduğum için kendimden nefret ettim. Mango'ya bir hap daha versem mi diye düşündüm. Mango buz gibi havada dışarı çıkmaması gerektiğini bilemeyebilirdi ama büyükbabama ait parçası bilmeliydi. Belki de büyükbabam o sırada uyukluyordu.

Sonunda Mango mırlamaya başladı ve ben de gözlerimin kapanmasına izin verdim.

Bir sonraki uyanışında birkaç saat geçmişti ve kalorifer peteğinden gelen tıkırtılar Mango'nun yüksek sesli hırıltısını boğuyordu. Neredeyse. Onu uyandırmaya çalışsam da tepki vermiyordu. Sonra kolları ve bacakları seğirmeye başladı ama Mango hâlâ uyanmıyordu. O gece ikinci kez yataktan sıçrayıp koridora koştum. Bu kez annemlerin odasına gidip kapılarını telaşla yumrukladım. Annem kapıyı açtı ve anında endişeli ifadesini takındı.

“Ne oldu Mia?”

Ellerimi ovuşturuyordum ve kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyordu. “Mango’yu hemen veterinerine götürmeliyiz. Bir şeyi var! Acele edin lütfen.”

Birlikte odama koştuk. Annem bacakları hâlâ seğiren Mango’ya baktı ve onu battaniyeye sardıktan sonra arabada buluşmamızı söyledi. Yağmur botlarımı giydim ve kısa bir süreliğine kıyafetimi değiştirsem mi diye düşündüm. Mango bir kez daha sıçrayınca kararı vermiş oldum. Pooh battaniyesini alıp ona sardım ve aşağıya indim. Pijaması ve yağmur botlarıyla olan annem mutfaktaki telefonu kapadı.

“Veteriner ne dedi?” diye sordum vereceği cevaptan korkarak.

“Dün geceki fırtınada anayolu su basmış,” dedi annem çaresizce. “Veteriner, muayenehanesine ulaşamıyor ve biz de onun evine gidemiyoruz.”

Bilgiyi sindirirken gözlerimi anneme dikmiş bakıyordum. “O zaman helikopterle gideriz,” dedim göğsüme dolan panikle. “Artık yağmur yağmıyor, değil mi?”

Mango yüksek sesle hırıldıyordu ve annem üst kata koşarken kapıda beklememi söyledi. Merdivenlerin yanında bekledim, her saniye bir saat gibi gelirken kulaklarım korkuyla çınılıyordu. Sonunda babam göründü, kalın botlarını giyerken tek ayağının üstünde zıplıyordu.

“Nereye ineceğiz baba?” diye sordum boğazım düğüm lenerek.

“Onu bana bırak,” dedi babam. “Motoru ısıtana kadar burada bekle.”

Yağmurdan sıırıslıklam olmuş bahçede koşuşunu ve pilot kabininde gözden kayboluşunu izledim. Mango’nun mango renkli hırıltılarının önceden huzur verici olduğunu düşündüm. Çünkü hırıltıları, hâlâ yanımda olduğunu işaret ederdi. Şimdiyse huzur verici olmaktan uzaktılar. Annem ve Zack mutfığa geldiler. Beklerken Zack, Mango’nun başını yavaşça okşadı. Mango’nun birkaç saniyede bir ince battaniyenin altında sıçradığını hissediyordum ve mideme kramplar giriyordu.

Babam helikopterin ışıklarını yakıp söndürdü; hazır olduğunu haber veriyordu. Mango’yu sıcak tutmak için üzerine kapanarak dışarıya koştum. Helikoptere tırmanıp koltuğa oturdum. Mango’yu sıkıca sarıp başımı eğdim ve pervane hızlanırken Mango’nun başının üstüne koydum. Helikopter havalanmaya başladı ve sonra pervane cızırdarken tekrar yere oturdu. Nefesimi tuttuğumu fark ettim ve kendimi nefes alıp vermeye zorladım. Nefes verirken gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

“Acele et baba, lütfen!” Aynı anda hem yalvarıyor hem ağlıyordum.

“Deniyorum Mia, sabret.” Panelde ayarlamalar yaptı ve pervane bir kez daha yavaşça dönmeye başladı.

“Dayan Mango,” diye yalvardım onu yavaşça okşarken. “İyileşeceksin, söz veriyorum.”

Mango hafifçe miyavladı. Beni anladığını ve ona yardımcı olmaya çalıştığımı bildiğini düşünerek bir an rahatladım. Helikopter bir kez daha havalandı ve Mango’da bir değişiklik olduğunu anlamam bir saniyemi aldı. Artık sıçramıyordu. Hırıldamıyordu da. Nefes bile almıyordu.

“Baba! Dur!” diye bağırdım. Helikopter tekrar yere indi.

Battaniyeyi açıp Mango’ya bakarken parmaklarım kontrol edemediğim bir şekilde titriyordu. Uyuyor gibi görünüyordu ama göğsü hareket etmiyordu. Onu sarstım ama tepki vermedi.

“Ters çevir!” dedi babam.

Zaman durmuştu. Dünyada yalnızca ben, babam ve Mango kalmış gibi hissediyordum. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor ve Mango’nun tüylerini ıslatıyordu. Babam Mango’nun başını arkaya eğip suni solunum yaptı. Başım dönüyordu ve bayılacağımı hissettim. Bir dakika sonra babam solgun yüzünü kaldırıp bana baktı, başını iki yana salladı.

Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı ve acı büyük, siyah dalgalar gibi üzerime çörekledi. Sonra bir ölüyü uyandırabilecek kadar yüksek sesle çığlık attım.

Ama Mango uyanmadı.

On Dördüncü Bölüm

Koltuktan kalkmayı reddediyordum. Ailemin bütün üyeleri helikopterdeydi ve Mango, Beth'in önünde, yerde battaniyeye sarılı duruyordu. Ona bakamıyordum bile. Zack ile Beth'in ağladıklarının ve annemlerin fısıldadıklarının hayal meyal farkındaydım. Hâlâ emniyet kemerim takılıydı ve dizlerime sarılmış otururken hıçkırıyordum. Biri karnıma tekme atmış gibi hissediyordum, gerçi duyduğum acı bundan yüz kat daha kötüydü. Bu olamazdı, gerçek değildi, bu hayat benim hayatım değildi. Bunu tekrar tekrar söylersem, belki bu kâbustan uyanabilirdim. Önceki gece nasıl da mutluydum... O ansa bacaklarımı hissedemiyordum. Göğsüm sızlıyor ve başımdaki sersemlik her şeyi uzaklaştırıyordu.

Omzuma dokunup, "Mia?" dedi babam kısık ve ince bir sesle. "Haydi hep birlikte eve gidelim."

İstifimi bozmadan başımı öfkeyle iki yana salladım.

"Haydi ama Mia," dedi annem. "Burada oturmanın bir faydası yok. Sanırım dolu yağmaya başlayacak."

Helikoptere yağan buzun tanelerinin sesi başımdaki bulanıklığı dağıttı. Beynimin karanlık bir köşesinde, seslere eşlik eden renkli şekilleri göremediğimi fark ettim. Tek gördüğüm, çiğnenmiş sakıza benzeyen gri damlalardı. Aslında

helikopter hareket ederken pervanenin sesinin de rengi yoktu. Gördüğümü hatırladığım son renk kucağımdaki Mango'nun turuncu hırıltısıydı. Her şeyi yitirmiştim.

Annem emniyet kemerimi çözüp ben karşı koyamadan ayağa kalkmama yardımcı oldu. Gözlerim Mango'nun yerde hareketsiz duran bedenine kaydı ve gözlerimden yaşlar sel olup aktı. Annem koltuğa düşmemem için kollarımdan tuttu.

Annemin ve Zack'in peşinden helikopterden indim. Babamın ve Beth'in arkada kaldığının hayal meyal farkındaydım. Sersem bir halde eve yürüdüm, üstüme yağan dolunun farkında bile değildim. Montum ve pijamamın ön tarafı anında sıırıslıklam oldu. Buzun doğruca içime girerek acıyı söküp almasını diledim.

Eve su ve çamur izi bırakmayı umursamayarak doğruca odama gittim. Kapıyı kilitledim, ıslak pijamamı çıkarıp temiz bir pijama takımı giydim. Bir şeyleri parçalamak istiyordum. Duvarımdaki o çok değerli saatlerimi alıp yere fırlatmak istedim. Bu yüzden tek mantıklı olan şeyi yaptım: Yatağıma girip yorganımı başıma kadar çektim. Dertop olurken, "Bu sadece bir rüya," dedim kendi kendime. Gerçekten uyanmışımda her şey normale dönecekti. Gözlerimi sıkıca kapayıp kendimi derin bir nefes almaya zorladım. Gözlerimi açtığımda yorganın altından yatağımın ucuna baktım. Tek gördüğüm Mango şeklinde renksiz bir boşluk ve Mango'nun çok sevdiği Tweety oyuncağıydı. Pelüş oyuncağı alıp göğsüme bastırdım. Tweety'nin üzerinde küçük delikler vardı; Mango kuşu sivri kedi dişleriyle tutup taşıyordu. Titremeye başladım ve gözlerim o kadar çabuk yaşardı ki yandıklarını hissettim. Neden Mango soğukta dışarı çıkmak zorundaydı ki? Çıkmaması gerektiğini biliyordu. Bir kez daha onu ku-

caklayamamak, okşayamamak ve hırıltılarını duyamamak nasıl mümkün olacaktı? Gitmişti ve büyükbabamdan kalan ruhunu da beraberinde götürmüştü. Yapayalnızdım. Mango onu ne kadar çok sevdiğimi biliyor muydu?

Bir süre sonra kapımın çalınmasıyla aniden uyanıp doğruldum. Ağlaya ağlaya uyuyakalmış olmalıydım. Olanları hatırlamamla birlikte tekrar yattım.

“Kapın kilitli Mia,” dedi annem kapı koluna bastırarak.

“Biliyorum,” diye cevapladım. Sesim yastıktan ötürü boğuk çıktı.

“Erkenden Jerry’yi arayıp bugünkü toplantıya niye gitmediğini açıkladım,” dedi. “Şimdi de Adam telefonda, seninle konuşmak istiyor. Görüşmek ister misin?”

Dediklerini anlamak bir dakikamı aldı. Toplantı aklıma bile gelmemişti. Adam da. Onunla şimdi konuşmak istemiyordum.

“Onunla konuşmak istemiyorum,” dedim anneme. “Kimseyle konuşmak istemiyorum.”

“En azından bir şeyler yemelisin. Akşamüstü oldu bile.”

“Aç değilim,” diye seslendim. Artık acıkabileceğimi düşünmüyordum.

Annemin ayak seslerinin uzaklaşmasını bekledim. Banyoya gitmek için ayağa kalktım. Koridordaki dolapta bulunan kum kabının kokusu benimle alay edercesine etrafa yayılmıştı ve sanki, “Beni daha sık temizleseydin, belki Mango hâlâ hayatta olurdu,” der gibiydi. Dolap kapağını tekmeleyerek kapadım ve aceleyle banyoya gittim. İstemeden yansımamı aynada gördüm. Gözlerim sanki bir gündür değil de bir haftadır ağlıyormuşum gibi kızarmış ve şişmişti. Diş fırçamı aldım ve dün gece dişlerimi fırçalamaya karar verdiğim ak-

lıma gelince neredeyse yere atacaktım. Her zaman yüzümü yıkadıktan ve dişimi fırçaladıktan sonra Mango'ya ilacını verirdim. Dişimi fırçalasaydım onun ortadan kaybolduğunu daha erken fark edebilirdim.

Biri kapıma vurdu. "İşin bittikten sonra Beth'in odasına gel," dedi Zack.

Onu umursamadım ve kapıya bir kez daha vurdu.

"Git başımdan." Dişlerimi fırçalayamadan fırçayı kabına geri koydum.

"İşin bitince gel işte."

"Beth sihirlerini kullanıp Mango'yu geri getirecekse gelirim ancak."

Zack cevaplamadı ama kapının ardında nefes alış verişini duyabiliyordum. "Sa... Sanırım bunu yapamaz." Bir dakika sonra ayaklı tulum pijamasıyla koridorda ilerlediğini duyabiliyordum. Sanırım o da bugün giyinmeyi gerekli görmemişti.

Boş odama gitmeyi henüz göze alamadığım için birkaç dakika sonra kendimi Beth'in odasına giderken buldum. Zack'le birlikte odanın ortasında ipten yapılmış orantısız bir çemberin içinde oturuyorlardı. Her yerde yanan mumlar vardı.

"Seni bekledik," dedi Beth.

"Neden?"

"Bu bir iyileştirme çemberi," diye açıkladı Zack. "Beth, olanlardan sonra bunun bize kendimizi daha iyi hissettireceğini söyledi. Yani Mango'ya olanları kastediyorum. Senin neler yaşadığını biliyoruz."

İçimde bir öfke dalgasının yükseldiğini hissediyordum. "Ne yaşadığımla ilgili en ufak bir fikriniz yok!"

"Biz de Mango'yu seviyorduk, Mia," dedi Beth. Zack kuvvetlice başını salladı.

“Benim sevdiğim kadar değil ve onu öldüren siz değilsiniz. Evet, ben yaptım. Mango’yu ben öldürdüm.” Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz doğru olduklarını fark ettim. Beni terk ettiği için Mango’ya kızmamalıyım, onu bıraktığım için kendime kızmalıyım. Geçen yıl okulda okuduğumuz *Küçük Prens* adlı kitapta olduğu gibi. Evcilleştirdiğin şeyden sen sorumlusun. Mango’yu ben evcilleştirmiştım. Ondan ben *sorumluydum* ve onu yüzüstü bırakmıştım. Dışarı çıkmasına sebep olmuştum. Dün gece ona ilacını vermemiştim. Son zamanlarda onunla yeterince ilgilenmemiştim. Elimle ağzımı kapadım. “Aman Tanrım,” diye fısıldadım. “Mango’yu öldürdüm.”

Koridorda odama koşarken bana seslendiklerini duydum ama durmadım. Kapımı çarpıp kapatırken kahverengi daireler belirmedi. Kendimi çalışma sandalyeme atıp başımı masanın pürüzsüz yüzeyine yasladım. Suçluluk taşıyabileceğimden çok daha ağırdı. Mango’nun ölmesine sebep olmuştum. Ruhu şu anda her neredeyse, benden nefret ediyor olmalıydı. Büyükbabam da nefret ediyor olmalıydı. Yerimde o kadar hızlı doğruldum ki başım döndü. Bir dakika boyunca en alttaki çekmecemi karıştırdıktan sonra aradığım şeyi buldum. İçinde yeşil aytaşı olan küçük, beyaz bir kutu. Büyükbabamın bu özel hediyesini artık hak etmiyordum. Penceremi açtım, kutuyu açıp içindekini ön bahçeye silkeledim. Boş kutuyu çöp kutusuna fırlatıp pencereyi çarparak kapadım. Ama daha iyi hissetmiyordum.

Telefon çalarken kırmızı sarmallar ortaya çıkmadı. Bir dakika sonra annem yanıma gelip Jenna’nın aradığını söyledi.

“Bu akşam doğum günü partisi var, öyle değil mi?” diye sordu annem peşinden bir zombi gibi yatak odasına giderken. “Mia,” dedi kibar bir sesle, “gitmeyi düşünmüyor musun?”

Ona kuşkuyla baktım. “Bugün olanlardan Jenna’ya bahsettin mi?”

“Hayır, gitmek istersin diye düşündüm.”

Kendimi hazırlayarak telefonu isteksizce kaldırdım. “Jenna?”

Doğrudan suçlamaya girişti. “Neden hâlâ burada değilsin? Parti başlamadan sana önemli bir şey vermek istiyordum. Molly ve Kimberly bir saatten fazladır buradalar ve bana hazırlıklarda yardımcı oluyorlar.”

“Üzgünüm, ben...”

“Öğleden sonra geç saatlere kadar büyük toplantıda kaldın, değil mi? Çünkü o insanlar benden daha önemli. Toplantıya giderken dostluk bilekliğimizi çıkardığından eminim.”

Adam’ın bileklik hakkında bana sorular sorduğu ve koluma dokunduğu an gözümde canlandı. Bunların hepsi daha dün gece mi olmuştu? Üzerinden bir sene geçmiş gibiydi. Bankta oturan o kız kesinlikle ben olamazdım.

Jenna sessiz kalarak haklı olduğunu onayladığımı düşündü. “Biliyordum! Gelmek için zahmet etme,” dedi soğuk soğuk ve telefonu kapadı.

Orada, elimde ahizeyle bakakaldım.

“Neden neler olduğunu anlatmadın?” diye sordu annem telefonu yerine koymam için elimi yönlendirerek.

“Fırsat vermedi ki.” Omuz silktim. “Çok da umurumda değil açıkçası. Kimse şu anda hissettiğimden daha kötü hissettiremez.”

“Neden onu tekrar arayıp durumu açıklamıyorsun?”

Başımı iki yana salladım. “Artık partiye gitmem mümkün değil zaten.”

Annem saçlarımı okşadı, bunu en son ben küçükken yaptığını hatırlıyordum. “Artık bir şeyler yemeye çalışsan iyi olacak.”

“İstemiyorum.”

“Sadece bir denemeni istiyorum.”

Tartışmaya değmeyeceğini düşündüm ve beni mutfığa indirmesine izin verdim. Ben pencereden dışarıdaki kasvetli gri gökyüzünü izlerken annem harıl harıl yiyecek bir şeyler hazırlıyordu. Masada gazete vardı ve büyük puntıyla yazılmış manşete gözucuyla baktım. Tüm renkler siyahtı. Derinliklerinin olduğunu sezebiliyordum ama renkleri gitmişti. Bir zamanlar tüm renklerin siyah olmasını istediğimi hatırlayınca neredeyse gülecektim. Artık renkleri gören o kız değildim. Artık büyükbabasının ruhu kedisinde olan o kız da değildim. Sadece, kendisine has bir özelliği olmayan bir kızdım. Boş bir kızdım. Havası boşaltılmış helyum balonu gibi. Diğer herkesin her zaman böyle hissettiğine inanamıyordum.

Annem önüme çedar peyniriyle kaplı bir tabak buğdaylı kraker koydu. Bir ısırık aldım ve neredeyse ısırığımı tükürdüm.

“Sorun ne?” diye sordu annem.

“Tadı ıslak karton gibi.”

“Sadece yutmaya çalış.”

Zaten yutmaya *çalışıyordum* ama hiç kolay değildi. Boğazım fazla dardı. Peyniri ve krakeri lavaboya tükürdüm. Tezgâha tutunmuş orada dururken, artık Mango’nun kaplarının üstünden atlamam gerekmeyeceği aklıma dank etti.

Yere baktım. Elbette kaplar kaldırılmıştı. O tanıdık histerinin içimde yükseldiğini hissedebiliyordum. Yeri işaret ettim.

“Mango’nun kaplarından ne çabuk kurtuldunuz!” diye suçladım annemi titreyen bir sesle. “Bunu nasıl yaparsınız?”

Annem hızla ayağa kalkıp, “Baban bunun iyi olacağını...” diye söze başladı annem.

“Hem Mango nerede?” Artık çığlık atıyordum. “Babam Mango’yu da mı attı?”

“Mango odunlukta Mia. Sakin ol, lütfen.”

Mango’nun o soğuk kulübede tek başına yattığı düşünceyle kalbim milyonlarca parçaya ayrılıyormuş gibi hissettim. Hemen arka kapıdan çıkıp küçük kulübeye koştum. Annem ayakkabı giymediğimi arkamdan söylese de onu umursamadım ve gevşek ahşap kapıyı açtım. İşte oradaydı; bir köşede, hâlâ Pooh battaniyesine sarılıydı. Ona doğru bir adım attım ama sonra daha fazla yaklaşmadım. Soğuk ve sert zeminde dizüstü çöküp yüzümü ellerimle kapadım.

Gözyaşlarım yanaklarımı ve ellerimi ısıtırken, “Çok üzgünüm Mango,” diye tekrar tekrar fısıldadım. “Seni çok ama çok sevdim. Sen en iyi kediydın. Tüm bunlar benim suçum.”

Annem yanımda belirdi ve elini nazikçe omzuma koydu. “Mango seni çok sevdi Mia. Ona harika bir hayat yaşattın.”

Yüzümü kaldırmadan, “Onu ben öldürdüm,” dedim itirafta bulunur gibi.

“Böyle mi düşünüyorsun? Bu delilik.”

“Hepimiz deli olduğumu biliyoruz, öyle değil mi? Neyse, bu konuda daha fazla endişelenmenize gerek yok çünkü renklerimiz kayboldu.”

Annem elini dirseğimin altına koyup beni ayağa kaldırdı. Ellerini omuzlarıma koyup gözlerime baktı. Dönüp gitmeyi denedim ama ısrarcıydı.

“Bak Mia, delilik olan tek şey Mango’nun ölümüyle bir ilginin olduğunu düşünmen. Ayrıca Jerry’nin sana renklerinin travma dönemlerinde kaybolabileceğini söylediğini hatırla lütfen. Bu da kesinlikle travma niteliğinde bir durum. Renklerinin geri geleceğinden eminim.”

Kollarından kurtuldum. “Renklerimin geri gelmesini istemiyorum. Artık onları hak etmiyorum. Anlamıyorsun, onu *gerçekten* ben öldürdüm!” İçeri koştum ve bana bir hapishane hücresi gibi gelmeye başlayan odama çıktım. O akşamın ilerleyen saatlerinde babam odama kremalı mısır çorbası getirdi ve ben çorbayı içene kadar yanımdan ayrılmayacağını söyledi. Tekrar tekrar başımı iki yana salladım ama pes etmeyip bana kaşığı uzattı. Sonunda çorbayı tadına bakmadan mideye indirip boş kâseyi babama uzattım.

“Yarın Mango için bir anma töreni düzenleriz diye düşündüm,” dedi hâlâ yatağımın yanında duran babam. “Belki bu daha iyi hissetmeni sağlar.”

“Ben gelmeyeceğim.”

“Belki sabaha kadar fikrini değiştirirsin,” dedi ışığımı kapatarak. Fikrimin değişmeyeceğini biliyordum. Mango’nun defnedilişini görmem mümkün değildi. Uyumaya çalıştım ama, *Dur bir dakika, Mango’ya uyumadan önce ilacını vermem gerekiyor*, diye aklımdan geçirdim. Tabii şimdi hatırlardım. İş işten geçtikten sonra.

Ertesi sabah Zack’in beni sarsmasıyla uyandım. “Törene kısa süre içinde başlayacağız,” dedi. “Uyanman gerek.”

Acı anında geri geldi. Yorganı başıma çektim. “Babama gelmeyeceğimi söylemiştim.”

“Ne dedin? Seni duyamıyorum.”

“Gelmeyeceğim,” diye yüksek sesle tekrarladım.

“Mango’nun bunu isteyeceğini mi sanıyorsun?” diye sordu hiddetle odamdan çıkarken.

“Mango yaşamayı isterdi,” diye fısıldadım. Birkaç dakika sonra zorla yataktan kalkıp dışımı fırçaladım. Banyo penceresi babamın neredeyse donmuş zemini kürekle kazdığı arka avluya bakıyordu. Pencereye yaklaştım ve babamın biraz ötesinde küçük, ahşap bir tabut gördüm. Mango’nun tabutta olduğunu anlayınca midem ağzıma geldi. Ailem onun yanında soğuktan korunmak için sarınıp sarmalanmış halde duruyordu. Rüzgârlı da olmalıydı çünkü Beth’in saçı yüzüne vuruyordu. Birdenbire başını çevirip doğruca bana baktı. Mimikleriyle aşağı inmemi işaret etti. Başımı iki yana sallayıp pencereden birkaç adım geri çekildim. Orada bir dakika kadar kollarımı önümde kavuşturup bekledim. Sonra aceleyle odama gidip yorganımın altında Tweety’yi aradım ve ayağımda terliklerimle dışarı koştum. Herkes ortasında ahşap tabut olan çukurun etrafında duruyordu. El ele tutuşmuş, Mango’yu ebediyete uğurluyorlardı ama ben henüz bunu yapamazdım. Yapamazdım.

Ağlayarak Tweety’yi babama uzattım. Babam oyuncağı almak için Beth’in elini bıraktı. “Bunu da yanma koyar mısın?”

Başını sallayıp kapağı açmak için eğildi. Bir şey görmeden arkamı dönüp eve koştum. Odamda daha fazla kalamazdım. Buradan çok uzakta olma ihtiyacı hissediyordum. Keşke araba kullanacak kadar büyük olsaydım. Spor ayakkabılarımı, kalm eşofman üstümü giydim ve ıslak bahçede herkesin yanından

koşarak geçtim. Annem arkamdan bana seslendi ama duymazdan geldim. Artık içinden su akan dağ geçidini koşarak geçtim. Çimen ve yere düşmüş yapraklar o kadar kaygandı ki yüzüstü yere kapaklanmadığıma şaşırıyordum. Yan tarafımda keskin bir ağırı hissedene kadar koşmaya devam ettim. Sanırım açlık sonunda etkisini gösteriyordu. Mezarlıktan sadece birkaç metre uzaktaydım, bu yüzden büyükbabamın mezar taşına varana kadar ilerlemeye devam ettim. Soluklanmak için mezar taşına yaslandım. Büyükbabam için hiç yas tutmadığım aklıma geldi. Çünkü hâlâ benimle birlikte olduğunu düşünüyordum. Artık tamamen gittiğini bildiğim için orada olmak bana farklı geldi. Daha hüznü ve şüpheyi yer bırakmayacak kadar kesin. Genellikle buraya geldiğimde Mango da yanımda olurdu. Büyükbabama resmi getirdiğim ve Mango'nun tuvalin üzerinde gezindiği günü hatırladım. O zamanlar nasıl da enerjikti ve bu daha birkaç ay önceydi. Başımı eğip gözlerimi kapadım ve nefes almaya çalıştım.

“Annen seni burada bulabileceğimizi düşündü.”

Arkamı döndüğümde Jenna, Molly ve Kimberly'yi birkaç mezar taşı geride dururken gördüm. Dün geceden kalmış makyajlarını silmemişlerdi ve Molly ile Kimberly'nin mezarlarının arasında durmaktan huzursuz olduklarını hissedebiliyordum. Birden ortaya bir kafa çıkacağından korkuyormuş gibi yere bakıp duruyorlardı.

“Burada ne arıyorsunuz?” diye sordum.

Jenna soruyu cevaplamadan önce yanıma gelip bana kocaman sarıldı. Saçları hâlâ balıksırtı örgülüydü. “Molly

ve Kimberly dün gece yatıya kaldılar. Annen bu sabah bizi arayıp neler olduğunu anlattı.”

“Evet Mia. Marshmallow için çok üzüldüm,” dedi Kimberly nazikçe.

“Marshmallow mu?” deyip ona alaycı bir ifadeyle baktım.

Kimberly’ye dik dik bakarak, “Mango demek istedi,” dedi Jenna.

Kimberly kafası karışmış gibi görünüyordu. “Emin misin? Adının Marshmallow olduğunu sanıyordum.”

“Kedinin adı *Mango*’ydu,” dedi Molly sertçe. “Ben de çok üzgünüm, Mia. Onu ne kadar çok sevdiğini biliyordum.”

Tek yapabildiğim başımı sallamaktı. Bir şey söylesem tekrar ağlayacağımdan ve susamayacağımdan korkuyordum. Gözyaşı kanallarımın hâlâ çalışıyor olmasına şaşırıyordum.

“En üzgün olan benim,” dedi Jenna, gözleri yaşarırken. “Dün gece telefonda sana çok kaba davrandım ve benden nefret ediyorsan anlarım.”

“Senden nefret etmiyorum,” dedim ona. “Olanlardan haberin yoktu.”

“Anlatmana fırsat vermedim,” dedi ayağını yere vurarak. “Neyim var bilmiyorum. Belki de parti yüzünden gergindim.”

“Nasıl geçti?” diye sordum. “Rebecca’nın saçını yapmasına izin vermişsin.”

“Saçımı Rebecca değil, Molly yaptı. Tatlı Rebecca kendine yeni bir yol çizdi.”

İki gündür ilk defa gülümsedim. “Babanı terk ettiğini mi ima ediyorsun?”

Jenna başını iki yana salladı. “Hayır. Babam onu terk etti. En azından bana öyle söyledi.”

“Partinin sensiz tadı yoktu,” dedi Molly. “Tüm erkekler seni sordu.”

“*Tüm* erkekler mi?” diye sordum kuşkuyla.

“Şey, tamam, bir erkek. Adı neydi Kimberly?”

“Tarih dersinden Roger,” diye cevapladı Kimberly. Rüzgârın havaya uçurduğu birkaç yaprağı görünce gergin bir şekilde havaya sıçradı. “Sanırım senden hoşlanıyor.”

Yanaklarımın kızardığını hissederek, “Neden böyle söyledin?” diye sordum.

“İsmi söyleyişinden belli. *Mii-yaa*,” dedi tekdüze bir sesle Roger’ın sesini taklit ederek.

Diğerleri kakhaha atarken ben sert bir şekilde, “Adımı öyle söylemiyor bir kere,” dedim.

Kimberly ürperdi. “Hep birlikte Jenna’nın evine gidebilir miyiz artık? Kusura bakmayın ama burası biraz ürkütücü.”

Dikkatimi iyice dağıtmışlardı. “Gitmem gerekiyor,” dedim dönerken neredeyse ayağıma takılarak. Ormana doğru hızla yürümeye başladım.

“Bekle Mia.” Jenna bana yetişti. “Bak, nasıl hissettiğini biliyorum. Çok üzgün olman normal.”

Daha da hızlandım. “Nasıl hissettiğimi bilmiyorsun.”

Eşofman üstümden tuttu. “Bunu bana nasıl söylersin?”

Gözlerinin içine baktım. “Annemi sen öldürmedin Jenna.” Ormana koşarken onu arkamda bana bakar halde bıraktım. Birkaç dakika sonra şansım tükendi ve bacaklarım birdenbire tutmaz oldu. Popomun üstüne düştüm. Ama altımdaki ıslak çimeni neredeyse hissedemiyordum. Bomboştum.

On Beşinci Bölüm

O gece annem bir aile toplantısı yapacağımızı haber verdi. Hepimizi mutfğa toplayıp, “Katılım zorunlu,” dedi. Yemeklerin kokusu midemi bulandırdı.

“Bu evde ciddi yanlış fikirlerin döndüğü dikkatimizi çekti,” diye başladı annem.

“Biri onları yakalasın çünkü alerjim olabilir,” dedi Zack. Beth masanın altından Zack’i tekmeledi.

Annemin kaldığı yerden babam devam etti. “Çoğumuzun olanlar yüzünden kendimizi suçladığımızı biliyorum ve bunun hakkında konuşmalıyız çünkü bu çok yaralayıcı. Hepimiz kendimizce yas tutuyoruz ve kimse bir başkasına nasıl hissetmesi gerektiğini söyleme hakkına sahip değil. Ama bazı unsurlar göz ardı edilmemeli.” Bana dönerek, “Kimse Mango’yu öldürmedi Mia. Mango’yu bulduğun günden beri onun hasta olduğunu biliyordun. Ne mutlu ki onunla uzun süre geçirebildik.”

“Bana çok uzun gelmedi,” dedi Beth nazıkçe. Onun yüzünün de ağlamaktan şiştiğini ilk defa fark ediyordum.

“Baba,” dedim. Sesim titriyordu. “Sana katılıyorum. Mango’yu ben bulmadım, o beni buldu ve ona bakmamı

bekledi. Bense bunu beceremedim. Cuma gecesi onu dışarıda soğukta bıraktım. Hepsi benim suçum.”

Zack ayağa kalktı. “Hayır. Siz toplantıdayken dışarı çıkmıştım. Dolunay vardı; dolunay zamanında dilek tutulur. Mango gözlerim kapalıyken dışarı çıkmış olmalı. Her zamanki gibi davranmadığını biliyordum ve...”

“En azından sen bir sorun olduğunu fark etmişsin Zack,” diye araya girdim. “Ben onunla yeterince ilgilenmiyordum. Birden fazla kez ilacını vermeyi unutmuş olabilirim. Emin değilim.”

“Bir iki tane ilaç vermemen bir şeyi değiştirmez,” dedi babam. “Gerçekten. Birkaç gün önce Mango’nun mamasını bitirmediğini fark ettim. Bir hayvan yemeğiyle ilgilenmiyorsa gitmeye hazırlanıyor demektir ama Mango’ya bunu yakıştıramamıştım. Keşke ölmeseydi ama emin olduğum tek bir şey var o da Mango hiçbirimize ders vermek için ölmedi. Elimizden gelenin en iyisini yapmaya, aynı anda birçok işin altından kalkmaya çalışıyoruz. Haydi, Mango’ya harika bir hayat imkânı tanıdığımız ve o da bize karşılığında sevgisini verdiği için şükre delim.” Bu, kısa cümleler kurmaya alışkın babam için uzun bir konuşmaydı.

Birkaç dakika boyunca kimse konuşmadı ve sonunda annem gidebileceğimizi söyledi. Kendimi üst kata sürüklerken babamın işlerin altından kalkmaya çalışmamızla ilgili söyledikleri aklıma geldi. İçten içe hep şuna inanacaktım: O kadar çok kendi derdime düşmüştüm ki Mango’yu ihmal etmişim. Bakmadığım bir anda Mango arka kapıdan dışarı çıkmış ve onu bir iş olarak görme zahmetine bile girmedığım için yerin elli santim altına girmişti.

Pazartesi sabahı yataktan kalkmaya çalışırken o kadar başım döndü ki tekrar uzanmak zorunda kaldım. Yüzüm hâlâ şişti ve okula gitmemin mümkün olmadığı konusunda ısrarcıydım. Annem üç öğün yemek yemeye ve sıcak bir duş almaya söz veririm evde kalmamı kabul edeceğini söyledi. Söz verdim çünkü üç gündür duş almıyordum ve kokmaya başlamıştım. En azından artık yemeklerden karton tadı almıyordum. Tat alıcılarım geri dönüyor olabilirdi ama renklerimde gelişme yoktu. Şimdi her şey çok gri, soluk ve cansızdı. Demek ki normal olan buydu. Şu eski “Ne dilediğine dikkat et” sözü şimdi mantıklı geliyordu.

İyi hissetmemi sağlayan tek şey öğleden sonraki sohbet programlarını izlemektir. Şu anda hayatım darmadağın olabilirdi ama bu programlardaki insanların bazılarının hayatı benimkinden daha kötüydü. Belki de sohbet programlarının insanlara çekici gelme sebebi buydu. Televizyon izlemek beni Mango’yu düşünmekten alıkoyuyordu. Ancak Mango genellikle ben televizyon izlerken kucığıma oturur ve benimle birlikte izlerdi. Programlardan biri sanal ilişki üzerineydi ve bana Adam’ı hatırlattı. Posta kutumu kontrol ettim ve pazar gecesi bir e-posta gönderdiğini gördüm. Boston’a döner dönmez yazmış olmalıydı.

SEVGİLİ MIA,

JERRY BİZE KEDİNE OLANLARI ANLATTI. SENİN
İÇİN ÇOK ÜZÜLDÜM AMA YİNE DE TOPLANTIYA
GELMELİYDİN. SANIRIM KEDİLERİ GERÇEKTEN

SEVİYORSUN. BENİM KEDİ ALERJİM OLDUĞUNDAN ONLARI PEK SEVDİĞİMİ SÖYLEYEMEYECEĞİM. SENİNLE ÖPÜŞMEK GÜZELDİ. UMARIM BİR KEZ DAHA ÖPÜŞEBİLİRİZ. KISA ZAMANDA BANA YAZ, OLUR MU?

SEVGİLER,

ADAM

Buruşturup küçük bir topa dönüştürmek için bu e-postanın çıktısını almak istedim. Nasıl baş sağlığı dilemekti bu? Sinestezik veya değil, Adam ahmağın tekiydi. İlk öpücüğümü ona harcadığıma inanamıyordum. Beni öpmeseydi ve cuma gecesi o verandada oturmasaydım, Mango şu anda hayatta olabilirdi. Düşüncesi bile karnıma kramplar girmesine sebep oluyordu.

Akşam yemeğinde Beth, “Ne zaman düzgün giyinmeye başlayacaksın? En azından sonunda temizsin,” dedi. Sonra Çin böreği almak için uzandı ve “İçinde et yok, değil mi?” diye sordu.

Annem başını salladı. Ben sevdiğim için Çin yemeği sipariş ettiğini biliyordum.

“Selam Mia,” dedi Zack tavuklu yemeğindeki mantarları dikkatle ayıklayarak. “Okulda sarışın bir kız seni sordu. Aslında güzel bir kız. Matematik hocan kadar seksi değil ama, o çekiciliğe ulaşmak için daha birkaç yılı var.”

“Zack!” diye tersledi annem.

“Ne zamandan beri kızları beğenmeye başladın sen bakayım?” diye sordu Beth. Ben de aynı şeyi düşünüyordum. “Daha altıncı sınıftasın.”

Zack omuz silkti. “Benim suçum değil. Kablolu televizyon yüzünden.”

Çatalımı masaya bıraktım. “Ee, şu kız sana ne sordu?”

“Gerçekten sözcükleri filan renkli görüp görmediğini öğrenmek istemiş. Ben de ona gördüğünü söyledim.”

“Bu kadar mı?”

“Evet. Laf salatası yapmadı.”

“Nasıl yani?” diye sordum. Kafam karışmıştı.

“Bu bir *deyiş*,” diye açıkladı Zack sabırsızca. “Dereyi görmeden paçaları sıvama’ gibi.”

“Hangi dereyi?” diye sordu Beth.

Zack iç çekti. “Boş verin. İkiniz de doğru kitapları okumuyorsunuz. Kızın sorusunu cevaplamasa mıydım?”

“Artık bir önemi yok,” dedim. Kızın kim olduğu bile umurumda değildi. Artık renklerim gittiğine göre, herkesin benimle ilgilenmeyi bırakacağından emindim. Durumumla ilgili tek güzel şey buydu.

Anneler neden bir gün daha okula gitmemem gerektiğiyle ilgili yapacağım açıklamayı dinlemeyi reddetti ve salı sabahı geldiğinde kot pantolon ile eşofman üstü giymek zorunda kaldım. Okulda üzerinde ördek resimleri olan eski pazen pijamalarımın boy gösterseydim olay olurdu sanırım. Zack’le durağa vardığımızda Jenna çoktan gelmişti. Isınmak için ayak parmaklarının ucunda zıplıyordu. Beni görünce zıplamayı bırakıp beni kenara çekti.

“Kolunu uzat,” dedi.

Söylediğini yaptım. Eşofman üstümün kolunu sıvayıp ceketinin cebinden bir makas çıkardı ve dostluk bilekliğini kesti. Bileklik yere düştü ve ağzım açık kaldı.

“Bilekliği neden kestin?” Berbat olmuş bilekliği almak için yere eğildim. “Yine mi kızdın bana?”

“Sana kızgın değilim,” dedi diğer cebinden küçük, beyaz bir kutu çıkarırken. Aytaşı bilekliğimin kutusuyla aynı büyüklükteydi ve büyükbabamın hediyesini pencereden attığım için içim cız etti. Jenna kutuyu açtı ve ince, kopçalı altın zincir ortaya çıktı. Onu bileğime taktı ve aynı bilekliği taktığını göstermek için kolunu uzattı.

“Bunlar on dördüncü doğum günü hediyelerim. Annem almış,” dedi. “Mektubunda yenilerine ihtiyacımız olacağını düşündüğünü yazmış.”

Gözlerimizden yaşlar akarken, ikimizin de pek çok şey yüzünden ağladığımızı biliyordum.

Beden eğitimi dersinde bilekliği çıkarmayı istemedim ve öğretmen bilekliğim koparsa ağlayıp yanına gelmememi söyledi. Sanki iki ömürlük ağlamamışım gibi... Güçten düştüğüm için ipe bile zor tırmanıyordum. Öğretmen dersin sonuna kadar açık tribünde oturabileceğimi söyledi. En üst sırada oturan Roger beni yanına çağırdı. Ayak bileği yüzünden ipe tırmanamıyordu ama tribünün en üst sırasına çıkmakta sorun yaşamadığını görebiliyordum.

Ben oturur oturmaz, “Ee, neden Jenna’nın partisine gelmedin?” diye sordu. “Jenna’nın en yakın arkadaşı olduğunu sanıyordum.”

Lafı uzatmadan konuya girdim: “Kedim öldü.” Bunu söylerken gözlerim yanıyordu. Sesim sanki başkasına aitmiş gibi çok uzaktan geliyordu. Üçüncü sınıfta tahtanın önündeysen de böyle hissettiğimi hatırladım.

Elini koluma koydu ve kaldırmadı. “Gerçekten çok üzgünüm Mia. Bilmiyordum.”

Zihnimde beliren helikopterin ve yerde duran Mango'nun görüntülerinin kaybolması bir saniyemi aldı. Ruhum spor salonuna döndüğünde, ilk hissettiğim şey Roger'ın kolumdaki eliydi. Eline bakınca hızla çekti.

"Senin için bir şey ifade etmeyebilir," dedi sessizce, "ama nasıl hissettiğini biliyorum."

Onu düzeltmek için ağzımı açmıştım ki *gerçekten de* hissettiklerimi herkesten çok onun anlayabileceğini fark ettim. "Köpeğini kaybettikten sonra toparlanman uzun sürdü mü?"

Başını salladı. Köpeğinin uyutulduğu gün ikimizin de veterinerin muayenehanesinde olduğumuzu ilk defa hatırladım. "Anneler Oscar'ı ben doğmadan önce sahiplenmiş. Erkek kardeşim gibiydi. Aptalca geldiğini biliyorum."

"Hayır, aptalca değil," dedim hemen.

"Evde onun eşyalarını tutmak Oscar'ın yan odada olduğunu hissettiriyor, biliyor musun? Eşyalarını çöpe atmak onun bir zamanlar evimizde yaşadığını inkâr etmek gibi." Roger konuşurken şortundan sarkan ipi çekiştiriyordu. Durmazsa şortu tamamen sökülecekti.

Keşke babam Mango'nun kaplarından bu kadar çabuk kurtulmasaydı. Tweety bile gitmişti artık. Geriye yalnızca fotoğraflar ve yatağımın üstündeki birkaç tüy kalmıştı.

"Sanırım eşyalarını kaldırmaya hazır sayılırsınız," dedi Roger, sallanan ipi son bir kez çekiştirerek. "Gittikçe kolaylaşıyor Mia. Onları özlemeye, kendimizi suçlamaya ve âciz hissetmeye devam edemeyiz. Oscar hatıramıza kazındı ve artık nereye gitsem onu da yanımda götürüyorum. Anlatabiliyor muyum?"

Roger'a onu anladığımı söyledim. Gülümseyince Adam aklıma geldi. Roger kesinlikle daha hoştu. Daha önce nasıl

olmuştu da bunu fark edememiştim? Birdenbire tarih projemiz sırasında ona kötü davrandığımı hatırlayıp utandım. Artık Mango'dan özür dileyemezdim ama en azından Roger'dan özür dileyebilirdim. Sınıfımızdan bir çocuk koşa koşa tribünlere gelince buna fırsat bulamadım.

“Selam Mia, adımın rengini söyleyebilir misin?”

“Bilmem,” diye cevapladım tereddüt ederek. “Adın neydi?”

“Doug,” dedi göğsünü kabartarak. “Futbol takımı kaptanı Doug.”

Roger gözlerini devirdi ve ben de kahrkahrımı bastırdım.

Bir an odaklandım. Doug'ın ismindeki harflerin rengini biliyordum ama onları bir arada hayalimde canlandıramıyordum. Buna çok üzüldüm. *D* harfinin rengi olduğu için isminin canlı pembemsi mor renk olduğunu söyledim.

“Ama pembe kız rengi,” dedi Doug. Besbelli hayal kırıklığına uğramıştı.

“Üzgünüm,” dedim. “Bir anlam ifade etmiyor.”

Doug üzülererek başını iki yana salladı ve sonra basamakları ikişer ikişer indi.

Roger'a döndüm. “Biliyor musun okulda bana isminin rengini sormayan bir sen kaldın sanırım.”

Şaşırmış görünmüyordu. “Her ne renkse önemli değil.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Ben renk körüyüm,” dedi.

İşte şimdi taşlar yerine oturmuştu. Kahkahalarla gülmeye başladım.

“Renk körü olmam komik mi sence?”

“Hayır, hayır. Şey... Çoraplarının renklerinin farklı olmasının sebebi bu muydu?”

O da gülmeye başladı. “Evet. O kadar inatçıydım ki çoraplarımı annemin seçmesine izin vermiyordum. Gerçi atlattım artık. Şimdi çoraplarımın eşini o buluyor.”

“Birbirimizi tamamlıyoruz,” dedim ona. “Sen yeterince renk göremiyorsun ve ben de çok renk görüyorum! Şey, tabii eskiden görüyordum. Şimdi renklerim ortadan kayboldu.”

Gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı. “Geri gelecekler mi peki?”

Öğretmenimiz soyunma odalarına gitmemiz için düdük çalarken ona bilmediğimi söyledim. Roger’la ayağa kalktık ve farklı yönlere gitmeden önce, “Bir konuda haklısın,” dedi.

“Hangisinde?”

“Birbirimizi tamamlıyoruz.” Yüzünü göremeden döndü ve tribünden aksayarak indi. Gidişini izledim. O kısacık anda kalbim hafifledi ve neredeyse mutlu hissettim. Ama sonra Mango’nun küçük, tüylü yüzü zihnimde canlandı ve bugün eve döndüğümde onu yatağında bulamayacağımı düşününce karnıma bir tekme yemiş gibi oldum.

Okuldan sonra öğrenci işlerindeki sekretere okulda Henkle soyadlı birinin olup olmadığını sordum. Hansly ve O’Henry soyadlı birileri olduğunu ama Henkle olmadığını söyledi. Artık neden Billy’yi bulmak istediğimden bile emin değildim. Ona yardımcı olmayı umduğumdan mı yoksa onun bana yardımcı olabileceğini düşündüğümünden mi?

Tekrar eden acı, kayıp ve suçlamalarla haftayı tamamladım ve cuma akşamı yemekten sonra pijamalarımı giyip hafta sonu boyunca evde kalmayı planladım. Jenna beni yatıya çağırmişti ama eğlenmeye henüz hazır değildim. O sabah ilk kez gözlerimi açar açmaz Mango’nun ölümü beni perişan etmedi. Acının gelmesi alarmı kapayıp yorganımı

üstümden atana kadar bekledi. Babam herhangi bir gelişimin iyiye işaret olduğunu söylese de eskiden alarmım çaldıktan sonra gördüğüm mor sarmalları hâlâ göremiyordum. Kabul etmeliydim ki mor sarmallarımı özlemiştim. Mango'nun cezaesinden beri arka bahçeye çıkmayı da becerememiştim.

Telefon saat yedi gibi çaldı ve babam oturma odasına gidip telefonu açmamı söyledi. Jerry laboratuvarından arıyordu.

"Daha iyi misin?" diye sordu. Sesini duymak iyi gelmişti.

"Sanırım," dedim babamın yeni televizyon koltuğuna yayılırken. Annem koltuğu babama doğum gününde hediye etmişti.

"Sen güçlü bir kızsın Mia. Bunu atlatacaksın."

"Madem o kadar güçlüyüm, o zaman neden tüm renk-lerim ortadan kayboldu?"

Hemen cevap vermedi. "Ne zaman oldu bu?"

"Sonrasında... Mango... Mango öldükten sonra."

"Nasıl hissediyorsun peki?"

"Bomboş," dedim ona dürüstçe. "Tek boyutlu."

"Bu normal," dedi. İnsanların davranışlarına *normal* demesine alışmakta zorlanıyordum. "Renklerin geri dönecek Mia. Söz veriyorum. Tekrar üç boyutlu hissedeceksin. Beynini biraz olsun çalıştırmak için yaratıcı bir şeyler yapmayı dene. Resim yapmayı sevdiğini söylemiştin, neden onu denemiyorsun?"

Son zamanlarda boyalarımı bakamamama rağmen denemeyi kabul ettim. Telefonu kapadıktan sonra odama dönüp gözlerimi şövaleme diktim. Üzerini ince bir toz tabakası kaplamıştı. Renklerimi geri istemek ile ortadan kaybolmalarının makul bir ceza olduğunu hissetmek arasında gidip geliyordum. Bu kararı kadere bırakacaktım. Renklerim geri

gelirse, ben bir şey yaptığım için gelmeyecekti. Ahşap şövaleyi kaldırıp ayaklarını katladım, dolabımın yanına götürdüm. Bir sürü ıvır zıvırı kenara çekip ona yer açmam gerekti ve birdenbire kendimi büyükbabamı resmettiğim tabloya bakarken buldum. Yağmur resmi mahvettikten sonra onu pek düşünmemiştim. Tabloyu alıp duvarıma dayadım.

Resimde bir farklılık vardı. Daha yakından bakmak için eğildim. Resmi bitirdiğimde, büyükbabamın uzaklara baktığım hatırlıyordum. Ama şimdi yüzünde halinden memnun bir ifade vardı. Onu kesinlikle böyle resmetmediğimi biliyordum. Büyükbabamın omzundaki gri lekenin bir zamanlar Mango olduğunu düşündüğümde kalbime bıçak saplanmış gibi hissettim. Sonra Mango'nun, resmin üzerinde gezerken ardında bıraktığı pati izlerini fark edince kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. Pati izleri tuvalin üst kısmına ilerlediğinden Mango'nun cennete gittiğini düşündüm. Artık onu ebediyete uğurlamama gerek yoktu, sanırım büyükbabam bunu benim yerime yapmıştı. Mango belki de büyükbabamın ayrılık hediyesiydi ve şimdi ikisi de büyükannemin yanında cennetteydiler. Gerçekten buna inanmak istiyordum.

Dolabımın arkasındaki eski bir resmi çerçevesinden çıkarıp bulanık portreyi koydum. Tabloyu duvarın ortasına, saatlerimin karşısına astım. Böylece her gece uyumadan önce ve her sabah uyandıgımda göreceğim ilk şey bu resim olacaktı.

Cumartesi sabahı erkenden zil çaldı ve kimsenin beni görmeye gelmediğini düşünüp tekrar yatağa teslim oldum. Ama

iki dakika sonra annem odama girip misafirim olduğunu ve giyinmem gerektiğini söyledi.

“Jenna mı geldi?” diye sordum dirseklerimden güç alıp kalkmaya çalışarak.

“Hayır. İnanmazsın ama, yaz sonu süpermarkette tanıştığımız kadın geldi. Hatırlıyor musun? Küçük oğluyla konuşuyordun. Soyadları Henkle’dı sanırım.”

Yorganı üzerimden attığım gibi şifoniyerime koştum. Dün giydiklerim hâlâ sandalyemde duruyordu. Hızla üstümü değiştirdim.

“Sanırım hatırlıyorsun,” dedi annem, odanın ortasına bıraktığım pijamalarımı kaldırırken.

“Bizi nasıl buldular acaba?” diye sordum nefes nefese.

“Kızı senin okuluna gidiyor. Zack’in ona yıldıştığına bakılırsa geçen gece ‘afet’ diye bahsettiği kız o olmalı.”

Komodininin çekmecesinden bir lastik toka alıp saçımı topladım. Bir dakika sonra oturma odasında ayakta duruyordum. Televizyon koltuğunda oturan Billy yerinden sıçrayıp bana sıkıca sarıldı. Koltukta oturan annesi bizi izlemekle yetindi. Kadın biraz utanmış görünüyordu. Birbirimizi spor salonunda gördüğümüz zaman bana karşı kaba davrandığı için böyle olabilirdi.

“Habersiz geldiğimiz için özür dilerim,” dedi bir anneme bir bana bakarak. “Ama civardaydık ve... şey, Billy sana karşı yakınlık hissediyor gibi. Ben de bize yardımcı olabileceğini düşündüm.”

Tam o sırada önce “afet”, ardından da onu takip eden Zack mutfaktan çıktılar. Kızın elinde büyük bir bardak portakal suyu vardı ve Zack sanki portakalı o sıkmış gibi gurur dolu

bakıyordu. Kız beni görünce durdu ve Zack de ona çarptı. Zack'in bunu sorun edeceğini sanmıyordum.

"Bu, kızım Amy," dedi Bayan Henkle.

Aklıma ilk gelen şey dehşet verici posterimdeki yazıydı. *Merdivenden düşen Amy'nin A'sı*. Aklıma ikinci gelen şey onu tanıdığım oldu. Renklerimin olduğu haberi yayıldığında, yemekhanede bana kötü davranan kız oydu. Böyle giderse, kendimi özel bir sınıfta bulacağımı söylemişti. Onun yerine, Amy yüzünden kendimi tuvalette saklanır halde bulmuştum.

"Tanışıyoruz," dedim sertçe. "Ama bir saniye. Billy'nin soyadında biri var mı diye okula sormuştum."

"Amy eski eşimden olan kızım," diye açıkladı Bayan Henkle.

Bana doğru döndüğünde Amy'nin yanakları pembe pembe olmuştu. "Ben, şey, üzgünüm, yani, biliyorsun ya," dedi.

"Sorun değil," diye mırıldandım. Aslında tam tersini düşünüyordum.

Bayan Henkle koltuktan kalkarken, Billy kollarını bacaklarıma doladı. "Amy harfleri ve rakamları renkli gördüğünü söyledi," dedi. "Bana birkaç hafta önce ne söylemeye çalıştığını anladım. Billy seninle tanıştığından beri bu renk konusu dilinden düşmüyor."

Billy başını sevinçle sallayınca ona gülümsedim. Gülümsemeye alışıyor gibiydim.

"Peki, ne yapmalıyım?" diye sordu. Çaresiz görünüyordu. "Anaokulu öğretmeni bu sebeple seneye onu özel bir sınıfa almaktan söz ediyor."

Amy'ye baktım ama o, bakışlarını kaçırdı. "Billy'nin bir sorunu yok," dedim Bayan Henkle'a. "Sinestezisi -buna

sinestezi deniyor– olan başka insanlarla da tanıştım ve gerçekten hiçbir sıkıntıları yok.”

Billy televizyon koltuğunu açan kolla oynamakla meşguldü. Bu konuşmanın ne kadarını anladığını bilmiyordum ama bir şekilde bunun hayatında bir dönüm noktası olacağını farkındaydı.

Bayan Henkle hâlâ ikna olmamıştı. “Ama bu... bu hastalığı iyileştirmenin hiç yolu yok mu?”

Ben cevaplayamadan Zack bir adım öne çıktı. Gözleri alev alev parlıyordu. “Kız kardeşim hasta değil. Bu bir yetenek.”

Hemen ardından Amy’nin yanına dönen Zack’e minnettar bir bakış attım. Amy’nin gözünde yeni ve saygın bir yeri olmuştu. Amy’nin annesine karşı gelebilecek pek insan olduğunu sanmıyordum.

“Adım ne renk Mia?” diye sordu Billy neşeyle sessizliği sonlandırarak.

“Adın tahta gibi açık kahverengi. Üzerinde gökyüzü mavisi noktalar var,” diye cevapladım eğilip ona yaklaşırken. “Biraz lapa gibi.”

“Yulaf ezmesi gibi mi?” diye sordu ümitle.

“Evet, tam olarak yulaf ezmesi gibi.”

“Hayır, değil,” dedi Billy kahkahalar atıp koltuğunda zıplayarak. “Açık pembe ve aynı büyükbabamın başı gibi parlak!”

“Şey, Mia,” dedi annem. “Bu renklerinin geri döndüğü anlamına mı geliyor?”

Ayağa kalktım. Zihnimdeki sözcükler yine renklenmişti ve farkına bile varmamıştım. İzin isteyip alfabe posterime bakmak için yukarıya koştum. Eski dostum ayçiçeği sarısı *a.* Parlak yeşil *j.* Nar bülbülü yumurtası mavisi *z.* Hepsi

geri dönmüştü. Bu, aynı anda hem çok tanıdık hem de çok yabancı geliyordu. Sanırım hayatımda çok şey değiştiği için böyle hissediyordum. Artık yeni biriydim ve ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Aşağı indim.

Bayan Henkle, “Zaman ayırdığınız için teşekkürler,” dedi anneme ve Billy’ye ceketini uzattı. “Düşüneceğim pek çok şey söyledin. Amy okul basketbol takımının maçında amigo kızlık yaptığı için artık kalkmamız gerekiyor.”

Zack üzgün görünüyordu. “Ama Amy, McDonald’s skor tahtamı görmek istediğini söylemişti. Bir dakikamızı bile almaz.”

“Hemen dönerim anne,” dedi Amy. Şansına inanamayan Zack mutluluktan uçarak Amy’yi üst kata çıkardı. Sanırım Amy o kadar da kötü biri değildi. Onlar üst kattayken annem, Bayan Henkle’a Jerry’nin telefon numarasını verdi. Billy vedalaşmak için bana sarıldı ve iletişimi koparmayacağımıza söz verdim. Amy aşağı indi ve “Arkadaşlarıyla birlikte maçlardan birine gelmelisiniz. Eğlenceli oluyor,” dedi.

“Geliriz belki,” dedim kapıyı ardından kapatırken. Jenna’yı ikna etmek biraz zaman alabilirdi ama muhtemelen kabul ederdi. Acaba Roger spor seviyor muydu? Anneme kahvaltı için yardım etmeyi teklif ettim ve o da hevesle kabul etti.

“Seninle gurur duyuyorum Mia,” dedi annem, pankek karışımını daha büyük bir cam kâseye dökerken.

Karışıma biraz dondurulmuş yabanmersini ekledim. “Neden?”

“Billy’yle ilgili yaptığın şey harika. Bir zamanlar sana tanıyamadığımız fırsatı ona tanıdın.” Pankek karışımını o kadar hızlı çırpıyordu ki kâsedden uçacağından emindim.

“Anne, kendini suçlama,” dedim ona, kâseyi ellerimle tutup sabitlerken. “Babamla sen neler olup bittiğini bilmiyordunuz.”

Kaşığı bir parça kâğıt havlunun üzerine koydu. “Bu tam olarak doğru değil.”

“Efendim?” Ağzıma atmak üzere olduğum yabanmersinini düşürdüm. Annem yabanmersinini ahşap mutfak tezgâhında leke bırakmadan aldı. Meyveyi lavaboya attı ve sonra gözlerime bakmadan tezgâhı ovalamaya başladı. “Bize okulda sorun yaşadığını söylediğin gece uyuyamadım. Bir şey başımın etini yiyordu. Sonunda geçen hafta aklıma takılan şeyin ne olduğunu anladım.”

Devam etmesini sabırsızlıkla bekliyordum.

“Büyükanneni çok iyi hatırlamıyorsun, değil mi?” diye sordu. Sonunda gözlerimin içine bakıyordu.

Bunlarla büyükannemin ne ilgisi olduğunu merak ederek başımı iki yana salladım. “Büyükbabamla oturma odasında epey dans ettiklerini hatırlıyorum. Babamın eski müzik setinde plak çaldığını hatırlıyorum.”

“Evet, müziği severdi,” dedi annem. “Geçen hafta arabadayken radyoda büyükannenin en sevdiği eski şarkılardan biri çalmaya başladı. Birden müziği, havada renkler gördüğü için sevdiğini söylediğini hatırladım.”

“Ciddi misin?” diye sordum şüpheyle.

“O zamanlar hayal gücünün kuvvetli olduğunu düşünmüştüm. Gerçeği söylediğini anlamamıştım. Sonra bir gün seni onunla oturma odasında dans ederken gördüm. İki buçuk yaşında falandın; ikiniz de çok eğleniyordunuz. Onun sana, ‘Renkler ne güzel, değil mi?’ diye sorduğunu ve senin küçük kız sesinle, ‘Evet, nineciğim, çok güsel,’ diye cevapladığını

hatırlıyorum. Ama hiç aklıma gelmemişti, Mia. Çok üzgünüm. Bunu daha ciddiye almalıyım.”

“Hatırlamıyorum bile,” dedim üzgünce. Büyükanmem ben çok küçükken ölmeseydi şu anda her şeyin ne kadar farklı olabileceğini düşündüm. “Peki, babam küçükken büyükanmem ona bundan bahsetmemiş mi?”

Annem başını iki yana salladı. “Olayı hatırlar hatırlamaz babana sordum. Annesinin hep sessiz olduğunu söyledi. Belli ki büyükbaban ikisi adına konuşmuş.”

Büyükbabamın kalın ve tok sesini evin her köşesinden duyduğumuzu hatırlayıp gülümsedim. Eminim ki büyükanmem ölmeseydi, hayatım tamamen farklı olurdu. Karışımı tavaya döken annemi izlerken büyükbabamın büyükanmemin renklerinden haberdar olabileceği aklıma geldi. Kırk yıl evli kalınca öğrenmiş olmalıydı. O zaman belki de benim durumumu da biliyordu. Büyükbabamın hediyesini çöpe attığıma inanamıyordum. Annemi pankeki çevirirken bıraktım, botlarımı ve motumu giyip dışarı çıktım. Başımı kaldırıp odamın penceresine baktım ve sonra altına yürüdüm. Büyükbabamın aytaşı hediyesi buraya düşmüş olmalıydı ama zemin öyle ıslak ve çamurluydu ki bulamıyordum. Şimdiye kadar çoktan parçalanıp çimenle bütünleşmiş olmalıydı. Sonunda aramaktan vazgeçtim ve hediyein sonsuza kadar kaybolduğuna karar verdim.

Botlarımı çıkarırken, “İyi misin?” diye sordu babam.

“Aptalca şeyler yapıp duruyorum,” dedim ona. “Sonunda pişman olacağım türden şeyler.”

Montumu çıkarıp astı. “Aramıza hoş geldin. İnsan olmak böyle bir şey,” dedi.

Çoraplarıyla aşağıya sıçrayarak inen Zack, “Benim için böyle değil,” diye açıkladı. “İnsaniliğimi aşıp tanrı olacağım.”

“Ne tür bir tanrı olacaksın?” diye sordum.

Dağınık saçlarını beceriksizce yatıştırmaya çalışırken, “Bunu hâlâ düşünüyorum ama dünyayı daha iyi bir yer haline getireceğim. Nasıl olursa olsun.”

“Bu, çok soylu bir davranış Zack,” dedi babam.

“Ha bir de, gerçekten de harika bir kıyafet giyeceğim,” diye ekledi Zack. “Pelerinim de olacak.”

“Bir sonraki Cadılar Bayramı’nda popüler olacaksın,” dedim ona. “En azından artık şu Spock kulaklarını atabilirsin.”

“Kimin kulaklarını?” diye sordu Zack masumane.

“Aferin, doğru yoldasın.”

Hepimiz kahvaltı masasına otururken babam, “Görünüşe göre ailemiz normale döndü,” dedi anneme.

Elimden bıraktığım çatalım tabağıma çarparken gürültülü bir şekilde tangırdadı. “Bunu nasıl söylersin?” Herkes yemeyi bıraktı.

“Büyükbabam aramızda değil. Mango da yok. Bunun nesi normal?”

“Mia,” dedi babam sakince, “değişim normaldir.”

“O zaman ben normal olmak *istemiyorum*.”

“Ah, Mia,” dedi Zack, “bu konuda endişelenmen gerektiğini düşünmüyorum.”

Duygularımın değişmesinden çok yorulmuştum. Değişimi iyi idare edebildiğimi düşünmüyordum.

Ağzı pankekle dolu olan babam, “Renklerinin geri döndüğü doğru mu? Buna sevinmişsinizdir,” dedi.

Başımı salladım. “Evet, gerçi...” Renklerim geri döndüğü için minnettar olmama rağmen hâlâ suçlu hissettiğimi onlara

nasıl anlatmam gerektiğini bilmiyordum. Sanki özel bir şeyi hak etmiyor gibiydim.

“Ah, neredeyse unuttuyordum!” dedi annem eliyle başına vurarak. “Bu akşam, Hanuka’nın ilk gecesi için Roth’lara davetliyiz.”

“Biriyle randevum var,” dedi Beth.

“Brent’le mi?” diye sordum, cevap vermesini beklemiyordum.

Evet diyerek beni şaşırttı.

Annem, Beth’e Brent’le Roth’lardan sonra buluşabileceğini söyleyince Beth’in suratı asıldı.

“Roth’lara gitmek istediğim söylenemez,” dedim anneme.

“Hep birlikte gidiyoruz,” dedi annem sert bir şekilde. “Ailecek bir şeyler yapmak hepimize iyi gelecek.”

Babam bardağını masaya bıraktı. “Ama bu gece poker oynayacaktım, ben gele...”

“Hepimiz gidiyoruz,” diye ısrar etti annem, uzlaşsız ses tonuyla. “Tüm komşular orada olacak. Tek bir söz daha ederseniz bu sene Noel ağacı almayız.”

Beth ayağa kalkıp tabağını lavaboya koydu. “Üzerine cici ışıklar asmak için her sene kaç ağaç kesildiğinin farkında mısınız?”

Annem tabağını kenara itip başını masaya yasladı. Ne hissettiğini biliyordum.

Altı saat sonra Roth’ların oturma odasında, ikiz oğullarının ahşap topaçla oynayışını izliyorduk. Bize de oynamayı teklif etmişlerdi ama kuralları bir türlü öğrenememiştik. Bazen oyunun yarısında çocukların kafamızı karıştırmak için yer değiştirdiğini düşünüyordum. Kapı çaldı, Jenna’yla

babası içeri girdi. Peşlerinden kısa zaman önce Roth'larının kinin yanındaki eve taşınan yaşlı bir çift geliyordu.

Jenna'yla birlikte konuşmak için odada köşeye çekildik. "Seni özledim," dedi. "Takılmayalı çok oldu sanki."

"Ben de seni özledim," dedim ona. Yalan değildi.

"Harika bir SO görevi üzerinde çalışıyorum," diye fıslıladı. "Ne zaman istersen."

"Bir ipucu verebilir misin?"

"Şöyle diyeyim: Bu gelmiş geçmiş en büyük görevimiz olacak." Göz kırpmaya çalıştı ama sanki gözünde bir şey varmış gibi göründü.

Roth'lar daima çocukların menorah'ta⁸ birer mum yakmasına izin verirdi. Sıra bana geldiğinde, büyükbabam, büyükbabam ve Mango için içimden dua ettim. Bu dünyada çok vakit geçirmediğimiz için onlardan özür diledim ve onları özlediğimi söyledim. Sıra kendisine gelince Zack izin almak için anneme baktı. Hâlâ ateşli şeylere yaklaşması yasaktı. Annem başını yavaşça salladı ve Zack hiçbir yeri yakmadan mumunu yakmayı başardı. Sonrasında, herkes yemek odasında tatlı için toplanırken, Bayan Roth mumun cam masaya damlayıp damlamadığını kontrol etti. Zack'in odadan gizlice kaçtığını gözucuyla gördüm. Benim dışımda kimse fark etmemişti. Bir dakika sonra içeri koşup bana deli gibi el salladı.

"Ne var?" diye tısladım. "İnsanların evlerini gizlice karıştıramazsın."

Beni odadan çekip çıkardı ve koridorda sürükledi. "Güven bana, bunu görmek isteyeceksin."

8 Yedi kollu şamdan. (ç.n.)

“‘Güven bana’ diye başlayan cümlelerin, beni anında şüphelendiriyor.”

“Bak!” dedi karanlık odayı işaret ederek. Alçak ahşap kapı içeri girmemize engel oluyordu. Odanın bir köşesinde, büyük bir yastıkta Roth’ların kedisi Işıltı duruyordu. Karnının etrafında, beş minik kedi yavrusu kıvrılmış yatıyordu. “Bacağının oradakine baksana,” dedi Zack, en küçük yavruyu işaret ederek.

Elimle ağzımı kapadım.

“Mango’ya nasıl da benziyor, değil mi?” dedi. “Bebekliğine.”

Gözlerimi minik yavrudan ayıramadan başımı salladım.

“Sanırım babasının kim olduğunu biliyoruz!” dedi Zack gülerek. “Şu Mango yok mu, kadınların sevgilisiydi. Şey, kedilerin sevgilisiydi. Yani, dişi kedilerin sevgilisiydi. Aslında şey demek istedim...”

“Tamam Zack. Anladım. Keşke Mango hayatta olsaydı da bunu görseydi.”

“Belki de şimdi bizi izliyordur,” dedi Zack. “Eminim melek kedi olmuştur.”

“Demek bizim yavru kedileri buldunuz, öyle mi?” dedi Bay Roth. Onu görünce yerimizden sıçradık. Kızgın görünmüyordu. “Henüz annelerinden ayrılmaya hazır değiller ama bir ay sonra onları sahiplendirmemiz gerekecek. İlilenirseniz haber verin, olur mu?”

“Birini istiyoruz,” dedi Zack gözleri parlayarak. “En küçük olanını.”

Zack’e bakmak için döndüm. “Ne? Hayır, istemiyoruz. Özür dilerim Bay Roth, Zack’e kulak asmayın.”

“Neyse, fikriniz değişirse bana haber verin,” dedi Bay Roth bizi yalnız bırakırken.

“Neden böyle söyledin, Mia? O kediye istiyorum.”

“Mango’nun yerine birini koymak için biraz erken değil mi?”

“O kedi *Mango’nun oğlu* veya kızı. Herhangi bir kedi değil.”

“Zack, Mango onların babasıysa, o zaman *hepsi* onun çocukları demektir. Nasıl sadece *bir* tanesini alabilirsin?”

“Bunu düşünmemiştim,” dedi. “Hımmm...” deyip yavaşça oturma odasına yürüdü. Annemle babam hepsini sahiplensin diye plan yaptığından emindim. Bu mümkün değildi.

Çabucak arkama baktım; kapıdan tırmanmam kolay oldu. Işıltı bana temkinli bir şekilde bakıyordu. Ona yaklaşıırken gözü üzerimdeydi. Yavru kedilere daha yakından bakmak için eğildim. En küçük olanının Mango’ya bu kadar çok benzemesi tedirgin ediciydi. Gözlerim yaşardı, gözyaşlarımın akmasını engellemek için birkaç saniye başımı arkaya yatırdım. Elimi uzatıp yavaşça küçük başını okşadım. Minik gözlerini açıp esnedi. Sonra şaşırtıcı derecede güçlü, hardal renkli bir şekilde miyavladı ve annesinin sıcaklığına geri döndü. Hardal isimli bir kedi nerede görülmüş? Bu imkânsızdı.

O gece odamın ışığını kapatmak üzereyken babam kapımı tıklattı.

“Gel,” dedim yatak başlığına yaslanıp oturarak.

İçeri girip yatağımın ucuna oturdu. “Bunu istersin diye düşündüm,” dedi ve Mango’nun Winnie-the-Pooh battaniesini uzattı. Dimdik oturdum ve parmaklarımın arasındaki o tanıdık eşyayı okşadım. Üzerinde Mango’nun tüyleri vardı. Battaniyeyi bir daha göreceğim aklımın ucundan geçmemişti.

“Ama Mango’yu gömdü... Yani, Mango’nun gömül... Şey... Ah, söyleyemiyorum bile.”

“Senin için saklamıştım. Geri isteyeceğini düşündüm.”

Ona minnettar bir bakış atıp battaniyeyi burnuma dayadım. “Hâlâ onun gibi kokuyor.” Kedi maması, açık hava ve çöp kokusunun karışımı.

“Mango bu battaniyede uyumayı severdi,” dedi babam odamdan çıkarken. Battaniyeye sarıldım ve sonra ait olduğu yere, yatağımın ucuna koymadan önce birkaç kez daha kokladım.

O gece rüyamda Zack’le birlikte kasaba panayırında olduğumuzu gördüm. Bol hardallı sosisli sandviç yiyorduk ve dönme dolabın tepesinde kalan Beth’e gülüyorduk.

Uyandığımda hardal kokusu aldığımı yemin edebilirdim. Rüyanın ne anlama geldiğini çözmek çok vaktimi almadı.

Yazarın Notu:

İnternet siteleri sürekli değişse de sinestezi araması sizi bu konuda bilgi deryasına yönlendirecektir. Dr. Richard E. Cytowic'in *The Man Who Tasted Shapes* ve *Synaesthesia: Classic and Contemporary Readings* kitaplarından da faydalanabilirsiniz.

Barınaktan hayvan sahiplenmek için bulunduğunuz şehrin belediye sayfasından detaylı bilgiye ulaşabilirsiniz.

Teşekkür

Temsilcim Ginger Knowlton'a bana olan sonsuz inancı için; saygıdeğer editörüm Maria Modugno'ya *Mango*'yu sahiplendiği ve kitaba kucak açtığı için; Sean Day'e ve hikâyelerini cömertçe paylaşıp sorularımı cevaplayan internet listesindeki sinesteziklere şükran borçluyum. İlk okurlarım Laura Hoffman, Stuart P. Levine, Hayley Mitchell Haugen, Martin Lowenstein, Allison M. Dickson, Jennifer Mass, William Siedler, Michele Wells, Justin Conforti, Stacey Lowenstein, Linda Raedisch, Janel Rodriguez ve Niki Parella'ya gösterdikleri anlayış ve sabır için minnettarım. Buffy'den daha havalısınız. Tamam, neredeyse ondan daha havalısınız.

Judy Blume ve Karen Cushman'a bana destek oldukları, sıcak davrandıkları ve ilham verdikleri için teşekkür ederim. Yanımda olmanız benim için büyük bir şans.